

RÁKOSI VIKTOR

A FALU MEG A VÁROS

BUDAPEST MDCCCIV.
VIII., ÜLLŐI-ÚT 18. SZÁM

RÉVAI TESTVÉREK
IRODALMI INTÉZET R.-T.

AZ ÖSSZES JOG FENNTARTÁSÁVAL

BUDAPESTI HÍRLAP NYOMDÁJA

AZ ÉN FALUM.

I.

Az én kis falum nagyon szerencsétlen egy község. Egy agyonhallgatott falu. Árvíz el nem öntötte, tűzvész el nem pusztította, földrengés halomra nem döntötte s így nem volt miről emlegessék. Még csak ötlábú borjú se pillantotta ott meg a napvilágot, még száz esztendőre se tudta fölvinni egyetlen egy lakója se. Mind olyan dolgok, melyeknek a révén hiúbb és szerencsésebb faluk a hírlapokba és kalendáriumokba be szoktak jutni. Vakációk alatt, éveken keresztül kutattam magam is utána, hogy legalább XII. Károly svéd király, mikor híres lovaglását hazánkon keresztül megtette, nem töltött-e valamely házában egy éjszakát.

Csak később jöttem rá, hogy az országban több falu, város dicsekszik ezzel, mint a hány éjszakát XII. Károly egyáltalán életében eltöltött. Kis ideig Napóleonban is bíztam, hogy tán vívott egy csatát a mi falunk mellett is. Hiú remény. Egyszer történt, hogy a határunkban valami háborúféle volt: a szentimrei kanászok

összeverekedtek az ivánfai búcsúsokkal s akkor is kökényesdi embert vertek agyon, még pedig egy szűz Máriás zászlórúdjával. Szép halál, de azért aligha üdvözült, mert a legnagyobb tolvaj volt a faluban, Kökényesden, s az orgazdákon kívül, a kik legfőbb támaszokat veszítették benne, senki se siratta meg őt. Ezt a nagy esetet is teljesen agyonhallgatták az újságok.

Télen mindig azt lestük, hogy nem támad-e valami nyárias égi háború; nyáron a farkasok megjelenését vártuk. Mert ezeknek hírlapi közlésével is lehet némi feltűnést kelteni. De a természet nem akart kifordulni sarkaiból. Később már szerényebbek lettünk s téli farkasokkal is megelégedtünk volna, föltéve, ha községünknek valamely ellenszenves tagját kieszik a csizmájából; de nem mutatkoztak. Lassanként rájöttünk, hogy Kökényesdek az a fátuma, hogy vele, benne semmi se történjék és róla soha semmi nyilvánosságra ne jusson.

Kecskeméten, Baján és Kalocsán elvégezvén iskoláimat, európai ember lettem s többé nem pirultam el szégyenletemben és irigységemben, ha valamely rongyos falut valamelyes esetéről emlegetni hallottam. Sőt lassanként sajnálni kezdtem ama községeket, melyeket a puszta véletlen emelt rövid dicsőségre s mindinkább megérett bennem a gondolat, hogy tulajdonképp én vagyok hivatva arra, hogy Kökényesdet céltudatosan azzá tegyem, a mivé lennie régen kellett volna. Mint Kökényesdről kikerült legelső európai embernek, ez kötelességem volt szülőfalum iránt. Kökényesd agyonhallgatását a fátumon kívül lakóinak műveletlensége is okozta.

Inkább ilyen eszméken, mint jogi témákon tépe-
lődve éppen jogot végeztem Pesten, mikor apámtól le-
velet kaptam, hogy az öreg kőkény esdi jegyző, Sólyom
Boldizsár, már négy év óta vak lévén, végre a község
egy segéd szerződését határozta el s erre az állásra en-
gem szemelt ki. A levél jókor jött, éppen pályaválasztá-
son kezdtem törni a fejemet s már-már el akartam vál-
lalni a korrektorságot egy képes heti-lapnál. A levél vé-
get vetett az alkudozásoknak s én még az este elbúcsú-
tam barátaimtól a *Tyúkketrec-ben* s a boros jelenbe
elmerülve, vérmesen pingáltuk ki a jövőt.

Elbúcsúztam mindenkitől: a Buchás Mártontól,
hol legnagyobb a reggeli kávé, legolcsóbb és legrosz-
szabbé Alvé Borbálától, a Kiskert-utcában, hol nyolc fo-
rintért ebédeltem, szalvétával és fogpiszkálóval, de pe-
csenye nélkül; el mindazon pincérektől, kiknek frakkját
az olvasókör matinéin mint rendező viseltem . . . Csak
Mandula Pétertől nem búcsúztam el. Ő volt lakótársam
és festészettel foglalkozott. Egy óriási hentesnél laktunk.
Egy negyedévi lakbérünket mindig azzal törlesztette,
hogy a bolt elé évenként újra festett egy malacot, almá-
val a szájában, két sonkát, párizsit és szalonnát. Rendki-
vül ízletes egy címtábla volt. S Mandula barátom múlt-
jában volt egy parrhasiusi vonás: egy kutya egyízben
hozzá kapott a malachoz s el akarta vinni. Ez a kutya-
tévedés volt az ő legnagyobb büszkesége s mindig di-
csérte egészséges ösztönét, szemben a képzőművészeti
társasággal, mely Mandula képeit állandóan visszautá-
sította a tárlatról.

Tőle nem búcsúztam el, mert magammal vittem Kőkényeseire. Ha csakugyan van tehetsége, majd kitaníttatja a falu s addig is tanulmányozhatja ott a magyar népeletet, új alakokat, vidéket lát s friss benyomásokat nyer. Esetleg Kőkényesd dicsőségére válik, munkát meg addig is majd szerzek neki.

Utolsó vasárnap még, mint afféle ifjú kedélyek, kimulattuk magunkat a Városligetben, vizén és szárazon, azután becsomagoltam Bluntschlit, Kautzot, Wenzelt és Hajnikot egy ládikába; Mandula a könnyekig érzékenyedett hentesnek újévre pazar cimtáblát ígért két malaccal s másnap reggel az ötödik számú omnibusz-vonat egyik harmadik osztályú kocsija reményekben és tervekbeji gazdag két fiatalembert látott a fővárosból távozni. Különösen Mandula volt nagyon izgatott s a városligeti nagy iparcsarnok kupolájának, mely messze elkíséri a távozót, oly hevesen integetett kalapjával búcsúzó, hogy a kalauz megállította a vonatot, a miért nekem kellett tíz forint büntetést fizetnem.

II.

Nincs oly lassú omnibusz-vonat, mely végtére célhoz ne jutna. Így még az nap este, többféle helyiérdekű vasút vonalait átszelve, megérkeztünk a patonai állomásra, hol a személyzet az állomásfőnök nevenapját, lámpásokkal fényesen kivilágított pályán, díszkuglizással ünnepelte. Azért volt hát olyan sötét a pályaudvar!

A jelző-lámpák is mind ott égtek a kuglizó hosszában, a bakterek állogattak, a tisztviselők a patonai intelligenciával dobáltak s Kесе bandája reszelt a fülükbe. Én gyorsan leszálltam s azonnal a kökényesdi parasztkocsi után néztem, melyet apám küldött. Mandula is összeszedte festékeit, ecsetjeit, vásznait, megkezdett, bevégzetlen, vagy kész műveit s utánam tapogatódzott a sötétben.

— Kökényesdi ember! — kiáltók ki az állomás előtt elterülő sötét térre.

— Bent van a városban, — felelt egy hajdú, a ki az állomáson a hatóságot képviselte.

— Mit csinál?

— Aszonta, hogy fogat huzat.

— Sötét este?

— Még világossal bement. Hanem talán nagyon hosszai a foga, — véle bölcsen a hatóság.

— Nem futna be érte, barátom?

— Nem hagyhatom el a posztomat.

— Igaza van. Kötelességérző derék ember. Akkor nem is kívánom.

— Sz ha a városkapitány úr idekint nem volna az állomáson, — toldotta meg a hajdú, egyet sodorítva bajszán. (Vagy úgy!)

E pillanatban kocsizörgés hallatszott, az a saját-ságos kocsizörgés, a hogy csak kökényesdi kocsi tud zörögni. A tágan álló lócsők ide-oda ugrálnak és verődnek a szekér oldalához. Hátul a saraglya-lánc hosszan lelóg

és csapdossa a kereket. A tengely kenetlen és csikorog, mint a mennydörgős mennykő a villámhárítóban.

Csakhamar odajárt az állomás elé a jó magas, oldalas kocsi.

— Kőkényesdi ember?

— Itt van — jött a felelet.

— Kicsoda ?

— Varga Nagy András.

— Isten hozta Andris bácsi. Milyen az út hazáig?

— Jó is, meg rossz is. Jó, mert mifelénk ma nagy eső volt, hát puha az út, nem ráz; meg rossz is, mert akkora a sár, hogy lépést mehetünk a csekmői lápostól kezdve.

— Sötét az éjszaka, — mondám, — csak éjfél tájt jön föl a hold.

— Akkor gyühet mán, otthon leszünk akkorra. Csak tesszen ízibe felülni.

Felrakodtunk, felkapaszzkodtunk, elindultunk Isten hírével. Itt a homokos földön pompás volt még az ut s sebesen mentünk. A nagy zörgéstől se beszélgetni, se aludni nem lehetett, a derekunkat azonban már egy fertály óra múlva fájdtítottuk. Kimondhatatlanul jól esett, mikor beértünk a sárba s lassan lubickoltunk tovább. Fölálltunk s jól kinyújtózkodtunk. Valami keményre léptem a kocsi fenekén. Pipa volt. Hátra böktem vele Varga Nagy Andrást.

— Most már tudom, hogy mért nem gyújtott kend rá Varga uram, — mondék, — itt találom a pipáját a kocsiderékban.

— Nem az enyém az, hanem a szegény Peták Lászlóé. Az enyém itt van a csizmaszáramban, — felelé az öreg s bizonyítékul visszabök a pipájával.

— Hogy kerül ide a Peták László pipája?

Ezen a kocsin vittem őt ma délután a doktor úrhoz, hogy az ifiúért mentem. Itt feküdt a kocsiderékben, szalmán.

— Aztán mi baja van a szegénynek?

— Valami vörös nyavalyája van. úgy gondolom, *himlőt* mondott a doktor úr.

— Megállj! — ordítá e pillanatban Mandula s én szívem mélyéből osztoztam e felkiáltásban. — Himlős kocsin nem utazunk.

Hirtelen összekapkodtuk a holminkat s a legnagyobb sárba leereszkedtünk. Varga Nagy András elbámult nagyon.

— Ugyan, mi lelte az ifiurakat? Üljenek már fel no.

— Menjen kend a nyavalyás kocsijával, azt mondom. Inkább négykézláb mászom haza.

— No már no. Nincs ennek a kocsinak semmi baja. Nem halt még ebbe bele senki.

— Inficiálva van, — monda Mandula, — ha három nap múlva mind a hárman meghalunk, akkor kend lesz a felelős érte.

— Már én csak magamért felelek, — monda hetykén Varga Nagy András, — a ki pedig bolond, annak nincs esze.

Ezen egészen világos célzás után elhajtott. Mi pe-

dig ott álltunk mozdulatlanul a sárban és a sötétben. Mandula még egy ideig ékes színekkel ecsetelte a kocsi veszedelmeit, nyilván azzal a humánus szándékkal, hogy ahhoz képest mostani helyzetünk kellemesnek tessenek, aztán az útról kezdtünk gondolkozni.

Mandula megpróbálta a gondolkozásnál tovább menni, s azonnal egy mély kátyúba lépett.

— Erre ne tarts, — kiált felém a derék fiu, — fordulj délnyugat felé,

— De merre van délnyugat?

— Mindjárt megnézem.

Hallottam csörömpölni az óraláncát, melynek végén egy kis iránytű volt. De éjjel minden iránytű fekete s ő gyufáért kiáltott, Elkezdtünk az éjben gyújtogatni. A szél meg fűjdogálni. Erősebben fűjdogált, mint a hogy mi gyújtogattunk.

Vége Mandulának az az ötlete támadt, hogy gyújtsunk szívarra, szívjuk erősen, s annak fényénél nézzük meg a tudományos tücskét. A gondolat kitűnő. Azonban a gyújtófának az a természete, hogy szélben akkor is nehezen gyullad meg, ha szívarra akar vele gyújtani az ember. Erre is mindjárt rájöttünk. Szerencsénkre a szél elállt, szerencsétlenségünkre abban a pillanatban, melyben utolsó szál gyufánkat elfújta. Ekkor Mandula nagy elhatározással kihúzta lábát a kátyúból, melyben azóta mindig benne tartotta, nehogy még egyszer belelépjen, s elindult az út széle felé. Én utána. Itt egy kis száraz dombra akadva, megpihentünk, s nagynehezen annyira tájékozni tudtam magamat, hogy a tar-

jáni csárda nem lehet innen messze. Egy kis barátságos kutyaugatás is segített útbaigazítani. Elindultunk a hang után, s félóra alatt szerencsésen oda vergődtünk, nyakig sárosan; de legalább a podgyásznak hiány nélkül megvolt.

Az útbaigazító kutya itt már barátságtalanul fogadott s ha Mandula hozzá nem vág egy súlyosabb bagáziát, talán le is húz bennünket. A csárdás még erre se jött ki, bementünk hát mi. Az ivóban ült, egy karádi kolduló baráttal, a ki a napközben összeszedett enni-valókból egy kis lakomát csapott. Mi is vacsorát kértünk, a csárdás azt mondta, nincs, csak kenyér meg bor. A jószívű barát belenyúlt az izsákjába s két jókora vöröshagymát vett ki belőle, több rendbeli zöld paprikával. Megkínált, megjegyezvén, hogy bár az a gvárdián kedves eledele, ő éhes utasembereknek szívesen fölajánlja. Mi hozzáláttunk a paraszt-csemegéhez, mely, ha a paprikát megsózza, a vöröshagymát pedig megpaprikázza az ember, teljesen megehető állapotban van. Utána a falatozó azt hiszi, hogy tüzet evett, s ha finom bőrt óhajt tapintani, akkor ne a nyelvéhez nyúljon. Mert azon nincs. Mandula csuklást kapott tőle s úgy szítta a fogát, mintha kospallagival töltött pipa volna. Én inkább szokva voltam az ilyen eledelhez, s egy kis fuldoklási rohamot leszámítva, szerencsésen túlestem a lakomán. Bort ittam rá, s hozattam a barátnak is, a ki azonnal kivallotta tőle, hogy van még négy tojás a zsákban. Megfőztük és megettük. Újra bort ittunk rá, s kezdtünk bizalmaskodni egymással. Én kifejeztem abbeli óhajtásomat,

hogy koldulóbarát szeretnék lenni, mert azok mind kővérek és így valószínűleg jó dolguk van. Mire ő fölsóhajtott, hogy mégis csak jobb dolga volt regemencpáter korában, a mikor pap is volt, misézett is, meg fegyvert is forgatott.

Mandula eközben kibontotta az egyik ládikát s én rosszat sejtettem. Csakugyan nemsokára így szólított a meg a barátot:

— Uram! Üljön nekem, csak egy félóráig. Le-festem.

— Az úr festő?

— Az vagyok.

— M eg lehet abból élni?

— Ha az ember hentesnél lakik, akkor meg, úgy szegényesen.

A barát nem értette. Mandula megmagyarázza neki, nem feledve el természetesen az ismert kutyatörténetet sem.

— S micsoda szakmában fest az úr? — folytatá a barát.

— Nagyobbrészt állatfestészetben.

— Miért fest állatokat? Embert könnyebb lehet, mert megáll.

— Megáll az állat is, ha *nem veszi észre, hogy festik.*

— Aztán kinek fest állatokat?

— Egy-egy gróf megfesteti a paripája, vagy kedvenc kutyája képét.

— De, teszem azt, birkát vagy disznót, vagy en-

gem ki számára föst? — folytatá a barát, egyre kíváncsiabban.

— Magamnak. A ki aztán megveszi tőlem, azé lesz.

— Engem is el tudna adni?

(Mandula eközben már festett.)

— Nem, a tisztelendő urat megőrzöm, mert typus.

A barát gondolkozott egy kicsit, én pipára gyűjtöttem, s még két gyertyát tétettem az asztalra, hogy a deliquens jobban ki legyen világítva.

— Hová mennek az urak? — kérdé kis szünet után a barát.

— Kökényesdre.

— Az nincs messze tőlünk. Nern tudom, hogy kápolnánk képeinek a kijavítására vállalkoznék-e festő úr? Mert már hullanak.

— Hullanak?

— Igen, falfestmények lévén.

— Mindenre vállalkozom, a mi a festészetbe vág. Falra, vászonra, deszkára, papirosra egyaránt rajzolok, festek, karcok, tintával plajbászszal, festékkel, vérrel... ha kell. Csak munkát kérek.

— Van nekünk egy szent Györgyünk a sárkány-nyal, Márk az oroszlánnal, Lukács az ökörrrel. A sárkány, az oroszlán s az ökör éppen az ön szakmájába vág. Majd beszélék a gvárdiánnal.

— Beszéljen a gvárdiánnal, tisztelendő úr, s prenumeráljon nevemben György, Lukács és Márk kijavítására is.

A barát újra elhallgatott, az üres üvegeket lerakta az asztal alá, a tele üvegeket pedig közel húzta magához. Én szívarral kínáltam, ő pipámra gyújtott, a csárdabagót kért, de dohányt kapott. Egyszerre a barát ezzel a kérdéssel fordult Mandulához:

— Tud az úr szamarat is festeni?

— Tudok.

— Hát fessen le engem a szamaramon, a kin koldáljni járok.

— Hol a szamár?

— Az istállóban.

— Csárdás, hozza be.

— Most ne bántsuk szegényt, — szólt a barát, — alszik.

— Nem alszik, mert vak, — jegyzé meg a csárdás gazda, — az ilyen állat sohase hunyja le a szemét, mert neki úgyis mindegy.

A csárdás gazda e bölcs megjegyzésére senki se szólt egy szót se. Mandula megígérte a barátnak, hogy ha majd Karádra megy képet restaurálni, lefesti őt — szamarastul, ingyen, mire a barát meghatottan bocsátott le egy félliter karcost gégégén, a mitől továbbad kivallotta, hogy biz ő soha sem volt regemencpáter, s most is csak egyszerű fráter a klastromban. Nem vallattuk tovább, mert a kép úgyis készen volt már. Mandula bámulatos gyorsan tudott dolgozni. Mint egy amerikai gyors-festő.

Éjfél utött. A hold fölkel, a barát lefeküdt. Én is. A csárdás egy fapadot jelölt ki számomra. „Har-

mine év előtt Patkó Bandi sokat hált rajta” — erősíté. „Betyárnak jó lehet”, — felelém, — „de nincsen egy becsületes ember számára való fekvőhelye?” — „Oda magam fekszem”, — monda a szíves házigazda. A barát zsuppra feküdt, s tüstént horkolt. Mandula vánkos gyanánt a mélyen alvó barátot használta, én Mandulára hajtani fejemet, s így hevertünk össze-vissza a földön, s Patkó Bandi padja gazdátlanul maradt. A csárdás is eltűnt; de kutyája erősen vonított odakint, a mi szoros összefüggésben állt a hold megjelenésével.

Hajnalodott, mikor Mandula lelökte a fejemet, A csárdás ugyanis bejött, megrázta a barátot, s újságot, hogy lopják a szamarat. A barát lelökte Mandulát, Mandula engem, mind a hárman talpon termettünk, s kirohantunk az udvarra. A kapuban állt a világtalan csacsi, egy ember húzta, a másik ütötte karóval, nem ment. A következő pillanatban megváltozott a helyzet. A csacsit nem húzta senki, a barát ütötte karóval az egyik embert, a másik pedig futott. Mire mi oda értünk, futottak mind a ketten a tolvajok. Most a csacsit vissza akartuk vezetni az istállóba. De a bizalmatlan állat azt hitte, hogy még mindig lopják s nem akart menni. Én húztam, a barát tolt, Mandula ütötte karóval. Ez a dolog a csacsit a lopásról formált meggyőződésében csak megerősítette, s úgy megbicsakolta magát, hogy végre a kapufélfához kellett kötni. A barát melléje állt a karóval, strázsát állni, mi pedig bementünk n kocsmába. A karó úgy állt a kezében, mint egy puska. Pegig regemencpáter lehetett.

Iszonyú nagy volt a sár, a legjobb akarat mellett se mehettünk gyalog haza, Kőkényesekre, mely még mindig egy órányira feküdt. A csárdásnak kocsija nem volt. Elküldtük a fiát be Kőkény esd re, hogy hozzon kocsit. Két óráig tartott, mire a fiu visszajött. E közben a csacsi eszére tért, a barátot feltettük rá, s ő számos jókivánságok után a hajnali szürkületben elkocogott. Kocsizörgésre kisiertünk: ott állt az ajtó előtt *Varga Nagy András*.

— Már megint kend van itt? Hát minden áron el akar pusztítani bennünket? — mordul rá Mandula.

— Hát az urak azok az utasok? Mért nem mondtad meg gazfickó! — zördült a csárdás fiára, s végig legyintett rajta az ostorral, — már most hiába fogtam be. Legalább a podgyászt rakják föl az urak, aztán erre a lesencei dülön ballagjanak haza gyalogszerrel.

Az indítványt elfogadtuk, a podgyász a kocsira került, kivéve a festékes-ládát, az ecsetcsomót s a vásznakat: Mandula előbb egy „nyári reggel a pusztán”-t óhajtott befejezni. Be is ült tüstént a félszer alá, s festeni kezdett.

Varga Nagy András elrobogott veszedelmes kocsijával, s rá egy órára mi is elindultunk, a félig kész nyári reggellel s Mandula cókmókjával. Csak otthon tudtuk meg, hogy Varga Nagy András, a mezőre indulván szénagyűjteni, átfogott a hosszabbik kocsijába, a melybe mi egészen nyugodtan beleülhettünk volna.

Beértünk a falu határába; megdobbant a szívem és könny gyűlt a szemembe, mikor az örhegyen az

akasztófát, édes falum legmagasabb pontját megpillantottam, melyen a Csikesz cigányt fölakasztották. Itthon vagyunk.

III.

Az olvasónak immár tudomást kell szerezni arról, hogy apámat Csipkés: Balázsnak, engem Csipkés Pálnak hívnak, anyámnak neve pedig született Kartali Eozália. Családom történetével hamar készen vagyok. Semmiben sem vetek részt, a miben a hazai és a világtörténelem a magyar nemzetet szerepelteti. Nem is beszélek a keresztes-háborúkról, mert odáig szájhagyomány nem terjed, irományaink, okmánytárunk pedig nincsenek. Nagypapámnak az apja molnár volt Kökényesden, nagypapám szintén, s apám ugyanezt cselekedte. Ebből joggal azt következtethetem, hogy összes őseim ennek a mesterségnek hódoltak, a mióta a patak-malom fel van találva. Azt pedig hamarabb feltalálták, mint a puskaport, s így egy ősrégi molnár-családból származom. Ez az egy bizonyos. Apám azt is állítja, hogy nemes emberek vagyunk, s a vendégszobában nagy gonddal őriz egy magyar kéz által a levegőbe tartott véres török fejet, mondván, hogy ez a mi címerünk. De nemességünknek ezen kívül semmi bizonyítéka nincs. Én nem is hittem soha, de az öregemnek nem mondtam meg, s a magyar kezét és a török fejet színleg nagy becsben tartottam.

Az örhegyi akasztófától leérve a faluba, újabb meghatottság fogott el, mikor a patak mellé értünk. Íme

vagyonom, kenyéradóm, családom fentartója! Legyetek üdvöz még ti is, ijedten tovaugró békák, a kik benne laktok! Már látom a jegenyefákat, melyek a malom portáját körülveszik, még egypár perc, s már hallok kedves zizegésüket, összekeveredve a malom zúgásával. A következő pillanatban már keblemre öleltem Bundást, a hű házörzöt, a ki ugatva rohant elém s nem bírva érzelmeivel, fölugrott rám, úgy, hogy mind a ketten elvágódtunk. Ő ezt leereszkedésnek vette, s végig nyalta a képemet, mire én orron ütöttem, ő erre mint a bolond elrohant a kalappal. A Bundás után következett a család. Apám hatalmas barackot nyomott a fejemre, anyám megölelt, megcsókolt, egy kicsit sírt is, apám csöndesen káromkodott. Az emberi természet olyan különböző!

Segélykiáltások zavarták meg a vizionlátás örömeit. A Bundás észrevette Mandulát, a ki festékes lábát és nyári reggelt elhajigálva, futott be az udvarra. Bundás útközben megvált a kalapomtól, s Mandula kabátjának egyik szárnyát vette pártfogásába. A rész búcsút vett az egésztől s Mandula kissé ziláltan ért hozzánk. Bundás pedig világgá ment a kabátdarabbal. Bemutattam a festőt, s pár perc múlva a lakóház verandáján ültünk, ízletes reggeli mellett.

— Nem volt ez a kutya megveszve? — kérde Mandula, mikor éhsége és ijedelve kissé lecsillapult.

— Ha is, — felelt az öregem, — a kabátodnak nem árt, öcsém.

— Annak már csakugyan az se ártana, ha meg-

veszne, — mondtam, Mandula tönkretett ruhadarabjára nézve, a mely immár teljesen alaptalanul viselte a kabát nevet.

— De ha a lábikrámba is belekóstolt az a dög, — folytatá Mandula, — az pedig már veszedelmes. Agyon kéne löni azt az állatot,

— Jó, nem bánom, — felelt az apám, — de előbb kiégetem a lábadat tüzes vassal. Ez sürgősebb.

Mandula megvakarta a fejét. Utána meg a célba vett lábikrát. A tüzes vas egy kissé lecsillapította a bosszú-szomját. Apám felállt.

— Hozhatom a vasat? — kérde.

— Ne ... ne még. Hátha nem is volt veszett a Bundás? Várjunk huszonnégy órát.

— Jó!

Az öreg leült.

— Hogy megy a malom? — kérde Mandula, hogy más tέρre vigye a beszélgetést.

— Mint a víz.

— Akkor hát jól.

— Mint a víz.

— Balázs bácsi tréfál.

— Nem én, öcsém. Ha a víz sok, akkor a malom jól megy, ha a víz kevés, akkor csak egy kereket hajt.

— De én tulajdonképp az üzletet kérdeztem. Az hogy megy?

— Ha a szél nem fúj, nagyon jól. Ha fúj, rosszabbul.

— No, Balázs bácsi, most már csakugyan tréfál ám.

— Majd megmutatom neked, hogy nem tréfálok.

Kivitt a ház elé, s elmutatott a messzeségbe, a falu túlsó vége felé. Ott a Pirók-dombon vígan kalimpált egy szélmalom.

— Ez a nyavalyás piszkál itt az orrom alatt. Hát azért csak azon imádkoztatok, fiaim, hogy eső sok legyen, szél meg ne fújjon.

— Tudnak is a pesti emberek imádkozni, — szolt közbe anyám, rám pillantva. Szeméből láttam, hogy állítása dacára él benne a hit, hogy nem felejtettem el az imádságokat, melyekre gyermekkoromban tanított.

Miközben azután apróra kikérdezett, hogy milyen Pesten a kálvinista-templom, vettem-e húsvétkor urvasorát, szépen prédikál-e az új püspök, milyen a teológusok kántusa, apám Mandulát vallatta.

— Hát, öcsém, te most itt maradsz nálunk, úgy-e?

— Itt én, bátyám, míg el nem kergetnek.

— Az attól függ, mit tudsz?

— Hát mi az, a mit tudnom kell?

— Tudsz-e bort fejteni?

— Inni is.

— Majd arra rátérünk. Bort fejteni úgy, hogy egy másfél literes hébert egyszerre tele szívsz. Köhögés, nyelés nélkül.

— Tudok.

— Pipát pucolni?

— Tudok.

— Pipát kiszívni?

— Tudok.

— Nem elszívni, öcsém; kiszívni barnára, lassan; gonddal, esztendőig, a nap bizonyos óráiban; van egy bizonyos időszak, a melyben még éjjel is föl kell kelni hozzá. Mert a pipa olyan kényes jószág, mint a gyerek. Kiszívni úgy, hogy a hófehér tajték gyönyörű sárgásbarna színűvé változzék, még pedig mindenütt egyformán.

— Hol az a kiszívandó pipa?

— Majd megkapod azt is. Addig emeld föl ezt a tele zsákot. Még pedig félkézzel.

— Két kézzel nem szabad?

— Szabad, de nem virtus.

— Akkor ezt későbbre hagyjuk.

— Inni tudsz-e? Egy liter bort egy hajtásra lecsúsztatni a torkodon?

— Már azt bora válogatja!

— Akkor nem vagy borivó! Mert igazi borivónál az első a bor; azután kérdi csak, hogy miféle bor?

Apám fölállt s nagyot csapott Mandula hátára. Ebből láttam, hogy a vizsgálat véget ért és pedig kedvező eredménnyel. A falusi társaságba való fölvételre alkalmasnak ítéltetett.

Most én fordultam az apámhoz.

Hát én mi leszek itthon: paraszt vagy molnár?

— Segédjegyző. Az a hivatalod, arra hoztunk haza.

— Attól ugyan még lehetek mindakettő: paraszt is, molnár is.

— Előbb csak tanulj bele a hivatalodba.

Fogtam a kalapomat s egy furkósbotot, tekintettel a kökényesdi kutyákra, a kik már nem ismernek. Indultam a hivatalomba.

— Mikor vannak a hivatalos órák? — kérdem.

— Ha nincs semmi dolga az öreg jegyzőnek, csak akkor tart hivatalos órákat.

— Hát mi a dolga különben?

— A földcskájével foglalkozik, meg az árvák pénzét őrzi.

— Most a hivatalban találom őt?

— Talán.

Elindultam Mandulával, s anyámnak azzal a szigorú parancsával, hogy déli harangszóra odahaza legyünk, mert akkorra a tejfölös bableves az asztalon párolog. Tejfölös bableves! Nagyot nyeltem e kellemes hirre — Mandula kettőt nyelt. Majd nyelünk délben többet is.

A malom zúgása egyre halkabban hangzott utánunk, a mint a faluba mélyedtünk. Lassanként méhkas dongásává vált, majd szúnyog zümmögésévé. Hogy hasonlatom tökéletes, kitűnik abból, hogy Mandula botjával hessegette a kellemetlen kis rovarokat, míg én föl nem világosítottam, hogy nem szúnyog az, hanem malom.

A faluban alig volt ember. Kint dolgoztak a mezőn. A távolban néhány kakas álmosan kukorékolt. Iz-

zadó tyúkok kétségbeesetten kotkodácsoltak. A jegyző nénit egy dézsa hideg víz mellett találtuk. Szép, piros-tarajú kakasát locsolgatta. Éppen most lett rosszul a hő-ségtől. Igen vérmes állat volt.

A jegyző néni mindjárt bekiáltott Katinak, hogy hozzon pogácsát. Én megkérdeztem, hogy Sólyom bácsi nincsen-e odaát a községházán?

— Nincs. Átment az uraság jégvermébe hüsselni. Egyenek már.

— Köszönjük, majd előbb fölkeressük. Még ma be akarnék állni a hivatalba.

— Nem is várja meg Nellit?

— Majd visszajövök inkább a Sólyom bácsival.

— No még egy pogácsát. Pedig a Nelli már alig várja.

— Hol van ő most? — kérdem.

— Papéknál. De már reggel elment és mindjárt várom.

— Addigra megfordulok a jégveremből. Kezeit csókolom.

Az urasági jégverem nem messze volt. Közeledvén, két emberre való füstöt láttunk kikanyarogni belőle. Nem is csalódtunk: a jegyző bácsival Pató Ferenc rektor ült lent a mélyben és pipáltak erősen mindaketen. Bismarckról és a muszka cárról beszélgettek.

— Csipkés Pál, az új segéd jegyző, óhajtja tisztelét tenni, — kiálték le a verembe.

Szervusz, öcsém, — harsogott Sólyom bácsi, — no csak ne cifrázd, hanem gyere le nyári lakomba.

— Nem vagyok ám magam. Itt van velem Mandula Péter, művész-növendék és rajztanár-jelölt.

— Ketten is elfértek.

Lebujtunk és elhelyezkedtünk. Igazán, kellemes szeptemberi alkony uralkodott odalent, mind hűvösségre, mind sötétségre nézve. Üres sörös üvegek heverték szerteszét. Az utolsó üveget én és Mandula üresítettük ki. A rektor úr új szállítmány után látott. Erre nézve eljárása a következő volt: Fölmászott a létrán s kidugta a fejét az ajtón. Nem messze onnan, árnyékos diófa alatt aludt a bölcsőben a Petákék kis fia, a kit egy jókora kutya őrzött. A rektor úr jéggel megdobta a szundikáló kutyát, ez fölriadt és dühösen ugatott; erre fölriad a szundikáló Peták-fiú, s mérgesen sírt; erre előbújt valahonnan a nagyobbik Peták-gyerek körülnézni, hogy mi baj? Ennek aztán odakiáltott a rektor úr, hogy még négy üveg sört Blautól. A Peták-gyerek jutalma a jégdarab volt.

— Hátha a gyereket találja megdobni, rektor úr? — kérdem.

— Én, a ki kapásból lelövöm a foglyot?

— Lőni más, mint dobni.

— De a kinek jó a szemmértéke, az mindent eltrafál; mert akár lövök, akár dobok, a szememmel célozok.

Jónak láttam más térre átvinni a beszélgetést. Vadászembert veszedelmes dolog elindítani.

— Súlyom bácsi, mikor kezdek meg működsemet?

— Még ma.

—Helyes. Ezt már szeretem.

— Még ma. . . hozzá fogsz pipatóriumom rendbeszedéséhez . . . Rettenetesen el van hanyagolva . . . Legszébb pipáim elszutykosodtak ... A szárat is ki kell tisztítani . . .

— Nehéz dolog lesz . . .

— Micsoda? Ahhoz se értenél? Hisz ez a segéd-jegyző legprimitívebb kötelességei közé tartozik.

— Biz én azt nem tanultam az akadémián.

— Hja, barátom, a mit ott tanultok, abból nem lehet megélni. Az iskola csak arra való, hogy a profesz-szoroknak legyen miből megélni. Hát itt nálunk melyik parasztyerek él meg abból, a mit az iskolában tanul?... Egy kis írás, olvasás, meg számolás teljesen elég nekik; de olyiknak sok is. Lám, a Polcz Menyhértet annyira elrontotta az iskola, hogy beállt úrnak, s most adóvégre-hajtó a boldogtalan valahol a tótok közt.

A jegyző oly hagon mondta ezt, mintha Polcz Menyhért valóságos szégyenfolt volna a kökényesdi becsületen.

Tisztelt principálisom e kitörését a művelődés ellen, egy praktikus kérdéssel szakítottam félbe:

— Van-e restancia?

— Az én időmben, fiacskám, mikor segéd jegyző voltam, én a csizmáját pucoltam, a ruháját varrtam a principálisnak, naponkint tízszer megtömtem és ugyan-annyszor kipiszkáltam a pipáját, s a kútnál mosdottam a kocsisal... akkor még kocsisuk volt a jegyzőknek, — tevé hozzá bús sóhajjal.

— Most meg restanciájuk van, — gondolám, de nem mondtam ki.

— Mikor foghatok munkához? — gondolám aztán, de ezt már ki is mondtam.

— Tudsz melegben dolgozni?

— Ha muszáj!

— Muszáj? Mi muszáj? enni, inni, pipálni . . . egyéb semmi. Az én hivatalomban nyáron nem lehet dolgozni, mert pokoli forróság van. Télen pedig majd megfagy az ember; a község alig ad annyi fát, hogy a lakásomat fűthessem. Őszszel, tavasszal tűrhető a munka.

— Tehát várunk az őszig?

— Nem várunk. Majd átveszed a teendőket a bírótól, meg a rektor úrtól, a kik szemgyöngeségem óta dolgaim nehezebb részét végzik. Vakulok, fiam, vakulok.

— Mibe apadt meg a szemevilága, Sólyom bácsi? — kérdem, mert hogy nem egészen vak, azt jól láttam, a sörös üvegek megtalálása körül kifejtett ügyességéből.

— A betű, a sok betű; a sok körrendelet, a sok levél, a rossz petróleum, a gyöngye világítás. Hisz ha a körrendeletek is akkora betűkkel volnának nyomtatva, mint ez a sörösüveg, — sóhajtá, s a kérdéses üveg tartalmát búsan leküldte a többi után.

— De bezzeg, ha az üvegek viszont akkorák volnának, mint a betűk, — jegyzé meg a rektor úr, — legjobb, ha a betű marad betű, az üveg pedig üveg.

S mintha attól félne, hogy az üveg előbb-utóbb

mégis betűvé talál válni, egyiknek friss tartalmát (még e kellemetlen katasztrófa előtt) nyomban kiüríté.

E pillanatban fölülről egy fényes napsugár szállt be, mely bevilágította a rektor úr fejét.

— Dél van, — szólt az öreg.

— Miből tudja? — kérdem.

— Ez a sugár az én órám. A nap, az a lyuk a jégverem tetején, s ez a hely, a hol én mindig ülök, egymással kombinációba hozva, mutatják a delet. Amint a sugár az orromra esik, fönt a mennyekben üti a tizenketőt, — ezzel az öreg egy rémítően ketyegő régi pakfonórát vett elő zsebéből, s mivel tíz perccel késett, hozzáigazította a naphoz.

— A nap a legbiztosabb és a legolcsóbb óra, — folytatá az öreg, — sohase kell reparáltatni, se megigazítani, még el se lopják. A templom kapuja fölé is csináltattam *egy napórát, de azt a község betetőztette*, hogy az eső le ne mossa a szépen festett számokat.

— Így hát az óra nem jár, — mondám kacagva.

— Persze, hogy nem, ha egyszer árnyékban van.

— Rektor úr, kérem, télen is innen a jégveremből lesi a delet? — kérdé Mandula, kicsit bátortalanul, de annál kíváncsibban.

A rektor végignézte a szerencsétlen piktort, a ki fölteszi róla, hogy télen is jégveremben hússal, s a ki nem tudja, hogy a napnak télen egészen más a járása, minek következtében a jégvermet ő is gondosan kerüli, nemcsak a rektor.

E pillanatban delet harangoztak, mi fiatalok föl-
toltuk a rektort és a jegyzőt a létrán, bezártuk a jég-
vermet, s ügettünk haza, eszünkbe jutván anyám pa-
rancsa és a tejfölös bableves.

IV.

Szerencsénk volt, hogy a katolikus templomban
egy jó fertályórával később harangoztak, mint a kálvi-
nistában, s az utóbbi harangszóra hivatkozhattam, mi-
kor anyám gyengéden a szememre lobbantotta, hogy dél
már rég elmúlt, s a leves már ki is hült a veranda asz-
talán. Anyám figyelt egy kissé, a harangszó nyugat fe-
lől jött, a katolikus templomból.

— Ez nem számít, — monda anyám.

— Miért?

— Mert a katolikus és református papok harag-
ban vannak, s ha valamelyik hamarabb harangoztat, a
másik csak azért is vár egy jó darabig, nehogy azt higgye
a nép, hogy ő amaz után igazodik.

— De már akkor úgyis hiába harangoztat, mert
az első fölhangzó harangszóra, akár katolikus, akár
kálvinista az, mindenki megebédel a faluban, felekezeti
különbség nélkül. Még a zsidók is,

— Nem is harangoztatnak külön, — monda
atyám, — ha jó barátságban vannak, hanem olyankor
egyik hónapban a kálvinisták, a másikban a pápisták
húzzák.

— Aztán min vesztek össze? — kérdem.

— Tarokkon. Torma bácsi, a pápista pap, pagátra. tuletroát mondott, s hét tarokkra ultimét. Aztán duplába, maradt Bodorral, a mi papunkkal, a tuletroát az ellenfél csinálta meg, s a pagátjukat is ultimóra vitte el az ellenfél. Hozzá még Bodor nagy tiszteletű úrnak mér-giben kiesett a pipa a szájából és összetörött. Ez aztán betetőzte a haragját.

Szépen megettük az ebédet s rá jókat iddoggáltunk apámnak jó savanyú homoki borából. Mandula kicsit nyugtalankodva, meg is kérdezte az öregot:

— Sok bora termett tavaly, Balázs bácsi?

— Nem a. Hanem a mennyivel kevesebb termett,, azt kipótolja savanyúságban.

S az öregnek teljesen igaza is volt, mert éktelen savanyúsága által a kevés bor is sokká válik.

A malom zúgása mellett csendesen elbeszélgettünk a világ sorjáról. Én a nagy világ dolgait meséltem apámnak, ő meg az ő kis világának titkaiba avatott be. Mibe döglöttek bele a tavaszszal lovai, s micsoda pénzből készül az őszszel újakat venni? Miféle termésünk lesz borban, búzában? Egypár ökrének a kelessége micsoda patikasziertől múlik? Hogyan látott csudát az a nagy riskafülű ártányunk, s hogyan ment világgá tőle. (Az öreg gyanakszik, hogy nem ment nagyon messze, s a cigánysoron körmét-csontját könnyű volna megtalálni. Fürj, a vén dádé babonázhatta meg.) Szóval, láttam, hogy öregem bajjal küzd, de szépen gyarapodik kis ősi birtokunkon. íme, ez a szilárd talaj lábaim

alatt! Bátran szembezállhatok a jövő viharával! — Ha ebben az esztendőben enyhe telünk lesz s a patak nem fagy be, mint tavaly, akkor nincs mitől tartanunk.

— Mandula úr, törölje le a bajuszát, egy kis babhéj van rajta, — szölt anyám.

Mandula diadalmas tekintetet vetett reám s letörülte a bajuszát, mely immár hivatalosan el volt ismerve Kőkényesden. Ez volt a rendes taktikája, melylyel hitvány kis bajuszát érvényre juttatta. Minden jó volt neki e célra: bab, répa, káposzta. Csak az eljárás kicsit fáradságos. Mert a bajusza nehezen fogott.

Ebéd után Mandula és én a patak partjára mentünk pipázni, s a buja fű zöld bársonyára heverészni. Is'ég y órákor pedig átöltöztünk, én feketébe, fehér nyakkendővel. Mandula tiszta fehérbe, vörös nyakkendővel; mert anyám kívánságához képest látogatást kellett, tenünk a papunknál.

— De hatra a Blaunál legyetek; nagy kuglizás lesz a tiszteletedre, — kiáltott, utánunk az öregem.

Én a Bodor-lányokat már évek óta nem láttam. Legutoljára egy zálogkiváltás alkalmával, a legkisebbiket, Esztert, kötelességszerűleg megcsókoltam, mire ő ösztönszerűleg pofonütött. Azóta viseljük egymástól emlékül: ő a csókot, én a nyaklevest. Akkor rövidruhás kis csitri lány volt, a kit néha, mikor rossz volt, még le is térdeltettek; most már bizony lehet akkora, hogy bátran le lehetne térdelni ő előtte. A másik két idősebbikre: Rózsára és Ágnesre, jobban emlékeztem, mert együtt

jártunk a falusi iskolába, s ha én szilvát loptam az iskolakertben, azzal mindig ők rontották el a gyomrukat.

Bizony szegényes volt a Bodorék házatája. Harmadrendű kicsi eklézsia, hozzá három lány; nem igen telhetett a külső díszre, a mindennapi kenyér mindent fölemésztett. A dombon álló, a templom mellé húzódó, alacsony zsutfedelű ház egyetlen dísze egy hatalmas szederfa volt, melyet még a templom alapításakor ültettek; mindegyik lehetett száz esztendő. A szederfa a templom és a paplak közt állott; örök tanyája éhes verebeknek, míg kortársának, a templomnak tornyában baglyok és denevérek húzták meg magukat. Az előbbi szemtelen és az utóbbi utálatos állatokon kívül galambok is turbékoltak elő a padlásablakokból.

A szederfa alatt megálltunk és rendbe szedtük egy kicsit ruházatunkat. Olyanok lehettünk messziről, mint egy kéményseprő meg egy péklegény: én csupa fekete Mandula csupa fehér. Azaz már nem, mert egy jól táplált, kövér, érett, fekete szederszem e pillanatban loccsant szét a vállán, egy másik szem pedig az ingén. Mintha a verebek bombázni kezdtek volna bennünket; sietve elhagytuk a veszedelmes helyet.

— Hány eladó lány van itt? — kérde Mandula, végignézegetve szederfoltjait.

— Három.

— Akkor tán ez a foltos toilette még se illik.

— Ugyan, kérlek, hisz nem leánynezőbe megyünk.

— Igaz; de mi pesti emberek vagyunk, s ezektől mindent szigorúbban vesznek.

— Legfőlebb azt hiszik, hogy a szederfoltos fehér nyári ruha a legújabb divat Pesten.

Ebbe Mandula is belenyugodott, s mi egyenesen a ház felé tartottunk. Újra megálltunk. A nagytiszteletű úr szobájából harmónium-szó hangzott ki, s egy megtört, öreg hang bánatosan énekelte a szép zsolnárt:

Könyörülj rajtam én istenem
A te irgalmasságod szerént;
A te irgalmasságidnak sokaságok szerént
Töröld el az én bűneimet.

Odalopóztunk az ablakhoz. A nagytiszteletű úr fejét tenyerébe temetve, mintegy magának énekelte; a harmoniumon egy fiatal lány játszott, ő is lehajtotta a fejét s álmodozni látszott. A bús hangszer mintha teljesen magától zokogott volna.

A lány Eszter volt. Ujjai egyre lassabban siklottak ide-oda a billentyűkön, végre teljesen megálltak, a tiszteletes úr hangja is zümmögésbe ment át, végre elhallgatott. Én, mint jónevelésű ember, köhintettem. Mind a ketten fölnéztek. Eszter elvörösödött. Bizonyosan ezt gondola:

— Nini, ez az a fiatalember, a ki engem megcsókolt.

Természetesen én is elvörösödtem, még pedig azt hiszem sokkal több joggal, mert ön azt gondolhattam:

— Nini, ez az a fiatal leány, a ki engem pofonütött.

Vagy talán ő pirult el a régi poftól, s én a régi csóktól? Ki tudná megmondani?

Mindketten kisiettek az udvarra.

— Csipkés Pál segédjegyző hozza tiszteletét és Mandula Péter barátját, a ki rajztanár-jelölt és művész-növendék.

— Hát haza kerültél, öcsém? — kezdé Bodor bácsi, — megtanultál már bal kézzel is írni?

— Nem én.

— Pedig azt mondtuk rólad, mikor külső iskolákra mentél, hogy idehaza megtanultál jobb kézzel írni, most elmégy külföldre, hogy balkézzel is megtanulj.

— A tiszteletes úr még mindig szeret tréfálni. Pedig az imént mintha búsult volna.

— Nem én, csak szórakoztam. Ha már az Esztert megtanítottam játszani, hát egy kicsit élvezni is akarom a tudományát.

— Kisasszony nagyon szépen játszik, — mondám, — bár őszintén bevallva, a muzsikához egyáltalán nem értek, s a dorombon kívül semmiféle hangszert nem kezelek.

— Eszter, egy kis uzsonnát az ifjaknak. Csak parasztosat kaptok fiaim, mert a feleségem kasznáréknál van az Ágnessel meg a Rózsával.

— Jó lesz ribizli, egres, meg szeder, puha kenyérral? — kérdé Eszter.

— Kitűnő! — felelém.

— Isteni! — tódította Mandula.

Eszter fehér kendőt kötött szép szőke fejére, s le-

szaladt egy kosárral a kertbe. Én utána, hogy majd segíték gyümölcsöt szedni. Roppant ostobául viselhettem magamat, mert Eszter több ízben nevetett rajtam, amire oly zavarba jöttem, hogy az egres tuskéinek segítségével, össze-vissza véreztem a kezemet. Pesti szokás szerint udvarolni akartam, de sehogyse ment. Jer ó kelet, ékeszóló virágnyelveddel! Leszakítottam egy öblös piros rózsát, s átnyújtottam, hogy tűzze a hajába, mert az neki jól fog állni. Átvette. E pillanatban a rózsából egy méh bontakozott ki, melyre én hatalmas ökölcsapást mértem. A háborgatott méh Eszter ellen fordult, a ki hirtelen leguggolt a földre, tudván, hogy a méhek általában rövidlátók. Csakugyan a méhecske újra rám tört, s én oly sikeresen vagdalkoztam, hogy a kezemet nem is bántotta, hanem a homlokomon csípett meg.

— Megcsípte? — kérdé Eszter a földről.

— Meg. Tessék bátran fölkelni.

— Nem azért kérdeztem, hanem hogy figyelmeztessen, hogy ez vad méh volt, sokkal veszedelmesebb, mint a szelíd.

— Hát mit tegyek? — kérdem kétségbeesetten, abban a tudatban, hogy egy félóra múlva daganat fogja intelligens domborulatú homlokomat elékteleníteni.

— Tartsa ide a fejét.

Megtettem, s Eszter egy csomó nedves fekete földet nyomott a piros csípésre.

— Ezt most tartsa rajta, aztán odafent majd bedörzsölöm fokhagymával.

Nemsokára aztán fölmentünk. Eszter fogta a ko-

sarat, én fogtam a fejemet. Még ozsonna előtt bedörzsölt fokhagymával, akár egy *Tyúkketrec-beli* rostélyost; így lett a rózsából fokhagyma! Így gázolja mindig el a próza a költészetet!

Nagy örömemre jött a Peták-gyerek, mint staféta, hogy vár a kugli. Tisztességes ürügy volt a távozásra, még mielőtt megdagadtam volna.

V.

Milyen szép a falu este hat órakor. Sokkal szebb, mint háromfertály hatkor. Háromfertály hatkor csípett meg a méh és pont hatkor nyújtotta kezét Eszter búcsúzóra. Én meg is csókoltam, mire elvörösödtünk mind a négyen. Hogy én és Eszter elvörösödtünk, az érthető. Mandula talán azért, hogy nem neki jutott először eszébe a kézcsók, Bodor bácsi meg mérgében, a minnek kifejezést is adott ekképp:

— Kálvinista pap lánya nem így van szoktatva. Kálvinista ember az öreganyján kívül senkinek se csokol kezet. Ezt jegyezd meg öcsém.

Azzal a megjegyzéssel távoztam, hogy én a kálvinista vallásnak az öreganyámra vonatkozó dogmáit nem osztom. Mert jó kálvinista vagyok ugyan, de öreganyám nincs.

A kuglinál már együtt volt az intelligencia, mely intelligens kifejezésekkel emlegette a kalendáriumi szenteket, késésünk miatt. Egy rozsdás pisztoly elsütése volt bevezetése az ünnepélynek. Erre a hangra erős

kutyaugatás következett, s a környék szárnyasai ijedten rebbentek föl. Következett az ölelés, a parola, a csók és a szervusz. Egyik mindjárt megroppantotta az ujjaimat, a másik kirántotta a karomat, a harmadik leszakította az óraláncomat. Az öregebbek halszálkanyelési esetekben szokásos hátbavágásokkal üdvözöltek. A viszontlátás örömei kissé vaskosak voltak. A *szalétlit* Blau (szintén tiszteletemre) aznap reggel vörösre főstötöte, a minnek első áldozata Mandula fehér kabátja lett. Le is vetette rögtön, követve ezzel a régen ingujjra vetkezett intelligencia példáját.

Czinege öttagú bandája rárántotta a Rákóczy-indulót, utána pedig *Faust-ból* kezdett játszani. (Be gyalázatos opera lehet!) Csattogva röpültek a golyók egészen sötétedésig. Közbe fogyasztottuk a fél akó bort, melyet apám megérkezésem örömeire csapra üttetett. A megyei állatorvos, Csulak Polikárp, a ki vendégül időzött Kökényesden, néha nagyokat rikkantott; de tudván, hogy szörnyen kellemetlen hangja van, ilyenkor mindig tíz lépésre távozott a társaságtól. Ő tulajdonképp embergyógyítást tanult, de nem érezte magát elég erősnek a mesterségben, s azért csupán állatokat mert orvosolni. Torma tisztelendő úr, a katolikus pap, hosszú vászon kabátja két szárnyát a dereka köré csavarta, s úgy dobált. Zsíros Mihály, a kasznár, a ki engem egykor keresztvízre tartott, minduntalan koccintott velem, s egyre ezt hajtogatta: „Becsüld meg keresztapádat.” Nagy melák fiának, a kiből sehogy se tudott embert faragni, viszont azt kötögette a lelkére, hogy „be-

csüld meg keresztfiamat.” S a fiú meg is becsült annyira, hogy nemsokára egy forintot kért tőlem kölcsön, hogy a cigánynak adhassa. Én megtagadtam, mondván, a kinek nincs pénze, ne adjon a cigánynak. Mire ő rögtön beárult Czinegének, s én úgy a primás, mint a fiú részéről tüstént megvetésben részesültem. Ott volt Sólyom Boldizsár principálisom is, a ki rossz szemei ellenére is igen derekasan kuglizott. Pató Ferenc rektor úr csak vándlival tudott zöld ágra vergődni, míg a segédtanító Útő Péter mindig mezítlábast dobott. Legügyesebben a bal dámára dobált. Egyszer félreszólitott engem, s kérdé:

— Igaz-e kérem, hogy Monakóban olyan hazárdul kugliznak?

— Hogyan?

— Hát úgy, hogy csak az első babát állítják föl, s a ki azt leüti, egy pengőt kap. Így beszélnek itt a környéken.

— Még úgyabbul is. Sokszor két pengő áll az első babára.

Útő Péter, a kinek készpénz fizetése nyolcvan forint volt egy esztendőre, elképedve hajította ki a legkisebbik golyót, oly sikerrel, hogy a Peták és Varjú állogató céget egyszerre leverte a lábáról. Egyiknek a feje lett véres, másik a lábát fájditotta. A kölykök ordítottak, a mi egészen tűrhető zene volt a Czinegée mellett Lefogtuk őket, s Csulak kúra alá vette. Az egyiknek kihúzta a lábát, a másiknak hideg vízzel megmosta a fejét, de már sötét volt, s eltévesztette őket. Csudála-

tos a fantázia hatalma! Mind a két gyerek meggyógyultan elhallgatott! A mi különben talán az erélyes kúrának is köszönhető, mert egyetlen parasztgyerek se szereti, ha hideg vízzel mossák, vagy ha a megyei állatorvos a lábát húzza. Én aztán egy-egy hatossal fejenkint befejeztem a kúrát. A mi kissé veszedelmes volt, mert azt vettem észre, hogy attól kezdve Peták és Varjú ugyancsak tartogatják a golyó elé fejüket-lábukat.

Gálics Bencének az az ötlete támadt, hogy lámpással ki kell világítani a kugli-babákat. Gálics Bence kurtanemes földbirtokos volt, régi mexikói tiszt, a ki tőlem is megkérdezte:

— Fiacskám, mi újság az áquator alatt?

A kérdés nem kis zavarba hozott. Mi újság legyen az áquator alatt? Kern feleltem.

— Mit csinál az áquator? — folytató az öreg.

— Köszönöm kérdését, jól érzi magát, — feleltem némi habozás után. Minek képzelet ez az ember az áquator?

Válaszom némileg meglephette őt, de hamar magához tért.

— Mert én harcoltam ám az áquator alatt öcsém és vérzettem Miksa császárárt. Én jól tudom, mi az!

— Láta is az áquator Gálics úr? — így kezdtem tapogatózni.

— Látni nem láttam, mert mindig éjjel jártunk alatta.

— Végighúzódik ám az az egész világon.

— Az én időmben Európában még nem ismerték.

— Tehát amerikai találmány? — folytattam.

— Az, — felelt az öreg, bizalmatlanul pislogva rám.

— Engem úgy tanítottak, hogy az csak a mappán, meg a tudósok fejében van.

— Mit tudtok bele ti könyvmolyok! A kik sohase jártatok világot.

Erre természetesen elhallgattam, mert találva éreztem magamat. De óvakodtam az öreg mexikánussal újabb vitába bocsátkozni az áquatorról; viszont ő is kerülte a diskussziót, mert látta, hogy többet tudok a helybelieknél, s félt, hogy meg fogom rendíteni tekintélyét, melyet eddig mint tengerentúli utazó és exotikus harcos élvezett.

Alig állították föl a kissé homályosan világító lámpát, Kótaji Ödön postamester rögtön kilencet dobott. Lehetett része benne a Varju-gyerekek is, a kit tán valaki megvesztegetett, de a vizsgálat nem vezetett eredményre, s a postamester kénytelen volt tiz üveg sört hozatni. A nevezetes dobás pedig krétával a szalétli oldalára jegyeztetett, az utókor számára. Ez a szalétli volt a falu aranykönyve, s a kilencet dobás az ambíciók legnagyobbika és legnemesebbike. Bárki akármit cselekedett, szépet és jót, rá se hederítettek, de a kik kilencet dobott, azt napokig emlegették. Azért az emberek nem is csináltak se szépet, se jót, csak véletlenségből; ellenben kugliztak mindennap ádázul.

Egészen beesteledett. Dalolva tértek haza a merről a munkások. Aratás előtt álltunk. Szép termés

rengett odakint a halmos földeken. Jókedvűek voltak a földeből élő emberek, s zengett daluktól a messze határ. Harangoztak kilenc órát, katolikus és kálvinista vallás szerint, mind a két templomban. Torma tisztelendő n r leeresztette a kabátját, fogta a tajték pipa ját és levett kalappal hazament. A többiek maradtak.

A végső elcsöndesülés előtt a falu még egyszer fölzaj dúlt. Először a sertécsürhe rohant haza, éktelen zsvajjal. Aztán a falusi ménes fiatal csikói száguldottak be nyerítve, s végre a méltóságos gulya cammogott be a faluba. Az istálló felé közeledő tehének szomorúan és anyailag bőgték az otthon maradt borjak elé. A különféle pásztorgyerekék rövidnyelű ostorokkal nagyokat durrantottak, hol disznónak, hol ökörnek. A kolompok mélabúsan szóltak még *egy* ideig, aztán elhallgattak. A tüzek kigyuladtak itt-ott a faluban. Lassanként minden elcsöndesedett.

Mi is abba hagytuk a kuglizást, s politikálni kezdtünk a lámpafény körül, miközben penészes szalámit falatoztunk a Blau éléskamrájából. A cigány hallgató nótákat reszelt a fülünkbe, ennek következtében kénytelenek voltunk emeltebb hangon beszélni, ennek következtében aztán összevesztünk. Mindegyik azt hitte a másíkról, hogy azért lármáz, mert dühös, a mitől aztán ő is dühbe jött. Gálics Bence azt ordította, hogy a marhahizlaláson a gazda nem nyer semmit, csak a mészáros, meg a vizsgáló barom orvosok. Kótaji, a postamester, ennek ellenében azt vitatta, hogy a postának joga van a közönségtől fiókkilletéket szedni, a mire apám

megjegyzé, hogy a szénkénegezés nemcsak nem árt a fillokszerának, hanem az egészséges tőkét is kiöli. Mindenki másról beszélt és senki se hallgatott a másikra. És ordítottak, a cigány pedig rendületlenül muzsikált. Némi csönd keletkezett akképp, hogy mindenkinek el kellett énekelnie a nótáját, mialatt a többiek hallgattak. A csöndes éjben messze szálltak a hol rikácsoló, hol dünyögő hangok, melyek vagy fiatalosan bárdolatlanok, vagy öregesen megtörtek valának. A nótázás után mindenki borral gyantázott, s a nyugalom egy pillanatát föl akartam használni arra, hogy oly eszmét vessek a társaság elé, mely valamennyit foglalkoztatná.

— Milyen a halandóság a faluban? — kérdem Súlyom bácsit.

— Fiam, ezt a papoktól kérdezd. Én nem kapok stólat. Nem tartom számon.

— Több a születés, mint a halál? — folytatám.

— A papok keveslik mind a kettőt. Különbén én nem vettem észre, hogy a falu fogyna; így hát nyilván születik annyi, mint a mennyi meghal.

— Hány esztendő a legöregebb ember a faluban? — kérdem Gálics Bencét.

— Az a kérdés, hogy ki az a legöregebb ember? felelt a mexikánus.

Ebbe már Czinege is beleszólt.

— A legöregebb, instálom, a mi vajdánk, a Fürj.

— Hány esztendő?

— Azt tizenkét esztendővel ezelőtt ő maga is elfelejtette.

— Hát akkor honnan tudod, hogy ő a legöregebb?

— Mert mink mindig a legvénebbet választjuk vajdának.

— Általában magas kort érnek-e itt az emberek?

— e kérdéssel már a postamesterhez fordultam.

— Mióta én itt vagyok, nagyon különféle korokban hálnak meg a lakók. A ma született gyerektől kezdve föl a hetven évesig. Azt hiszem, az emberek mindenütt egyforma hosszú vagy rövid ideig élnek.

— Kivéve Svéd- és Norvégországban, a hol hosszabb életűek, — jegyzé meg Mandula.

— Hát ott gyermekkorában senki se hal meg?

— kérdő Ütő, a segédtanító. — Hisz éretlen gyümölcs, patak meg veszett kutya ott is van.

Végignéztem a segédtanítón, a ki a gyermekbetegségek közül csak az éretlen gyümölcsöt, a patakot és a veszett kutyát ismeri, s aztán végignéztem a társaságon: aludt a fele. Nagyon hatottak rájuk az általam megpendített témák. Szerencsére édesapám fölvetette a kérdést, hogy a földesúr birkái a korai úszta tustól vagy pedig valami birkabetegségtől fordultak-e föl, s ezen hajba kapott az egész társaság. Az én témáimat félvállról, ímmel-ámmal fogadták, oda se hallgattak, a kik pedig oda hallgattak, azok elaludtak rajta. De az esett birkák kérdése a legszelídebb kedélyeket is fölzarvarta, s megindult a vitatkozás pro és kontra. Végre Czinegét hívták föl szakértőnek, mint olyant, a ki evett

a birkák húsából. Ő van hivatva annak eldöntésére, hogy a birkák nyavalyások voltak-e, vagy nem?

— Hogyan? — kiáltám, — hát itt az esett birkát kiosztják a cigányok közt?

— Dehogy osztják kérem, dehogyszosztják, — panaszkodék Czinege, — úgy kell éjjel kivonulni az egész sátoraljának s fölászni a földből.

— Aztán ti azt megeszitek?

— A legjobb hús a világon, — erősíték a cigányok.

— De hisz ez közegészségügy-ellenes kihágás, — mondtam elképedve.

— Bolond beszéd, — felelt Sólyom bácsi, — először is a cigány hadd pusztuljon, — annyi van, mint a polyva. Azután meg a cigánynak nem árt a tüzes ménkű se. Az én Bogár tinómon adta férjhez a Czinege a Panna lányát, pedig lépfenében esett el. Máig is nyaljátok a szátokat a finom pecsenye után, úgy-e?

— Csak a hozzá elfogyasztott akó bort is ette volna meg előbb az a jóságos lépfene, — sóhajtá Czinege, — az ital keserves pénzembe került, valahányszor férjhez ment a Panna.

— Hát hányszor ment már férjhez? — kértem bámulva.

— Ötször, instálom,

— S valamennyien meghaltak.

— Dehogy, dehogy. Az első igen: az bele fulladt a meszes gödörbe. A másodikat a Panna hagyta el, a harmadik maga hagyta el a Pannát, a negyedik elment

Amerikába, az ötödikkel most nemrég esküdött meg, a nevezetes urasági birkahullás idején.

Ó, szülőfalum! Mennyi dolgot fogsz te még nekem adni.

A bor szerencsésen elfogyott. Ütő, a segédtanító Czinegéhez lépett s negyedéves részlettörlesztésre megrendelt nála egy éjjeli zenét. Félrehitt s megvallá nekem, hogy a zenét Sólyom Nellinek, a jegyzőék leányának viszi. A szegény fiú el volt ragadtatva. Ha egy kicsit biztatom, nekem is szerelmet vall. De én nem biztattam, s ő meglegedett azzal, hogy Czinegét megcsókolja. Én két ezüst forintot nyomtam Czinege markába, s szintén éjjeli zenét rendeltem nála — Eszternek.

Csillagok fénye mellett oszlott szét a társaság. Csak én, Ütő és a banda maradtunk együtt. Apám a kissé ingadozó Mandulát támogatta haza; mikor mindenki elment, én is útnak indultam Ütővel, a ki boldogtalannak érezte magát és egyre sírt. Utánunk a banda, halk hangon szomorú nótákat csalva ki a húrokból és boszus kutyákat az udvarokból.

Nem voltam tisztában azzal, hogy számárságot vagy poétikus dolgot művelek-e én ezzel az éjjeli zenével? Mert ez az elázott Romeo itt mellettem legalább szerelmes.

VI.

Az éjjeli zene minden nagyobb baj nélkül megessett. Először Sólyomékhöz ballagtunk. A szelid hangokra (a banda cincogása, Ütő zokogása) egy ablak

megnyílt, s láthatatlan kéz egy marék rózsát dobott ki. Ühm! Ezek értik egymást. Ütő rettentően meg volt hatva. Föl akarta szedni a rózsákat, de a mint leguggolt a földre, tüstént el is terpeszkedett, s többé nem tudott fölkelni. Csókolgatá a földet, a hová a rózsák hullottak, csókolgatá a rózsákat, s csókolgatá a vén Bundás kutyát, a mely láthatott már segédtanítót négykézláb, mert nem vágott olyan képet, mintha csodálkoznék. Egyszerűen konstátálta, hogy a földön mozgó alak pedagógus és nem kutya, s azzal csöndesen visszahúzódott vackába. Én pedig fölszedtem a földről a pedagógust rózsástól és ballagtunk tovább a holdvilágos éjszakában. Útközben elhagyván a segédtanítót, a református pap háza elé értünk, s intetem Czinegét, hogy ezúttal kitegyen magáért. Láttam, hogy a fickó két ujját mutatja a bandájának, a mi körülbelül annyit jelenthetett: „A mennyire két forintért lehet.” Félóráig tartott már a muzsika, a mikor zördült az ablak. Ahán! Most gyün a rózsahullás. Az ablakban megjelent — egy pipa, annak a végibe Bodor bácsi.

— Hallod, öcsém, rosszkor zavartál, — kezdé a tiszteletes úr, — éppen azt álmodtam, hogy megválasztottak püspöknek.

— Ha elalszik, majd tovább álmodja, tiszteletes úr.

— Nehezen.

— Ha parancsolja, majd eltávozunk.

— Ha már rágyújtottam, csak húzzátok. Külömben ez a muzsika nem nekem szól, úgy-e?

— De igen . . . egész becses házának.

— Azért mondom, mert a lányok odalent alusznak a ház tulsó végében.

— Hát majd oda somfordálunk.

— De már ne sokat sertepertéljetez itt, mert későre jár az idő. Mi falusiak aludni szoktunk éjjel.

— Akkor nyugodalmas jó éjszakát kívánok, pap bácsi.

— Szervusz! Majd a leányoknak elmondom reggel, hogy milyen gavallér voltál.

Odahaza Mandula, a kire apám három vödör friss vizet húzott, nagy léptekkel járkált közös szobánkban. A malom zúgásától nem tudott elaludni. Idegessé tette. Én se tudtam aludni. De nem a malom zúgásától.

Pár nap alatt azonban Mandula már annyira megszokta a malom zúgását, hogy a következő vasárnap azért nem tudott elaludni, mert a malom nem járt. Este az ágya mellé állított egy molnárlegényt, a kinek a szájával utánozni kellett a malom zúgását. Csakis így tudott elaludni.

Én még vasárnap se tudtam elaludni. Nincs az a molnárlegény, a ki rajtam segítsen!

VII.

Eleinte, a hogy Pesten láttam a hivatalnokoktól, én is elkezdtem reggel nyolc órakor hivatalba járni, ott voltam egyig, s háromtól megint ott voltam hatig. Elhatároztam, hogy pontos tisztviselő leszek, s híven fogom

szolgálni szülőfalumat. Ne mondhassa senki, hogy érdemtelenül beprotegták. De bárhogy igyekeztem is, nem tudtam hozzájutni, hogy dolgozzam. A levéltárban örült rendetlenség volt. A könyvtárban már nagyobb rend uralkodott, mert az egész Bucsánszky Alajos kis képes, naptárára szorítkozott, melybe pontosan be volt vezetve a cseresznye-befőttes üvegek száma, a veteményes kertben díszlő dinnyecsoportok alapját képező magok ára, s a jegyző bácsi váltó-terminusai. Egy nagy ládában álltak Mauthner képes magárjegyzékei, melyeket a jegyző úr a nagyszájú parasztok közt osztogatni szokott, a mivel nagy népszerűsége tett szert. S ebben a furfangos könyvben nem az az egyszerű mag van lepingálva, hanem a nagyszerű gyümölcs, mely belőle kél. S hogy van lepingálva! A szívárvány minden színeiben pompázó turkesztán-dinnye, fehér cseresznye, nemzetiszin őszibarack található e könyvben, mely köré vasárnaponként áhítattal gyülekeztek a kökényesdi polgárok, s bámulták a jó Isten fantáziáját, holott inkább a Mauthnerét bámulhatták volna, a ki komponálta a soha nem létezett gyümölcsök óriási tömegét.

Nyáron a jegyzőség nem nagyon keresett mesteriség. Egy hétig legfőbb dolgom volt tartani a pamukot, ha a jegyző néni vagy Sólyom Nelli gombolyított. Aztán a tollakat és a tintát fölfrissítettem, a tömlőcöt kimeszeltettem, s a legyek elpusztításához fogtam. De ezzel csakhamar fölhagytam, mert előre láttam, hogy a légyfogdosás nemsokára egyetlen szórakozásom lesz. Maradjalak akkorra még néhányan. Nagy örömömré néhány

öreg pókot is találtam. Kettőt az ablak közt. Ezeket kénytelen voltam máshová áthelyezni, hogy a szobát szellőztethessem. A betóduló friss levegőtől a legyek elszédülve hullottak alá. Évek óta élvezték már a dohos léget, s talán a váratlan öröm kábította el őket.

A hivatalos órák alatt az első héten csak egyszer akadt dolgom. Tóth Kесе Márton kérte, hogy doboltassam ki egy eltévedt hathónapos süldőjét. Megtörtént, de a süldőt még a hatósági beavatkozás se térítette vissza a régi gazdájához.

Látván, hogy a jegyzői hivatalban hiába töltöm az időt, a délutáni hivatalos órákat megszüntettem, s csak délelőtt ültem bent, nyolctól tizenkettőig. Megint nem jött senki, hanem éjjel egypárszor zörögtek az ablakomon, hogy erről vagy arról adjak nekik cédulát, passzust, bizonyítványt. Mindig kiszóltam, hogy jöjjenek nappal, de azt felelték, hogy az aratás miatt nem lehet. Ekkor gyors elhatározással a hivatalos órákat áttettem reggel hattól nyolcig; ezt ki is doboltattam, a községháza kapujára is kiragasztattam.

Lett is eredménye. Harmadnapra rá reggel félhétkor egy dagadtképű paraszt állit be hozzám keserves nyögések közt, hogy nem tudnék-e az ő baján segíteni?

— Hát mi baja?

— A fogam fáj szörnyűségesen.

— Azzal barátom menjen a doktorhoz.

— Nem vagyok bolond. Hogy kihúzza?

— Már pedig annak más orvossága nincs.

— Azt ne tessék mondani nekem. Most két esztendeje levendulától állt el a fogfájásom,

— Hogyan?

— Csak két napig hordoztam levendulát a *lajbizebemben*, s úgy elállt, mintha elfűjták volna.

— Hát próbálja meg most is.

— Próbáltam, de nem használt. úgy látszik azért, mert most a másik oldalon fáj. Az ifiurat most hozattuk Pestről a falunak, gondoltam, hogy az ilyen tudományos ember minden bajunkon fog segíteni.

— A jó tanács fölé a segítséggel. Menjen a doktorhoz.

— Akkor se a doktorhoz megyek, hanem a *kovácshoz*.

— Mit akar vele?

— Tartozik két vasszögemmel. Ezért kihúzhat egy fogat.

— De ért-e hozzá?

— Már hogyne értene, egy kitanult kovács?

— A foghúzást nem tanulta.

— Köll is azt tanulni. Megfogja, aztán húzza.

— Hátha nem azt fogja, aztán a másikat húzza?

— Két vasszögem van nála. Ezért kihúzhat kettőt is: egy egészségeset, meg rá egy fájósat.

Egy emberrel, a ki így vesztegeti a fogait, nincs mit beszélni. Csak azt ajánlottam még neki, hogy majd a lovait patkolni viszont a fogorvoshoz vigye, a mit ő nem értett.

Pár nap múlva már reggel hat órakor a község-háza kapufélfájához támaszkodva várt rám Velejtei András jómódú gazda, s már messziről azt a reményt ébresztette bennem, hogy vele valami komoly jegyzői teendőm lesz. Örömpesze siettem feléje, s karonragadva a hivatalszobába vonszoltam.

Velejtei András nagyon komoly és izgatott volt. Nyugtalan tekintettel nézett maga körül s a mikor megkérdeztem, hogy miért keresett föl, a fülemhez hajol s suttogó hangon mondja:

— Egyet kérdek én az ifiurtól. *Igaz-e, hogy a föld forog?*

Elképedve néztem rá. Azt hittem, elment az esze.

— Kend megbolondult, Velejtei uram.

— No úgy-e, hogy nem forog? S engem lóvá tettek!

— Ellenkezőleg, a föld forog.

Aggódva, fürkészőleg, gyanakodólag vizsgált. Nem bizott bennem. Az ablakhoz lépett és kitekintett.

— Tessék kinézni, ifiúr. A ház, a fák, az udvar, a kocsik, a tűzifecskendő mind mozdulatlanul állnak a helyükön. Ott a kút, benne a mozdulatlan víz.

Ezt az argumentumot találta a legerősebbnek, mert ismételte:

— Mért nem folyik ki a kútból a víz, ha a föld forog? Az ifiúr Pesten járt iskolába, hát jobban tudhatná, mint az öreg rektor.

Igazán nem voltam arra elkészülve, hogy én mint segédjegyző, a föld forgását bizonyítgassam.

— Nem forog, ha mondom, nem forog, — kiáltá, s görcsös botjával nagyokat ütött az agyagos padlóra, — különben erre még majd visszatérünk. Istennek ajánlom.

Ezzel dohogva, prüszkölve, köhögve eltávozott. Láttam, hogy szörnyű kétség dúl a fejében. Nagyot ütött a padra, a ház oldalára, a bundás kutyára, s a gízgagt, mely az ut két oldalán burjánzott, hevesen kaszálta a bottal.

Nem tudom, mi üthetett Velejteit gazdához, de az esetet úgy üdvözöltem, mint a tudományok iránt való érdeklődés ébredését a nép körében.

Másnap vasárnap volt. Velejteit visszatért.

— No, hiszi-e már?

— Ma több időm van a beszélgetésre, hát majd elintézzük a dolgot. Gondolja meg ifiúr, Kőkényesden senki se hiszi, hogy a föld forog.

— Annál nagyobb dicsőségére szolgálna kendnek, ha elhinné.

— Sokat gondolkoztam már rajta, mert sokszor viszem a szomszéd falvakba mulatni Útő urat, a ki mindig ilyenfajta dolgokról beszél nekem. Az urak nagyon sokat tanulnak s a sok tudományukból csak válogatva juttatnak nekünk szegény parasztoknak. De ezt is rosszul válogatják meg. Itt Kőkényesden azt tanítják a fiaimnak, hogy a nap áll, a föld gömbölyű, meg hogy forog. Aztán a fiuk kimennek éjfélkor a kenései határba legeltetni s látják, a mint hajnalban lassan emelkedik a nap, a föld pedig meg se mozdul. Aztán az örhegyről végignéznek kelet felé, s látják, hogy olyan lapos a föld, mint

a tenyerem, nem pedig gömbölyű. Akkor összenéz a gyerekseres s aszongya, hogy szamarak azok, a kik őket tanítják. Oda menjenek az örhegyre, ha az igazságot látni akarják. Így nem szereznek az urak maguknak tekintélyt. Ha olyat tanítanak a fiainknak, a mit azok ki nevetnek!

Velejtei egész apparátussal támadt ellenem. Össze kellett szednem magamat. Elmondtam neki mindent, a mit a csillagászatból tudtam, ő figyelmesen hallgatott,

— Ez mind igaz, — felelt, — de nem való nekünk, földművelőknek. Minket a föld művelésére megtanít az apánk, írni, olvasni, számolni megtanít az iskola. Tudnunk nem kell többet. Most még mi az, a mit bele kell csöpögtetni egy parasztfiúba? Hogy szeresse és őrizze a földet, a kit az apjától örökölt. Ez a legnagyobb virtus a parasztban.

— Hát kend azt mondja, hogy a paraszt maradjon tudatlan?

— Nem én. Csak azt, hogy maradjon paraszt. Se gúnyját, se az eszejárását meg ne változtassa. Nekem is úgy elcsavarta az eszemet ez a föld forgása, hogy nem tudom, hogy igazítja helyre az ifiúr.

— Hát hogyan botlott bele épp most a föld forgásába? — kérdem.

— Régen évődöm már rajta. A télen hallottam először egy mulatságon, akkor megkérdeztem a rektor urat, hogy igaz-e? (Mert az én gyerekkoromban nem tanították.) Aszonta, hogy igaz. A szomszéd falukba is utána jártam, ott is sokaktól hallottam, hogy igaz. A fiamat

kérdeztem, hogy tanulja-e? Aszonta, hogy tanulja, de nekem nem mert szólni róla. Azóta sokszor pengettük mulatságon, a malom alatt, a templom előtt, de Kőkényes-Jen nem találtam embert, a ki elhite volna. Most az ifiurban van végső reményem. A szerint fogom elhatározni, hogy mit higgyek. Tudom, hogy sokat tanult, minden iskolát elvégezett s másoktól se sajnálja a tudományát. Minek higgyek hát: a szememnek, vagy a tudománynak?

Ezalatt én már az iskolából elhozattam a glóbuszt, melyet az uraság szerzett be. De az esetre, ha ez nem volna elégséges, hozattam két liter bort. Így fogtam hozzá specialiter a föld forgásának a bebizonyításához. A hol a glóbus cserben hagyott, ott egy pohár borral segitettem, s Velejteji gazda végre hitt nekem. Igaz, hogy ki is raktam neki az egész firmamentumot éretlen szilvából s úgy izzadtam bele, mintha én mozgatnám magam a földet. Végignézett alkotásomon, s elbámult azon, hogy egy fejjel ennyit lehet tanulni. Hízelt az elismerés, melyben Kőkényesden még nem részesültem, s szinte remegett a kezem, érezvén, hogy benne e pillanatban a civilizáció fáklyája lobog.

Kocintottam vele, s földicsértem őt az érdeklődésért, melyet a tudományok iránt tanúsít. Végre egyenesen megkérdeztem, hiszi-e most már, hogy a föld forog?

— Hiszem.

Egyet sodorintott a bajuszán. Azután szólt:

De ne tessék megmondani senkinek.

— Miért?

— Mert nem akarok a világ csúfja lenni.

— Hisz ez csak dicsőségére szolgálna kendnek.

— Már azt én jobban tudom. Az urak kinevetnének, hogy paraszt létemre ilyenrel foglalkozom. A parasztok meg kinevetnének, hogy okos ember létemre ilyet hiszek.

— No jó, hát majd titokban tartom.

Velejtei gazda parolázott, s egy nehéz sóhajtással távozott. Mintha az egész földgömb az ő lelkét nyom la volna.

Odahaza természetesen nem hallgattam el, hogy én mily buzgón töröm a tudomány útját. Ez is programomhoz tartozott.

Szépen learattunk, a miben én is sajátkezüleg közreműködtem. Apámnak jó termése volt. A nehéz búzakeresztekből csinos kis asztag nyújtózott a szérűskertben. Pár hét alatt olyan napbarnított falusi legény lettem, hogy Mandula, a ki egy csárdabeli jelenetet festett, az obligát betyárhoz engem vett mintául.

E mellett ráértünk a cséplésre is. Az egész faluban csattogott a csép, kattogott a sok szelelő-rosta, csak a két uraság gözcséplőgépe búgott keresztül a zajon. Hivatalba épp oly pontosan jártam, mint Sólyom bácsi a jégverembe. Iszonyú kánikula volt.

Egyik hajnali hivatalos órám alatt megint látogatóm volt: Csapó Ambrus, a ki kereken azzal szólított meg, hogy *mi az az állam?*

— Kend, meg én, meg a pap, meg az apám, a legényei, szóval a polgárok összesége.

— Én nem, azt tudom. Én nem tartozom bele.

— Már miért ne?

— Mert én sohase kapok pénzt. Az állam pedig kap pénzt.

— Nem értem kendet.

— Úgy tessék érteni, hogy valahányszor nekem az állammal dolgom van, én mindig fizetek. Sohase kaptam, tőle semmit. Életemben még semmi hasznát se vettem. Én hát, úgy látszik, nem vagyok bevéve.

Megnyugtattam, hogy benne van, a mi nem azt jelenti, hogy ezentúl pénzt fog kapni. Éppen hosszabb államtudományi fejtegetést akartam neki népszerű nyelven tartani, a mikor a kisbíró beállít részegen, s kéri a község egycsovú puskáját.

— Minek?

— Meg akarom löni a Mike Józsit, — monda a szilárd elhatározás hangján, s nagyot tántorodott.

— Forog ez is, mint Velejtei alatt a föld, — monda Csapó nevetve.

Ez megütötte a fülemet, de előbb a kisbíró betoltam a kóterbe. Hadd éljen még egy kicsit a Mike Józsi.

— Mit mondott kend Velejteiről? — kérdem Csapót.

— A kisbíróról mondtam, hogy forog, mint Velejtei alatt a föld.

— Hát Velejtei alatt forog?

Aszongyák, hogy ő azt tartja, a szegény, hogy a föld forog. Az egész aratás alatt ezzel boszantották, lányok, gyerekek utána kiabálják. Egész közmondás lett

már az, hogy forog, mint Velejteit alatt a föld. Nincs neki egy csöndes órája se.

Íme, a tudomány vértanúja! A léghajós Pilatre de Rosier, a puskaporos Schwartz, a dinamitos, Nobel, a sarkutató Franklin kicsiny utódja.

— Kend se hiszi, hogy a föld forog?

— Hát talán az ifjú hiszi?

Olyan végtelen lenézés, szánakozás volt e kérdésben, hogy isten bizony nem mertem rá azt mondani: „Hiszem!” Sőt majdnem azt mondtam: „Dehogyan hiszem, van eszemben.” Hanem hogy Velejteit fölmentsem az átok alól, elhatároztam, hogy egyik főtörekvésem lesz a föld forgásáról szóló tant általános diadalra juttatni Kökényesden.

Estefelé rendesen a pap-családhoz mentem. Nem kurizálni, hanem málnát és ribizlit enni. Mennyit fájt a fogam akkoriban! Mert a ribizlimagot nem mertem Eszter előtt kipiszkálni, s úgy belevette magát a fogaimba, hogy ettől sokszor fájtak. Mikor a fogfájásom megszűnt, akkor éreztem mindig, hogy a szívem is fáj. De ez már nem a ribizlimagtól. Tisztába jöttem azzal, hogy szüretre fűlig szerelmes leszek Eszterbe.

VIII.

Aratás után megváltozik a mezők képe. A nép újra a faluba vonul, nem hullámzik többé odakint a gabonatenger, s átveszi a kukoricacsósz az ő csendes birodalmát.

Ilyenkor a kukoricacsősz az egyetlen ember, a ki nyugodtan töltheti napjait. Mert kukoricát Kőkényesden nem lop senki, s a tolvajoktól akár mindig alhatik; ellenben a falubeli verekedéseken kívül áll, mert nem ér rá annyi ideig a faluban tartózkodni, míg leihatja magát, vagy míg egy tisztességes verekedés kifejlődik. Így történhetett, hogy Kőkényesden a kukoricacsősz karnak rendkívül becsületes híre kerekedett, s a szolgabíró mindig őket állította oda a többiek elé követendő például.

Ennek következtében sokan igyekeztek kukoricacsőszsé lenni, ezek rábeszéltek a gazdákat kukoricatermelésre, s így a kukoricások óriási terjedelemben vették körül a falut.

Kőkényesd tehát azért lett elsőrendű kukoricatermelő hely, mert a csőszök nem vehettek részt az aratást követő verekedésekben. Nálunk ugyanis nem a szüret után indult meg a fejbeverő saison, mint másutt; aratás után, mikor az erős munka acélos eredménye már zsákokban duzzad, a gazda jókedvű, elbizakodott, tartozásait és adóját kifizeti, beruházkodik és költ, orrát főnnebb hordja, boroz és verekszik.

Ezen a nyáron azonban, hogy először otthon voltam, nem történt semmi különös virtuskodás. Más foglalta el az embereket. A dolog úgy kezdődött, hogy egy hatalmas nyári zivatar alkalmával a mennykő a református templomba ütött, s levágta a toronyról a vas-kakast.

Megjegyzendő, hogy a katolikus templomban ha-

rangoztak a vihar elé, a reformátusban pedig nem. Azért mindenki ennek tulajdonította a villámcsapást.

A református hívek rámentek Bodor úrra, s megkérték, hogy máskor ő is harangoztasson a vihar elé.

Bodor úr hiába fejtegette, hogy ez csak babona, a mennykő nem a harangok szava szerint igazodik, s csupa véletlenségből ütött a kálvinista kakasba: a hívek ragaszkodtak a harangozáshoz.

Végre Bodor úr rájuk hagyta a dolgot, gondolván, hogy úgy se lesz egyelőre több vihar.

De bizony lett, mindjárt a következő héten. Egy kis jég is zuhogott le, s ugyancsak harangoztak szorgalmasan mind a két templomban. A református gazdák nyugodtan kint pipáztak a tornácon, s nagy gyönyörűséggel nézték a cikázó mennyköveket, a mint a fekete firmamentumon kínlódtak és sehogy se tudtak a toronyokba bevágni. Még a harangozók is kacagva rángatták a kötelet. Egyszerre csak nagyot dördül az ég, s úgy vág bele az istennyila egyenesen a — katolikus templomba, hogy még a reformátusok szájából is kifordult a pipa.

Csak a kereszt esett le a toronyról, agyon se ütött senkit, mégis nagy dolog lett a balesetből. A katolikusok kijelentették, hogy csak azért csapott a villám az ő tornyukba, mert a másik templomban is harangszót hallván, nem tudta magát tájékozni. A reformátusok viszont azt erősítették, hogy immár világos, hogy a vihar elé való harangozás nem ér egy fabatkát se, mert íme két torony hat harangja sem hárította el a veszedelmet.

— Igen, nem ér egy fabatkát sem, ha valaki a benne való erős hit nélkül harangoz, — folytatá a katolikus közvélemény.

— Hisz tibennetek megvolt az erős hit, mégis belétek ütött a mennykő, — viszonzá a kálvinista közvélemény.

— Igen, mert összetévesztett veletek; mert a ti erősebb harangjaitok elnyomták a mieinket, s a mi harangozásunk nem hallatszott föl, — szólt újra a katolikus vélemény.

Ekkor közeléptem. Mint nyugat-európai ember, elvégre is nem tűrhettem, hogy szülőfalum lakossága úgy fogja föl a mennykőt, mint egy élő lényt, a felhőkben lakó szörnyeteget, mely le-lecsap, s aztán újra visszatér szabad lakására. Mely szörnyeteg hallja a harangszót, s felekezet szerint válogat a templomokban, mint a népdali Trézsi a rézitecében. Egy kis népszerű értekezést tartottam az égi tüneményekről, a viharokról, s miután az exotikus vidékek viharaihoz képest a mi magyar zivatarainkat kismiskákká redukáltam, azzal a népszerű indítványnyal léptem föl, hogy a kakas és a kereszt visszaállításának, azonkívül a templomok villámhárítóval való ellátásának javára rendezzünk válllvetve egy nyári mulatságot.

Mindenki lelkesülten vállat vetett, s engem kiálítottak főrendezőnek. A falu békessége helyreállt, s hál Istennek, a mennykövek is gondosan kerültek vidékünket.

Áldott legyen a két darab mennydörgős mennykő, egy lépéssel közelebb hozott boldogságomhoz!

Milyen nagy örömet okozott a papkisasszonyoknak a nyári multság híre! Évek óta nem történt ilyesmi Kőkényesden. A református iskola nagyobbik termében volt télen át egy-két bál, de az agyagos pallón tönkrementek a cipők, a fölvert porban szenvedtek a tüdők s a kőkényesdi intelligencia egész évre való nátháját ezen az úgynevezett iskola-bálokon szerezte be. S messze vidéken sehol nem trüsszentettek akkorákat az embe-
rek, mint Kőkényesden. Pedig nem tubákoztak, csak iskolabálokra jártak.

Ez idő tájban nagyon sűrűn jártam a papék házához. Már annyira vittem, hogy naponként ötször-hatször megjelentem különböző ürügyekkel. J[^]nyamat folyton sürgettem, hogy adjon papékhoz megbízást; ha megbízást nem kaptam, a multság előkészületeinek apró híreivel köszöntöttem be. Azután tanácsokkal szolgáltam az öltözködésre nézve, majd frissen lőtt fűrjeket, s egy-egy nyulat tettem le a pap konyhájában. A multságra Eszternek fehér ruhát állapítottam meg, rózsaszín slajfnival. Rózsának rózsaszín ruhát, fehér slajfnival, Ágnesnek füzöld ruhát, minden slajfni nélkül. A hajba és mellre egy kis virág. Oly kedvesek, oly érdekesek voltak ezek az előkészületek. Igazán a *Pál és Virginia* írójának tolla kellene hozzá, hogy a mi kis idylünkét lefesse.

Olyan nélkülözhetetlen lett rám nézve a papék háza! úgy megszerettem minden kis zugát, melyben

sős időben meghúztam magamat, s órákig elhallgattam a leányok vidám tréfáit, úgy vonzódtam a bánatos bangszerhez, melynek lágy hangja mellé magam is hangoltam régi, százados zsoldárainkat. Úgy szerettem a ház táját, a virágos udvart, a veteményes kertet, az öreg szederfát; még a zümmögő méhekkal is megbarátkoztam, kutyával, macskával jó lábon állottam. Szerettem én még a toronyban lakó denevéreket is: egy szóval (minek kerülgessem?) szerettem Esztert:

Soha életemben komolyan nem foglalkoztam az asszonyi állatokkal. Másodéves jogász-koromban udvaroltam egy özvegyasszonynak, a kit elhagytam, mert elhunyt férje fából készült múltáit apróhirdetések útján ridegen áruba bocsátotta. Harmadéves koromban, mint minden tisztességes népszínházlátogató és joghallgató, szerelmes voltam a primadonnába, s be akartam érte állani kóristának. De hangom nem volt, kottát nem ismertem, s általában véve égő szerelmemen kívül a kóristasághoz semmiféle jogcimem se volt. Ezért pedig még jegyszedőnek se veszik föl az embert. Egy hét múlva aztán kipárolgott fejemből a szerelem, nem lévén pénzem színházba járni.

Ez az; én szerelmeim könyve: liber amorum meorum. Szívem az még üres volt, sohase járt benne más, mint a tiszta, piros, parasztvér, mely erősen, egészségesen lüktetett szét ereimben.

De most az egyik kamarácskába bevonult Eszter, még pedig azt hiszem, örökre. Haj, örökre! Milyen szép szó ez egy huszonnégy éves fiatalember ajkán.

Mikor fogom én annyira összeszedni magamat, hogy vallomást merjek neki tenni! Előbb ki kell tanulnom őt. Hátha nem szeret?

Egyenesen megkérdezzem őt? Ez lehetetlen. Évszázadok óta más a szerelmesek eljárása, s csak akkor kérdik meg őszintén Júliájukat, mikor már biztosan tudják, hogy ki fogja mondani a boldogító *igent*. Kerülőntat kell választanom.

Először célozgatni kezdtem előtte, hogy a szívem Pesten maradt. De ő nem lett féltékeny. A legnagyobb közömbösséggel kérdezte: kinél? Ezt látva, hátrálót fűjtam. Kijelentettem, hogy nem nőnél hagytam a szívemet, hanem egy vasgyárban.

— Miért?

— Hogy vasburokkal vegyék körül.

— Minek?

— Mert előre hallottam, hogy sok veszedelmes leány van Kőkényesden.

— Hát aztán megérkezett már a szíve? — kérdő ő nevetve.

— Meg.

— És elég erős a vasburok?

— Azt hiszem, elég.

— Nincs lány Kőkényesden, a ki keresztül tudná törni?

(Hopp! Milyen egyszerű volna azt mondani rá: de van, s megcsókolni a *kezeit*. Ez bizony többet érne ennél az ostoba vasburok-históriánál. E helyett én gyáván így feleltem.)

— Majd elválík, — s nemcsak kezét nem csókol-
tam, de még rá sem mertem nézni.

E pereben Eszter öléből lecsúszott a véka, melyből
zöld babot tisztított, s a következő fertály-órát annak
összegyűjtése foglalta el.

— Imádom a zöld babot, — mondám, Eszter lá-
bainál térdelve.

— Boldog zöld bab, — sóhajtá ő oly tréfásan,
hogy én kezdtem kétségbe esni. Föl is keltem tüstént, s
leporoltam a térdeimet. Ez is ügyetlenség volt.

De zöld babon és szívburkolaton keresztül is vala-
hogyan elérkeztem volna a vallomáshoz, ha a többiek
gyakran félbe nem szakítottak volna. Így az együgyű
bevezetésen sohase voltam képes túlvergődni. ő rólam
bátran azt hihette, hogy számár vagyok. Magam is hinni
kezdttem.

Mandula volt az egyetlen élő lény, a kinek meg
mertem vallani szerelmemet. Ő, a ki a naturalisztikus
iskolához tartozott, kurtán azt felelte:

— Szöktesd meg.

— De nem szökik.

— Vidd erőszakkal.

— Egy papnak a lányát!

— Barátom, királylányokat is megszóktettek már.

— Eh, beszélj már okosan.

— Te meg beszélj az apjával.

— Az csak azután következik.

Egy apával okvetlenül kell beszélned; hát szólj
legalább a te apádnak.

— Akkor inkább az anyámnak árulom el. Az aszszonyok ehhez többet értenek, mint a piktorok és molnárok, ha mindjárt jó barátok és apák is.

Mandula vállat vont.

— Igazán szereted őt? — kérdé.

— Fülíg vagyok.

— Hátha ő más szeret?

— Ugyan kit?

— Lehet olyan ember a faluban, a ki jobban megfelel az o gusztusának, mint te.

— Ugyan ki? — kérdem bajuszomat pödörve.

— Én bizony nem tudom, de meglehet, hogy ő tudja. Olvastam már olyan elbeszéléseket, hogy egészen józaneszű hölgyek majomba meg viaszfigurába voltak szerelmesek.

— Hiszen te sok mindenféle bolond könyvet összeolvastál, de abból még nem következik semmi, legfőljbbe az, hogy kificamodott az eszed.

— Az meglehet; de legalább a szívem a helyén van.

— Koszi ved van. Nem segítesz rajtam, csak csúfolódom

Mandula megnyalta az ecsetjét, melylyel éppen a malmot festette, meglepetésül apám nevenapjára, félre rakott mindent, s aztán felém fordulva, így szólt:

— Látod fiam, ez a harmadik szerelmi rohamod életedben. A két elsőnél pláne pisztolyt, mérget és Dunát emlegettél. Én kinevettelek és te rövid időre rá velem neveltél. Hát ugyan miért ne nevessek most is?

— Jegyezd meg, hogy most nem emlegetek se mérget, se Dunát, hanem házasságot. Talán Eszterből is nagyhirtelen kiszerettem volna, de ez a szerelmem egy csöndes faluban s nem egy zajos nagyvárosban támadt, mely ezer szórakozással kínálkozik. Így egyre mélyebbre ásta magát érzelmem, s most már kiirthatatlan.

— Az indokolás jó. Már hinni kezdek.

— Akkor légy segítségemre.

— Szívesen, de miképp?

— Járj velem a papékhoz.

— Minek?

— Elefántnak, villámhárítónak; légy egyszer igazán Polluxodnak Castora.

— Leszek, kedves Pálom. Udvarolni fogok Ágnesnek, vagy Rózsának; festeni fogom őket; tartlizom Bodor bácsival és dicsérem a méheit és virágait.

— Helyes. Kezemre dolgozol, hogy Esztert könnyebben meghódíthassam.

Az este megszólított anyám, hogy a cipőmet megvarrta-e már a helybeli csizmadia? Akkor jutott eszembe, hogy már egy hete reparatúrába adtam. Rög-tön el is mentem, utána nézni. A házra óriási tábla volt kiakasztva, egy piros-fehér-zöld csizmával, egy kaptafával, a egy székesfehérvári éremmel. Alája szép dőlt betűkkel: *Éljen a hazai ipar.*

A mester különben a háza tetejét zsuppoztá. Le-citáltam.

— No, majszter, készen van-e a cipő?

— Itt van a lábamon, — s fölváltva egy-egy hatalmas mancsot tartott elém, teljesen szétrongyolódott cipőkben.

— Hallja kend, hogy meri az én cipőmet viselni, mikor én azt reparálásra adtam?

— Meg van annak a maga okos oka.

— Ugyan mi?

— A cipő nem volt olyan rongyos, hogy érdemes lett volna megcsinálni. Gondoltam, hogy majd egy kicsit elviselem. Akkor aztán könnyű lesz megfejelni is, megtalálni is.

Fölemelte a lábát, körülnézte a cipőt minden oldalról, megveregette, s monda:

— Holnap hozzá is foghatok, ha ugyan a zsuppolást befejezem, s a szőlőben nem akad dolgom.

Ó hazai ipar, ó nyomorult csizmadia! Ott hagytam a lábán Svretetzky legszebb alkotásainak egyikét. Sohse is láttam többet.

IX.

A szomszéd mezővárosban új cipőt rendeltem, világos sárga színűt, gombosat és kivágottat. Ez nagyon hatásos a vidéken.

Egy reggel megszólít Mandula:

— Te, Pali! míg a cipőd elkészül, tán eszedbe juthatna már, hogy hozzá fogj a reform-munkához. Azért jöttél haza.

— Bocsánat, nem egészen.

— Esküdöztél az úton is, egész hazáig, hogy Kökényesdet kiemeled az elfeledettség homályából. Még sírtál is hozzá.

— Ez igaz, de előbb a viszonyokkal alaposan meg kell ismerkednem.

— Én már alaposan ismerem a viszonyokat. Pedig először vagyok itt.

— Hát mit gondolsz, mi a teendő?

— Hja, fiam, én nem vagyok reformer, hanem festő. Én nem tanultam annyit, mint te. Teremts valamit, én majd lefestem.

— Teremtsek, teremtsék ... de ha nem érek rá.

— Ugyan mitől?

— A hivatalomtól.

— Ugyan ne tréfálj.

— Csak nem akarsz ezzel azt mondani, hogy hogyan tisztviselő vagyok?

— Nem én, csak azt, hogy kevés a dolgod a hivatalban ... A szerelem foglal el téged, fiacskám, a szerelem. Ez motoszkál a fejedben éjjel-nappal. Fogadni mernék, hogy a hivatalban is verseket faragsz.

— Rágalom, — mondám halkán. Hangosan nem mertem, mert tényleg próbáltam már verset írni s csak azért hagytam abba, mert nagyon rosszul sikerült. Mindig csak olyan jutott az eszembe, a mit más költők már megírtak és pedig sokkal jobban megírtak. Nagyon későn születtem, igen sok poéta volt már előttem. Milyen könnyű lehetett Homérosznak!

Hát igazán olyan szerelmes voltam? Igaz, hogy jobban szerettem a csillagokat, mint eddig, pedig nem ragyogtak fényesebben. A holdat is sokszor és mindig huzamos ideig bámultam. Nagyokat sétáltam az erdőben, hanyatt fekvé bámultam a lombok közé s számláltam a hulló faleveleket. Egyszer elolvastam kétszázhetvenig. Szóval rettentőn ábrándos lettem. Mindezekből kitetszik, hogy mint szerelmes határozottan a romantikus iskolához tartoztam; nyakkendőm is mindig hanyagul volt megkötve, s a hajamat megnövesztve, borzas sörényt viseltem. Csak étvágyam nem akart csökkenni, s pirulva vallom be, hogy még Eszter jelenlétében is elég illetlen voltam igen jóízűeket enni. Elvégre is mindenki a maga módja szerint szerelmes. A dühöngő Roland sziklát tépett szét, Romeo erkélyre mászott; egyiknek se lett jó vége. Rólam nem fognak se hőskölteményt, se tragédiát írni: de legalább jó végem lesz.

Mandula figyelmeztetése különben az elevenemre tapintott: tennem kell valamit a faluért. Mert lassanként bele szokom a mostani viszonyokba, s majd én is azt hiszem, mint a többi idevaló, hogy így a legjobb, a hogy van. Eddig azt tapasztaltam, hogy reformeszmeim iránt nem érdeklődik senki, s a kérdéseken, a melyekkel én föl akarom rázni őket, elalszanak. A falu tele volt ezermesterekkel, de jóra való iparost egyet se lehetett találni. Az asztalos gözmasinán törte a fejét, a kovács lóval csiszárkodott s lefőzte a legfurfangosabb cigányt is, a cigány a kovács mesterségébe kontárkodott, a csizmadia a filloxéra pusztítására talált ki jobbnál

jobb mérgeket, a szabó igen kiváló hernyópusztító talentum s szenvedélyes bibictójásgyűjtő volt: mindenki rontotta másnak a mesterségét, a magáét pedig szidta és elhanyagolta. Ezekkel én nem megyek semmire.

A lövő nemzedékre fordítom a figyelmemet. Ez puha agyag, lehet gyúrni. Ellátogattam az iskolába, még pedig először is Pató úrnak, az öreg „préci”-nek (praeceptor) az osztályába.

— Igen lekötelezne rektor bácsi, ha a természetrajzból kérdezne valamit a fiúktól, — mondtam.

— Természetrajz, — mormogá az öreg, — minek az kérem? Ösmeri ez a libát, kacsát, tyúkot, ennyi elég is neki. Minek beszéljek neki a krokodilusról? Sohse látott ilyen csudát, nem terem az meg ezen a vidéken.

— De mégis, ha tán a növénytanból kérdezne.

— Növénytan? Tudja ez mind, hogy a kender nem búza. Több meg nem kell.

— No, nem bánom, hát a földrajzot vegyük elő.

— Minek az kérem? Tudják ezek merre van Tarján, Parád, Bürgözd, Tass, Szent-Péter . . . más-hova meg nem mennek soha életükben. Minek őket arra tanítani, hogy Amerika is van a világon? Legalább nem vándorolnak ki.

— Ez már igaz. Akkor hát a magyar nyelvből szeretnék pár kérdést intézni hozzájuk.

— Tessék bátran. úgy tud ez mind magyarul, mint a víz.

— De a nyelvtanból?

— Ahán, tudom: alany meg állítmány, — monda

az öreg, végtelen megvetéssel, — mire való az? Már ilyenekkel csak nem butítjuk a fiukat. Verset tud mind-egyik, inkább százat, mint egyet se. De huncut legyen a nevem, ha egy esztendei gondolkodás után rá tud bökni egy jámbor alanyra. Biz én csak a régi jó szisztéma szerint tanítok. Az tartotta fön Hunniát ezer éven át.

Ezzel kihúzta Pörge Gazsit a padból, *s a régi jó szisztéma szerint* hatot vágott rá, mivel hogy arcfintorgatásaival a szomszédait egyre neveltette. Elfödtem az arcomat, s átsiettem Ütő osztályába. Ő ahhoz az új nemzedékhez tartozik, a melyhez én, s bizonyára megközelíti ideáloamat a nevelés terén.

Ő zavartan mentegetődött, hogy most már csak olyan nyári iskolát tartanak s a jelenlevők mind szamarak, mert az ügyes fiúk otthon dolgoznak a cséplés, nyomtatás, rostálás körül. Hanem azért kiszólitott egy párat, a kikkől harapófogóval ki tudtunk csikarni némi homályos fölvilágosításokat a falon függő táblák betüire vonatkozólag. Nekem az tűnt föl főképp, hogy a gyerekek mind piszkosak és jórészük hideglelésben szenved.

— Miért betegek ennyien? — kérdem.

— Még az éretlen gyümölcstől.

— Hát a járási orvos nem járt itt?

— De igen.

— S mit szólt hozzá?

— Levegőváltoztatást ajánlott.

— S mit mondtak erre a szülék?

— Azt felelték, hogy ez a legolcsóbb orvosság,

csak várni kell: télen megváltozik a levegő, s akkor a gyerekek maguktól meggyógyulnak.

— Nézze Ütő úr, ha maga fölvilágosítaná őket legalább arról, hogy a tisztaság fél egészség, nagy szolgálatot tenne a közegészségügynek.

— Ilyen közönséges dologgal elő sem merek állni, mert kinevetnek. Jobban hisznek az akasztott ember kötelének bűvös erejében, mint a legegyszerűbb egészségügyi rendszabály hatásában.

Hirtelen egy jó ötletem támadt.

— Gyerekek, — kiáltám, — a mi lucernás-kerünkben, a nyírfák alatt, még ma szélesre ássuk a patakot. Oda járhattok fürödni. A ki mindennap megfürdik, az hetenként kap egy fényes krajcárt.

Másnap már valami hatvan fiú lubickolt az én fürdőmben, a melyre igazán büszke voltam. Lajos, a molnárinas, alig győzte kövön fényesre csiszolni a rézkrajcárokat, melyeket vasárnap kiosztottam köztük. Öröm volt a sok szépen kifürdött fiúra nézni.

Csak egy baj történt: Varga Nagy Andrásnak a Pista fia hidegleléssel megfürdött, megbetegedett és meghalt. A nagyszájú Varga Nagy ellenem zúditotta az egész falut, mondván, hogy én pénzzel csábítom a gyerekeket fürdésre, a mi kész veszedelem ily időszakban, a mikor az ifjúság hidegleléssel foglalkozik. Hiába védekeztem azzal, hogy minden civilizált országban nyáron fürödnek, bárminő betegség dühöngött is ott. A kupaktanács kimondta, hogy valamint kolera idején nem szabad senkit dinnyevésre csábítani, úgy hidegle-

lés idején nem szabad fürdésre buzdítani a gyerekeket. Ennélfogva a fürdést eltiltotta, engem pedig öt forintra büntetett.

Megállj, Varga Nagy András.

Alig fizettem le az öt forintot, följelentést tettem Varga Nagy András ellen *közegészségügy ellenes kihágás miatt*.

Mert: 1. Közhasználatban levő kocsiján himlős beteget vitt be a doktorhoz, 2. A kocsit nemcsak nem dezinficiálta, hanem Csipkés Pált és Mandula Pétert azon hozta Kökényesdre s ezeknek csak a tarjáni csárdánál sikerült tőle megszabadulni. 3. Eképpen számósáknak életét könnyelműen kockára tette.

A kupaktanács összedugta a fejét, s igazat adott nekünk. Gondolta magában, hogy az első esetben Varga Andrásnak adott igazat, tehát úgy állíthatja helyre az egyensúlyt, ha most javunkra dönti el az ügyet.

— Igaz ugyan, — úgymond az ítélet, — hogy a panaszosok nem kaptak himlőt, de a veszedelmes kocsi azóta keresztülment Orosz Bábin, a ki bele is halt.

Ezért a kocsi elégetendő és Varga András által öt forint büntetés fizetendő.

(Notandum: a kocsi-elégetésből nem lett semmi, senkise vállalkozván a műtetre. De az öt forintot megfizette Varga András.)

Így ért véget az én első reformom.

Csuda-e, ha még jobban a szerelem felé fordultam?

X.

Mandulának szegénynek elfogyott már a pénze, melyet a fővárosból hozott, s szeretett volna a képein túladni, hogy a majálisra egy kis tőkéhez jusson. Eleinte azt terveztük, hogy a községháza nagytermében kéпкиállítást rendezünk. Ezzel talán a fővárosi hírlapokban is lehetne egy kis lármát ütni, s a helybeliek is rászánnák magukat képvételre. Ekkor azonban eszünkbe jutott a karádi kolduló barátnek a beszéde, hogy a klastromban kiigazításra szoruló falfestmények vannak. Azonnal írtunk a gvárdiánnak, s míg a választ vártuk, Mandula a református templom kapuját festette be barnára — vérző szívvel bár, de ingyen, mert Eszterem apjának akart vele kedveskedni. Szívesen ráfestett volna a kapura valami bibliai jelenetet, de a puritán Bodor nem engedte.

E kapufestés után rövid időre egy hetyke fiatal úr látogatott el hozzánk, s Mandulát kereste. Apámmal igen leereszkedőleg bánt, a mi engem annyira bántott, hogy szintén félvállról bántam vele. Erre megmondta, hogy ő Somlósy Jenő, a földesúrnak egyetlen fia, a mire én megjegyeztem, hogy szintén egyetlen fia vagyok az édesapámnak.

— Ahán, a segéd jegyző. Hisz mi már régi ismerősök vagyunk. Gyermekkorunkból. Akkor mindennap együtt játszottunk. De hát utaink ketté váltak.

Én nem szóltam semmit, hanem füttyörészve farigcsáltam egy hosszú botot.

— Bizony ketté váltak, — visszhangozta apám.

— No, ezentúl gyakrabban fogunk találkozni.

— Többször fog ide jönni? — kérdem.

— Persze. Meg maga is csak feljön a kastélyba. Most tulajdonképpen Mandula úrhoz jöttem. Megrendelésem van számára az apámtól.

— Nagyon örvendek, — szólt Mandula megjuhászodva, bár előbb már neki is csillogtak a szemei, — miben lelhetek szolgálatára a nagyságos úrnak?

— A birka-akol kapuira kellene a címerünket ráfesteni.

— Birka-ak . . . — hebegé Mandula elhűlve. De csak a birka jött ki belőle, az akol bent maradt.

— Igen. Előbb befesti a kaput, aztán a közepébe a címert. Zöld mezőben fehér lil . . .

A liliomot nem engedte kijönni Mandula. Fölgyenesedett.

— Uram! Minek néz ön engem? Én festek birkát, festek aklot is, de ha egyszer lefestem, akkor azt kívánom, hogy az önök szalonjának a falára akaszszák. Birkaakol-kaput azonban nem festek.

— Kérem, hiszen a református templom kapuját is befestette.

— Talán van egy kis különbség az Isten háza és a birkák háza, kapu és kapu közt? — szólt Mandula élesen, — s különben én ezt nem pénzért, hanem szíveségből festettem be. Nem ez a mesterségem. Én végzett rajztanárjelölt vagyok.

Úgy állt ott, mint egy Michel Angelo, a kitől azt kívánják, hogy széklábat faragjon.

— Hát tudja mit? — folytatá Jenő úrfi, — tisztázza le a címerünket egy nagy darab vászonra. Az eredeti már nagyon piszkos. Aztán a családfánkat is ki-reparálhatja.

Mandula rám nézett, hogy beadhatja-e a derekát, vagy tovább is haragudjék. Tekintettel a gvárdián válaszának késésére, intettem, hogy csillapuljon.

— Tessék elküldeni a címert és a családfát, majd megcsinálom, — monda Mandula szelíd hangon.

— Nem lehetne a kastélyban? — kérdé Jenő úrfi.

— Nem; itt már berendezett műtermem van, — s a sátorra mutatott, mely a patak mellett a fák alatt volt fölütve.

Szívem megdobbant; a szemhatáron a Bodorleányok merültek föl, a tiszteletes úrnak és Gálics Benecének társaságában. Hozzánk jöttek. Gálics mexikói sarkantyús csizmájában volt, melyről azt állította, hogy vadbivalynak a bőréből készült. Mindig volt rajta valami mexikói. Vagy a sapka, vagy egy pálca, vagy egy rendjel. De az ekvátort többé nem bolygatta.

Somlósy összeütötte a bokáját, s végig csapott a lábaszárán a kutyakorbáccsal. Ebből tudtam, hogy udvarolni készül. S bizonyos voltam a felől, hogy Eszternek fog kurizálni. Nem tudtam, mihez fogjak. Jenő úrfi ugyan igen bárdolatlan volt, de én is ostobául viseltem magamat, s őszintén megvallva, nehéz lett volna Köztünk a választás. Eszter vidáman kacagott minden

semmisségen, s csak akkor komolyodott el kissé, mikor az a szemtelen Somlósy ellopta a zsebkendőjét, s azt mondta, hogy az most zálog, melyet ki kell váltani. Én tüstént beszaladtam a házba, kihoztam a legszebb zsebkendőmet (Blaháné arcképe volt rá nyomtatva), s átadtam Eszternek, mondván:

— Kisasszony, én tudom, milyen kellemetlen az, ha az embernek nincs zsebkendője . . .

Megakadtam. Eszter elpirult, Én is. Iszonyú ostobaságot csináltam. Somlósy kacagott.

— Kivált tropikus országokban, — harsogott bele Gálics, s oly tüntetőleg verte össze a sarkantyúját, hogy fogadni mernék rá, hogy a gyalogságnál szolgált.

— Az izzadság törlésére, — fej ezé be Mandula.

— Ennyi biztatásra csak elveszi, — kiáltott Somlósy, s kikapva kezemből Blahánét, Eszter elé tartotta. Eszter mérgesen elfordult. Erre Somlósy zsebretezte az én zsebkendőmet is.

No ez már mégis hallatlan. Reszkettem a dühtől; de nem szóltam semmit

Gálics sétát indítványozott a patak mentén. Természetesen Somlósy volt az, a ki Eszternek karját ajánlotta. Én egy taktussal elkéstem. Ágnest fogtam tehát karon. Itt két taktussal megelőztem Gálicsot. Mandula Rózsa kisasszonyt vezette. Itt Gálics egész hangversennyel elkésett,

— Hol volt Somlósy úr a nyáron? — kérde Eszter.

— A dabi pusztánkon arattam, előtte meg utána pedig a kunyári sósfürdőn mulattam.

— Most már itthon marad?

— Hogyne! Főképp, ha ilyen pompás társaság van itt.

— A jövő héten lesz a nyári mulatság. Csipkés ura főrendező.

— Reményilem, engem is meghí, — fordult hozzám Somlósy, — pompásan tudok francia négyest rendezni. Elcifrázom a hatodik figurát egy félóráig.

— Pesten az már nem divat, — mondtam pikánsan.

— Már azt nekem hiába mondja . . . Eszter nagysám, szabad a második négyest kérnem?

A második négyest! Nyomorult! És nekem ez nem jutott eszembe. Ezúttal számos taktusokkal voltam késésben. Ez már oly méregbe hozott, hogy többet egy szót se szóltam, s igen szomorú figura lehettem a kacagó leányok és a csélecsap földesur-bimbó közt.

Egy parasztgyerek merült föl az árokból.

— Ifiúr, tessék a község házára jönni.

— Minek?

— Egy marha-pakszus kell Bárány Jánosnak. Vására viszi egy tehenét.

Kértek-e már valaha szerelmes embertől az ideálja jelenlétében marha-pakszust? Azt hiszem soha. Velem kell ilyesminek is legelőször megtörténni. Most már tudhatja, miért nem írok hozzá verseket, — marha-

pakszusokkal foglalkozom. Ennyi csapást nem viselhettem el: némán meghajtottam magamat, s elszettem.

A mint a községháza felé haladtam, azt vettem észre, hogy az egész természet egyébbel se foglalkozik, mint szerelemmel. Még a patak habjai is mintha csókolgatnák egymást. A galambok kacagtak az ereszeik alatt, a verebek nyájasan csiripóltak a fákon, s a gólyapárok szendén pislogtak egymásra a háztetőkön. Piros bogarak édes zümmögése töltötte be a levegőt, a virágok, fűszálak összehajtották a fejüket és szerelmesen suttogtak. A csalfa levegőt a hódító nap hevítette; ez az öreg és hű égitest nem tudja még, hogy az ő távozása után megint csak kihűl a levegő.

Csak én vagyok árva, nincs kivel kacagjak, zümmögjek, nincs kivel összedugjam a fejemet. Néhány bolond bogarat dühödten eltiportam, a bóbiskoló virágfejeket botommal leütöttem, s egy turbékoló galambcsoportot kővel szétrebbenttem. Szenvedjenek mások is. Majd ismét magamba szálltam, sírhatnékom támadt. Szerettem volna Tóth Pál lucernásába leheveredni, de egy félelmes bivaly nézett onnan rám nedves szemével. Megálltam s forró homlokomat Varga András házához nyomtam. Nem hűsített le, csak meszes lettem. A fákról leveleket téptem le, s összemorzsoltam. Íme *Orlando Furioso* kicsiben . . . Csak a marha-pakszus kiállítása alatt tért, vissza nyugalmam teljesen . . . Nyilatkozni fogok. Élet vagy halál. Át kell lépnem a Rubikont.

Sötétedésig a faluházán maradtam. Mandula már jött értem, mikor hazafelé ballagtam.

— Mit tudsz Péter? — kérdem rekedten.

— Hatszor csókolt neki kezét, — felelé ő tompán.

Mind a ketten tudtuk, hogy kicsoda és kinek.

— S Eszter mit szolt hozzá?

— Nevetett.

— És én sírtam.

— Bolond vagy.

— Csak leszek.

— Az öreg Somlósy patrónusa az ekléziának.

Mit tehet a fiával a pap leánya?

— Mondja meg neki, hogy ő már a másé.

— Kié?

— Az enyém.

— De ha ezt még ő maga se tudja.

— Igaz . . . nem nyilatkoztam.

— Nyilatkozzál, minél hamarább.

— Holnap megteszem, levélben.

— Ostobaság, élő szóval tedd.

— Nincs bátorságom.

— Akkor várd meg a majálist. Ott lesz muzsika, tánc, bor, dal, erdőzúgás. Ettől megjön a kurázsid.

— Igazad van. Odáig várni fogok.

Összeölelkeztünk, s úgy mentünk végig a falun.

A természet nyugalma bevonult az én szívembe, s könnyeim leperegtek a porba, melyet az imént még a tehéncsorda lábai tapostak. De bevonult szívembe a természet sötétsége is, kétségbeesés alakjában, s nálamnál bolondabb ember szent, hogy öngyilkosságra gondolt volna. De érzékeim meghallották konyhánkban a rántott csirke

sistergését, s ez visszaszólította netán elkalandozó gondolataimat e földi siralomvölgybe. Megrázkódtam.

— Uborkasalátával, — suttogá Mandula olvadó-konyán, s néhányat csettentett a nyelvével.

— Igazán? — s nyelvem, jóformán magától, nagyokat csettent. Az állat fölébredt bennem. A szív kínjai szüntek.

Óriásit falatoztunk. A csirkecsontok garmadában álltak előttünk.

— A leányok rossz néven vették, hogy nem jöttél vissza, — monda anyám.

— Meddig voltak itt? — kérdem, miközben csirkesarkantyút törtem Mandulával.

— Itt uzsonáltak.

— Somlósy is?

— Ő is; de ő szalonnát evett, friss, fiatal zöld fokhagymával.

— Parasztgusztus.

A csirkesarkantyú nagyobb része én felém tört: ő szeret.

Lefeküdtünk. A patak kergette a kerekeket, a malom zúgott. A fejem is zúgott. Aludni nem tudtam. Kényszerítettem Mandulát, hogy társasjátékot játszék velem: egy-egy hatost kitettünk a lámpa mellé, s a melyikre hamarabb rászállt a légy, az besöpörte mind a két hatost. Elvesztettem ötven krajcárt . . . Holnap nyilatkozni fogok.

Életem kis regényében a kétségbeesés napjai következtek. Mandulán kívül csak a magyarok Istene tudta

szerelmemet, Eszter talán sejtette; apjának fogalma se volt róla. Szüleimnek se szóltam még semmit. Nyilatkoznom kellett minden áron. Vetélytársam is támadt. Muszáj volt sietnem.

A leány volt az első. Egy holdvilágos este a papék a faluban sétáltak. Én hozzájuk csatlakoztam, hű Mandulámmal. Mandula igen beszédes volt, mert aznap fejezte be *Pusztai élet* című képét. Ő lefoglalta, a két leányt, a nagytiszteletű úr hátramaradt a pipáját kivenni és a sziporkákat eltiporni. Én Eszterrel előre siettem.

— Szereti a természetet? — suttogám.

— Szeretem. Meg a paprikás ételeket is.

— Ne tréfáljon Eszter, komoly dolgokat akarok magának mondani.

Roppant ünnepélyes lehettem, mert megállt és rám nézett. És én fölemeltem lábamat, hogy átlépjem a Rubikont. Remegő hangon folytatám:

— Hát az embereket szereti-e?

— A jókat.

— Én jó ember vagyok.

— Magát szeretem is.

— Becsületszavára? — kérdem.

— Akár meg is esküszöm rá.

— Az oltár előtt is?

— Komolyan beszél maga, vagy bolondozik? — kérde ő, hosszan rám nézve.

— Megfogtam a kezét. A család elég messze volt hozzá.

— Szeretem magát, Eszter, forrón, igazán, hoznám jön-e feleségül?

A patak felé fordult és sebesen, szó nélkül megindult. Én utána kullogtam, tépelődve, hogy vajjon a menny vagy a pokol fog-e most előttem megnyílni? A patak mellett, a holdfénynél villogó rezgő nyárfák alatt megállt, felém fordult, s a — nyakamba borult.

Ő sírt. Én is. S a hetek előtt gondosan elkészített, több ízben letisztázott szerelmi vallomás helyett egy csókkal s könnyeim patakjával fejeztem ki érzelmeimet.

— Beszélt már szüleivel?

— Nem.

— Hát atyámmal?

— Nem. Magával kellett először is tisztában lennem. De pár nap alatt teljesen rendben lesz a dolog.

Még egy csók s a család utólért. Visszafordultak. Némán ballagtunk egymás mellett. szívem hevesen dobogott, s szerettem volna kibújni a bőromből. Velejtei gazda kertjéből leszakítottam egy virágot, melyet ő a szíve fölé tűzött, de előbb én ajkaimmal érintem. Kapujuknál megcsókoltam a kezét, ők bementek. Aztán én megcsókoltam Mandulát és sírtunk mind a ketten. Az érettségi vizsga óta nem voltam ilyen boldog. Sokáig nem tudtam elaludni. Minő sivár életem lehetett nekem, eddig; azelőtt csak a fogfájás gyakorolt rám ilyen izgalmas hatást.

Másnap családi tanácsot hívtam össze. Szüleimen kívül Mandula s az öreg legény vettek benne részt. Így kezdtem:

— Apám! Én huszonöt éves vagyok, egyetlen fiú vagyok. Szerettek-e engem?

Bámulva néztek rám. Mandula köhögött.

— Óhajtjátok-e boldogságomat?

— Micsoda kérdések ezek? — mordult rám apám.

— Beleegyeztek-e házasságomba?

— Hogyne, kedves fiam! — esett közbe édesanyám, s könnyezve ölelt meg.

— De még azt se tudják kivel? — mondtam bámulva.

— Régen tudjuk mi azt, kedves fiam. Hisz ha nem tudnók, elvittelek volna én téged a bebeki malomba, leánynézőbe.

— Hát Eszternek szóltál-e már? — kérde atyám.

— Épp az este.

Igen boldog volt ez a napom is. Délután elmentem a papákhoz. A tiszteletes úr méheivel foglalkozott, A méhek kerülgettek engem, én kerülgettem a tiszteletes urat és szörnyen néma voltam.

— No, szólj már valamit öcsém, — fordult hozzám az öreg.

— Mit?

— A mit akarsz. A miért itt settenkedel körülöttem már egy félórája.

— Sejt valamit, Bodor bácsi? — kérdem elképedve.

— Csak az orrodrol látom, hogy mit akarsz.

— Ugyan mondja ki, az Isten áldja meg.

— Eszterről van szó?

— Ő róla, — rebegem elfulladva.

(Szent Isten! hát már mindenki tudta ezt? Maga az apa is?)

— Nagyon bajos a dolog, — szólott az öreg, hoszszas némaság után.

Ijedtségemben három szegény anyaméhet agyonnyomtam.

— Miért, ha szabad tudnom?

— A hol két öregebb leány van, ott a legfiatalab-
biknak várnia kell.

— Meddig?

— Míg legalább egy férjhez nem megy, — hangzott a kegyetlen válasz.

— S ha az idősebbek nem kellene senkinek sem?

— Akkor maradjon vén leány mind a három.

Semmit se irigyelhessenek egymástól.

— Ajánlom magam Bodor úr, — szólék elkeseredetten.

— Hová mégy, fiam?

— Világgá. Vissza Pestre.

— Ne tedd. Türelem.

— Imádom Esztert.

— Imádd Istenedet, s meg fog segíteni.

— Isten szolgálja, hogy lehet ily kegyetlen a szerelmesek iránt?

— Most az apával beszélsz.

— Az apának még kegyesebbnek kellene lennie.

— Nem értesz hozzá.

— Ajánlom magamat.

A tamariska-bokrok alatt Eszter várt. Elárultam neki apja cselekedetét. Ezzel felelt:

— Rózsa szerelmes.

— Kibe?

— Mandulába.

— Ne mondja.

— De apa nagyon dühös érte; azt mondja, hogy Mandula egy semmi ember; nincs neki becsületes mestersége; fest, a helyett, hogy dolgozna.

Elbúcsúztam Esztertől s gondolatokba mélyedten ballagtam haza. Mandula volt minden reményem. A jó fiu kint aludt a patak mellett a gyepen. Megvártam, míg fölébredt.

— Péter, — szólok, — hogy érzed magad Kökényesden?

— Kitűnően.

— Itt maradnál egész életedben?

— Szívesen.

— Elvállalnád a segéd jegyzőséget és majdan a jegyzőséget?

— szívesen, ha megkínálnak.

— Lemondok a javadra. Én molnár leszek és paraszt.

A derék gyerek bámulva nézett rám.

— Keresünk neked egy jó kis feleséget, s itt élünk boldogan, gyermekeink zajos körében.

— Talán már találtál is számomra valakit? — kérdé tréfásan.

— Tudok valakit, a ki nagyon jó szemmel néz rád.

— Ugyan?

— Megmondjam ki?

— Előbb mondd meg, hogy miért akarsz te engem most egyszerre megházásítani? Eddig olyan csöndesen el voltunk, semmi bajod se volt velem.

— Mondd csak Péter, szeretsz-e engem vagy nem szeretsz?

— Ezt a kérdést nem érdemeltem meg.

— Kész vagy érettem mindenre?

— Tűzbe, vízbe, pokolba megyek érted.

— Eredj a mennyországba: házassodjál meg. Adok neked feleséget, hivalt és egy letisztázott szerelmi vallomást.

— Ki a feleség?”

— Bodor Rózsa.

— Mi a hivatal?

— A jegyzőség.

— Hol a vallomás?

— Nesze.

S átadtam neki a félárkusra terjedő heves nyilatkozatot. míg olvasta, elárultam neki Rózsa szerelmét. A jó fiú nagyon megörült neki: sohse szerette még őt senki. Megállapodtunk a hadi tervben. A majálison örülten fog udvarolni, sokat táncol Rózsával, s harmadnapra megkéri.

A majális pompásan sikerült. Eszter elragadó volt fehér ruhájában; minden csárdást én velem táncolt, s még a Somlósyval eljárt második négyes alatt is velem kacérkodott, — persze csak szelíden, a hogy egy falusi pap lánya kacérkodhatik egy patakmolnár fiával. Mandula jól viselte magát; egy kicsit ivott, jó kedve támadt, összeverte a bokáját, s nagyokat csapkodott a tenyerébe. Éjjelre már fülíg szerelmes volt Rózsába, a ki nagyon kedves és elég csinos volt. Éjjél után öt perccel kezét csókolt neki s félegy órakor én, a ki folyton figyelemmel kísértem őket, azt vettem észre, hogy egy távolabbi fa alatt eléje térdel. Ő se vette hasznát a letisztzott szerelmi vallomásnak.

Immár a dolgok gyors menetét nem állíthatta meg semmi, s pár nap múlva Mandula két menyasszony arcképét festette. A himen-hír a faluban is köztudomású lett. Mandulát kezdtem beoktatni a hivatalba s ő szorgalmasan készült a jegyzői vizsgálatra. Biztattam, hogy egy napon különb lesz Munkácsynál, mert az nem tette le a jegyzői vizsgálatot.

Mandula szépen kistafirozta magát azon a pénzen, melyet a karádi templom falfestményeinek restaurálásából kapott. S mikor a jegyzői vizsgát is letette, megtartottuk a kettős lagzit, mely igazán hét országra szólt.

S kedves kis feleségem oldalán lassanként belátom, hogy Kökényesd egy tökéletes falu, melyen semmi javítani való nincs. Vidám emberek lakják, a kuglipalya kitűnő, a bor zamatos, feleségem csókja édes, a

patak vize bő, az emberek örletnek. Mi kell egyéb?
Akár soha ki se menjek innen. Hetyke molnárkék ruhámban dirigálok a Csipkések ősi malmát, vagy hosszú bottal járok földeinken, harmatos hajnalon. Minden évszaknak megvan a maga külön öröme, egy örömöm pedig végig vonul valamennyin: a családi boldogság.

ZÓNÁS ATYAFIAK.

Levél egy fővárosi unokaöcshöz.

Kedves ecsém! Hallom, hogy felpanaszlod a fővárosba történt rokoni fölzónázásunkat. Igazat adok neked én, a Miska bátyád. A zóna rettenetes egy találmány s annak főképp az az oldala, melyet te nem is méltányoltál, hogy tudniillik Budapestről épp oly ócsó az ut Kis-Bürgözdre, mint Kis-Bürgözdről Budapestre. Vagyis nemcsak mi mehetünk föl hozzátok potom áron, de ti is lejöhettek hozzánk, ugyanolyan csekélységért. Ez az öreg-hiba!

A múlt hónapban — most már én is csak elbeszéllem neked — táviratot kaptam Eufrozina nénéd ő nagyságától, hogy lányával, Tatjánával, fiával, Aladárral s ennek unokabátyjával, Ivánnal, Budapestről eljönnek hozzám Kis-Bürgözdre. Gondolhatod, hogy megörültem neki. Eufrozina nénédet tíz éve nem láttam, a gyerekeket se. Azóta a nénédnek a férje királyi tanácsos lett (valami beszakadt zsilipért kapta, vagy mi!), a gyerekek is szépen megnövekedhettek, megcsinosodhattak, szóval, elgondoltam, hogy egy kis örömem lesz a Sármezey-famí-

lia fővárosi tagjaiban. Tudod, mi falusi emberek (hiába no, már csak olyanok vagyunk) szeretjük a familiánkat.

A kitűzött időre két szép négyescugot küldök a vasúti állomásra. A legények meg is hozták a — táviratot, hogy a „Fruzi” néni nem ma jön, mert elnökölnie kell a virágkiállítás zsűrijében, hanem holnapután. Teringettét, ilyen jól ért a virágokhoz? Szép dolog; az anyjukom is megörült a dolognak: hogy fog mai el a Fruzi kertünk virágaiban gyönyörködni!

A másik terminusra a kocsisok és lovak megint kivonultak. Persze, hogy ekkor meg a gyümölcskiállítás zsűrijében ült a Fruzi néni, s nem jöhetett. (Te, nincsenek-e váltói a nénédnek, mert bizonyosan meg vannak óvatolva.) Az újságból láttam, hogy baromfi-kiállítás meg jótékony bazár is készül még a fővárosban, azért a harmadik táviratra csak egy tehenest küldöttem ki az állomásra. Úgy gondoltam, hogy a Fruzi néni táviratát ez is hazahozhatja. Nem hozott még táviratot se. A negyedik táviratra még a tehenest se küldöttem ki; ekkor megjött a familia.

Az állomásról beüzentek, hogy kérnek két hintót és négy hordárt targoncákkal. A két hintóval eléjük robtogtam, a négy hordár helyett befogattam négy ökröt, egy hosszú szekérbe. Ez a bagázsia számára.

Az előkelő rokonság nagy föltűnést keltett az állomáson. Útközben már újságolta nekem az onnan jövő öregbéres, hogy komédiások érkeztek a vasútra. Mi a fene! A mint a négy pejjel odakanyarodtam az épület elé, a gyeplős hóka nagyot ágaskodik és félreszökik: a

napernyőktől ijedt meg. Fruzsi nénié világos-sárga se-lyem volt, a Tatjánáé haragos-piros s különböző színű szalagok fityegtek alá mind a kettőről. A Fruzsi néni fején akkora kis kalap volt, mint a féltenyeremnek a fele, a Tatjánáén pedig akkora, mint a két tenyerem, tízszer véve. Aztán volt ezen a kalapon virág, cseresznye, meggy, szőlő; ez tán az egész virág- és gyümölcskiállítást magá-
val hozta, hogy az anyja itt bírálja meg? Mind a két nő fehér ruhába volt öltözve, szabad nyakkal; én Istenem, hogy Fruzsi néni a nagy lánya előtt nem szégyenli magát!

Én jó magyarosan meg akartam ölelni őket, de Fruzsi néni a keztyűs kezét nyújtotta csókra, a mit én nem csókoltam meg; a kis ártatlan leányzó pedig kecsesen pukellit csap s a homlokát nyújtja. Ezen már csatantottam egyet, mert legalább nem volt rajta keztyű. No, de a fiukkal már parolázok egyet, hát Aladár, a szentem, meghajtja magát s a két ujját nyújtja, mint a püspök, az Iván pedig a kezemet fölrántja az orromig s ott elkezdi velem fűrészelni. Ezt valami favágó tóttól láthatta. Uramfia! A jobb kezén egy apróságokkal teleag-gatott karperec zörgött. A mi nem fért ide, az az óralán-cán csüngött. Különben rövid pepitanadrágot, vászonból készült gombos félcipőt és rózsaszín harisnyát viselt. Nyaka keményen be volt ékelve a krágli közé s úgy tar-totta a fejét, mint én néhanapján, mikor belém üt a nyak-merevedés”. No, az Aladár, az már sokkal egyszerűbb, ko-molyabb alak, csak a kabátja van ferdén gombolva; a jobb vállától le a bal csípőjéig. Valami szürke darócruha

van rajta, ebből készült a kabát, a nadrág . . . nini, be van gyűrve a cipőbe ... az ám, a cipő is ilyen daróc . . . meg a nyakkendő is. Csak nem egyenruha ez a minisztériumban? Vagy talán a szabadlábbon levő vádlottak uniformisa ez? (Mert valami párbaj ügye van, ha jól tudom.)

— Mi a csuda ez, te Aladár? — kérdem, oldalbalölkve a szegény leendő rabot.

— Ez, kérem, a Jéger-ruha. Én jégeriánus vagyok; tetőtől-talpig gyapjút viselek.

— Mitől jó az?

— Meghülés ellen szolgál. Vannak ezen a vidéken jégeriánusok?

— Óh, hogyne, nagyon sokan.

— Ah! És miféle foglalkozású emberek?

— Birkák.

Ezalatt megérkezett az ökrös-szekér is s huszonkét kuffert, skatulyát, meg két faládát ráolvastunk.

— Milyen jól néz ki, bácsi, — rebege időközben Tatjana.

— Hová nézek ki? — kérdem jámborul a kis magyar leányt.

— Milyen witzig ember a bácsi, — sóhajtá szegényke.

— Mindig ilyen sipaszmacher volt ő, — duplázott rá a néni.

(Már elhallgatok, mert az új magyar volapüköt nem értem.)

Mikor az óriási rakás a szekéren volt, jól táplált

ökreim fejsóválva elindultak, mi pedig a hintókba ültünk. Aladár és Iván a fejükbe nyomtak egy-egy angol parafasüveget. Iván még egy hosszú porköpenyeget is akasztott a nyakába s azzal elindultunk.

A hóka egész úton ugrált; azok a szép napernyők felejthetetlen hatást tettek rá. A néni egyre a kocsi szélét fogta, hogy majd ugrik, Tatjana meg az anyját fogta, hogy ne ugorjék.

— Ne fogózkodjatok, Fruzsi, elég, ha a Jóska fogja a lovakat.

— Hogy is lehet ilyen sárkányokat tartani! — sóhajtá a néni.

— Ne vedd tőlük rossz néven, először életükben láttak ma olyan napernyőt, mint a tied.

— Negyven forint volt az ára, — vallá Tajána.

— Akkor az apád még jobban ugrálhat tőle, mint a lovaim, — mondtam, de rögtön megbántam, mert láttam, hogy az asszonyok megbotránkoztak. Szókimondó ember vagyok, s az a negyven forintos napernyő igazán boszantott.

A falu végén az ifjúság fogadott óriási bámulattal. Ha pesti nevelésben részesül, bizonyosan abcug-ot kiált utánunk. Így azonban megelégedett azzal, hogy néhány rögtön hajított felénk, tisztességes távolságból.

Szegény anyjukom már terített asztallal várta a kedves vendégeket. Neki már a képüket tartották oda szeretett fővárosi rokonaink. Ugyan kinek tartják ezek a szájukat? Kölcsönös nyilatkozatok következtek: fiatalodás konstatáltatott az öregekre, megnövekedés a fiata-

lokra nézve. A fiúk arcát anyjukom barátságosan megveregette, mire azok összenevettek s halkán valami megjegyzést tettek az öregemre. A szemtelenek!

— Úgy-e, jól megy magának, bácsi? — monda Aladár, körültekintve.

— Mim megy jól, szerelmes öcsém? — kérdem a jégeriánust.

— No, hát a birtok.

— Nem megy az nekem. Nem megy az senkinek. Szelíd, jónevelésű állat.

Aladár vállat vont s többre nem volt kíváncsi.

— Tessék hamar kalapot, keztyűt levetni, — kiáltá az öregem, — már elharangozták a delet, mindjárt tálalunk.

Urak, hölgyek szobáikba vonultak, én meg leültem az asztalhoz, a szalvétát a nyakamba türtem s intrádára egy falat sós-paprikás kenyeret elfogyasztottam. Egyszerre csak betoppan a Jancsi fiam (tudod, a hatodikat végezte Keszthelyen s most itthon van vakáción), utána az öregem hozta a jó, illatos húslevest. Leültünk és vártunk. Eltelik egy félóra, senki se jön. Pipára gyújtok, el is szívom, még se jön senki. Végre az anyjukom utána néz a vendégseregnek.

— Tüstént megyünk, csak öltözünk az ebédhez, — monda Fruzsni néni.

— Hát a fiúk mit csinálnak? — kérdem türelmetlenül.

— Aladár befűzi az Ivánt.

Szótlatlanul intettem Jancsi fiának s az éléskamra

felé vettük utunkat. Volt ott szilvórium puha kenyérrel, meg szalámi. A szalámi-fogyasztás alatt így gondolkoztam: vagy éhes valaki, vagy nem éhes. Ha éhes, akkor mindegy, akármiféle ruhában eszik is, a fő az evés; ha pedig nem éhes, akkor meg nem érdemes külön felöltözni ahhoz, hogy ne egyék.

Úgy félhárom óra felé megjelentek szeretett rokonaink, rózsaszín háziruhában. A mama a nyakából megint többet mutatott, mint a lánya. Iván is változáson ment át: tiszta kráglit, tiszta mancssettát és tiszta monoklit vett föl, a szürke nyakkendő helyett pirosat tett s rá tű helyett egy arany Eiffel-tornyot tűzött; az ing- és mancssettagombja is csupa Eiffel-torony volt. A derekára egy ezüstcsattos széles nyersbőr-szija volt kötve.

— Ejnye, no lám! hát ma már kívülről hordják a nadrágszíjjat? Ezt se tudtam. Mégis illedelmesebbek vagyunk mi falusi emberek.

— De, bácsi, hisz ez divat, és nem szíjj, csak cifraság.

— Akkor a tót ember okosabb, mint te, mert legalább hasznát veszi az ilyesminek.

— Kérlek, Annám, — szólt Fruzsina anyjukomhoz, — dobd ki azt a virágcsokrot az asztalról, fejfájást kapok a szagától.

— Micsoda? te a virágkiállítás zsűrijének az elnöke vagy? — mondtam.

— Hja, az más, ott nem is látok virágot.

Következett a marhahús, többféle garnírunggal, és jóféle szószszal.

— Nini, tatárszós, — örvendezek Tatjáná.

— Nem tatárszós az, húgám, hanem magyar, még pedig kaporból. Neked, a kinek olyan tatár neved van, jobban kéne ismerni a tatárszószt.

— Nem tatár név az, bácsi, hanem orosz. Az *Anyegin* hősnője.

— De mintha téged kicsi korodban Piroskának hívtak volna, — jegyzem meg.

— Óh, azóta a férjemből királyi tanácsos lett; sok minden megváltozott azóta, édes Mihály, — monda csípősen Eufrozina.

— De csak nem lett a férjedből, Mukiból is valami Adolár? Nem is volna rossz: Sármezey Adolár.

Anyjukom szemrehányólag tekintett rám. Nem szerette, hogy úgy csipkedem az előkelő rokonságot. Az ebédet csak úgy foghegygyel kóstolgatták. Egyik azt mondta rá, erős, másik azt, hogy zsíros, Aladár szerint nagyon nemzeti. A mamának meg is fájdukt a feje a nagy ételszagtól, a mire nem állhattam meg, hogy meg ne jegyezzem:

— Te tán befogod otthon az orrodát az ebéd alatt? — a miért újra szemrehányó tekintetet kaptam az anyjukomtól.

Fruzi néni le is feküdt ebéd után s migrénstiftet és antipirint kért. Lovaslegényt küldtem érte a sükei patikába. Persze, ez nem használt, mert falusi volt. Akkor aztán anyjukom toilletteccettel dörzsölgette a halántékát estig. Este föl is tudott kelni s a vacsorához megint öltözött. Már majd leragadt a szemem, mikor végre a

vacsorához jutottunk. Hirtelen ettem sokat s egész éjjel boszorkányokkal és Fruzi nénikkel álmodtam.

Másnap délelőtt háromszor hazajöttem a pusztáról s csak harmadszorra találtam ébren őket. Már messziről infernalis prüszkölés fogadott. Aladár volt,

— Szent Jéger ucsce, meghültél, — kiáltám feléje.

— Az ágyam melletti hideg faltól.

— Már, barátom, én a falamat nem csináltatom gyapjúból, akármit mond a te pátrónusod.

Iván még a körmein dolgozott: kétféle illatszer, háromféle olló és négyféle kefe segítségével.

Odabent a hölgyeknél nagy zavar volt; ezúttal Tatjana volt beteg (még jó, hogy így beosztják). Rálépett egy gyíkra s ideggörcsöket kapott, (Hát akkor mit szóljon a gyík!) Anyjukom lótot-futott ki s be, egész házipatikáját kimerítette — hiába. Tüstént Sükére küldtem a doktorért. Eljött, megnézte. Így szólt hozzám négy szemköz:

— Ez a Sármezey királyi tanácsos úr leánya?

— Az.

— Akkor itt nem segíthet olyan orvos, a kinek egy látogatásáért ötven krajcár dukál. Ide valami híres egyetemi professzor kell, mert a kisasszonynak semmi baja sincs.

Denikve félnégykor ebédeltünk. Fruzi néni újabb tolettben jelent meg. A vacsorára másnap hajnal-tájban került a sor. Ekkor már fájt a fejem, a mit hús év óta nem tett meg.

Másnap az ebédnél újabb meglepetés várt rám: Iván a hosszú por köpeny égben jelent meg.

— Hát ez már meg miféle párisi divat? — kérdem.

Félrehítt egy szögletbe.

— Nem divat ez, bácsi, hanem kényszerűség. Nincs nadrágom.

— Hát hová lett?

— Ráültem a kertben egy frissen zöldre festett padra s tönkrement a nadrágom. De hogy is lehet ilyenkor a padot föstteni?

— Hja, öcsém, a padfestésnek épp úgy megvan a maga ideje, mint a kukoricatörésnek. Aztán nincs több nadrágod ennél az egy pepitánál?

— Nincs.

— Hisz van mindegyitekkel egy-egy láda és öt-öt kuffer.

— Hja, azokban nem ruha van ám.

— Hát mi?

— Kétszázhusz nyakkendő, tizenkét ing, száznyolcvan gallér, száz pár mancsetta, harminckét sétapálca, köztük néhány igen súlyos vasból, öt üveg sósbor-szesz, negyven üveg parfüm. Azután egy szétszedhető és összerakható bicikli, egy amatőr-fotografáló készülék, hat pár box-keztyű . . .

— Elég, elég. Tudod, mit? Beküldök az én szabómért Sitkére. Igen jó mesterember, csakhogy vak.

— Legalább olcsóbban dolgozik.

— Addig pedig jársz a Jancsi fiam nadrágjában. Az se rövidebb, mint a magadé.

Délben Eufrozina néni azzal az ajánlattal lepett meg, hogy rendezzük be az életrendünket franciásan.

Hát nem elég franciásan élünk már? Istenem, mit akarnak még? Anyjukom vörösre sírta már a szemeit a sok boszúságtól, én meg négy szopókát agyonrágtam. A szakácsnének öngyilkossággal fenyegetődzött, mert az ő főztje már nem tetszik; két legszebb agaram megbetegetett a pacsuliszagtól, egy délután az ifiurak szobájában aludván; Jóska kocsis panaszkodott, hogy őt pofonveréssel és lefotografálással fenyegették, a mért a vászon- és a gyapjúcipőt fényesre kisubickolta.

Sötét kedélylyel és sötét tervvel készültem el hazulról. Fruzsi velem akart jönni a gazdaságot megnézni.

— Ne gyere. A szájfájós marháimat megyek megnézni. Ragados betegség.

Este jöttem haza, félrehúztam anyjukomat, fiamat, valamit súgtam nekik s azzal mind az ebédlőbe vonultunk. Szeretett rokonaink ezúttal legföljebb egy órát késnek. Aladár fotografált, Iván biciklizett, a hölgyek frizurát csináltak.

Behozták a gőzölgő paprikáscsirkét. Én félretoltam a tálat, végigsimítottam a homlokomat s számam föl-rántottam a balfülemig. Ezt többször ismételtem.

Fruzsina egyszerre leejtette a villáját.

— Mi bajod, Mihály?

— Nekem? Semmi.

— Mit rángatózol?

— Ugyan mi jut eszedbe! (Iszonyú rándítás a jobb fülemig.)

— Most meg már jobbra húzódik. Szerencsétlen! Most jut eszembe, te délután a szájfájós marháknál voltál. (Itt jobbra-balra rándítottam egyet.) Megkaptad a bajt. Mi is megkapjuk. Mi lesz belőlünk?

— Légy nyugodt, ritka eset, hogy belehaljon az ember. (Iszonyú rándítás.)

— Igen, de ferde marad a szája.

— Nem a, csak kérődzik egész életében.

A következő percben mindnyájan eltűntek. Ekkor én odahúztam az eltolt paprikáscsirkét s jóllaktam belőle. Szeretett rokonaim egész éjjel pakkoltak. Hajnalban elutaztak. Iván a Jancsi fiam nadrágjában. Egy Eiffel-torony, öt üveg pacsuli, hét kefe, harminc mancsetta és egy parafa-sisak itt maradtak: dugónak fölhasználtuk.

MARCI BÁCSI JÖN.

Ma este a Kerepesi-úton egy szokatlan erős oldal-döfést kaptam; olyant, a milyenben nem részesültem tavaly szent István-nap óta. Mindjárt tudtam, hogy megérkeztek a vidékiek, ilyen egészséges taszítással csak ők képesek szolgálni az embernek. Igazán, olyan jól esett ez a lökés; bizonyos őserő nyilvánult benne; megfordultam, s a hatalmas könyök tulajdonosát szemügyre vettem.

Ott állt s úgy nézett rám, mintha én az oldalammal őt udvariatlanul könyökbe löktem volna s most bocsánatkérést várna az én részemről. Naivitása elragadott, könyöke bámulatba ejtett. Megtapogattam a duzzadó izmokat, melyekben forrva lüktetett a gazdag gulyáshús által szaporított vér, a másik kezemmel pedig az oldalamat simogattam, hol nyilalást éreztem.

— Uram! — szólt a konyakos úr, — merre van a Várszínház?

Most láttam csak, hogy az oldalbalökéssel voltaképp csak magára akarta vonni a figyelmemet, s ez beve-

zetésül szolgált egy kérelméhez. Vagy az oldalbalökés csak önkéntelen ügyetlenség volt s aztán jutott eszébe, hogy „ezt az urat már úgyis oldalba löktem, most már meg is szólítom”.

— A Várszínház az a várban van. A Várszínházak általában várban szoktak lenni.

— Hát a vár merre van?

(Nagyon vidéki.)

Átvezetem a Kerepesi-út túlsó oldalára, onnan látszott egy darab a citadellából.

— Az is vár ott.

— Ott építik dicső Mátyás királyunk templomát?

(Mít akar már megint a Mátyás-templommal?)

Az imént a Várszínházát emlegette.)

— Ott. De már nem.

— Miért?

— Mert este van s este még Mátyásnak se építenek templomot.

— Az kár.

— Hanem kegyed a Várszínházát kérdezte. Onnan már elkésett.

— Óh, dehogy.

— Már nyolc óra lesz. Menjen inkább a Nemzeti Színházba, itt állunk mellette, vagy az „Ördög piruláidba.

— Hisz eszem ágában sincs színházba menni.

— Nincs? Hát akkor miért emlegeti a Várszínházát?

— Hja, az más, ott lakik mellette a sógorom, ahhoz fogok szállni.

Elmentünk együtt a Dunapartra, s ott az idegen úr propellerre szállt. Ott már nem téveszthette el a várat. Csak egyenesen neki kellett menni a hegynek.

A hegyről rátalál a várra, a várról a Várszínházra, a Várszínházról a sógorára.

Igen barátságos hangulatban váltunk el. Propónálta, hogy menjünk a lánchídra, akkor tovább diskurálhatunk.

De én kijelentem, hogy a nagy beszélgetésben át találunk bújni a budai alagúton, s a krisztinavárosi színpör előtt bukkanunk ki; attól pedig eltalálja téveszteni a — *sógorát*.

Elváltunk, s én mély gondokba merülve tértem haza.

Mert a jóízű beszélgetésről eszembe jutott az én vidékem: Marci bácsi, a ki jön.

De mielőtt jönne, tőlem várja a jó tanácsokat. Négy sonkát küldött húsvétra, s tőlem viszont jó tanácsokat kér, hogy egy ember, a ki a koronázás óta nem volt Budapesten, mire: ügyeljen itt e rengeteg városban?

Akkor Marci bácsi mint deputáció szerepelt pokoli hőségű farkas kacagányban s egy ősi rézfejű buzogánnyal Beust gróffal brudersaftot ivott.

Akkor a *Nemzeti zászló-hoz* szállt, most annak a helyén egy háromemeletes ház emelkedik.

Akkor . . . egy szóval, akkor húsz évvel fiatalabbak voltak: Marci bácsi is, meg Budapest is.

Tehát kedves Marci bácsi mindenek előtt kávéházban és vendéglőben soha ne beszéljen németül a pincéssel, az nem baj, ha Myladyvel (a sárga uszkárral) németül beszél; ez általános szokás Magyarországon; a kutyák úgy látszik képtelenek a németnél egyéb nyelvet megtanulni. De a pesti pincések mind tudnak magyarul.

Aztán ne egyék német étlap szerint. Követeljen magyart, s ha olyan nincs, hagyja ott a vendéglőt.

Ne sétáljon Budán a puskaporos torony körül, mert ott nem szabad pipálni; pedig maga inkább a levegőbe röpül, semhogy pipájától egy percre megváljék. (A levegőbe röpülés még csak hagyján, — de az embert el is fogják.)

Ne menjen be olyan boltba vásárolni, a melynek a cégtáblája német. És ha már bement, akkor — jöjjön ki.

Aszfaltos utcában vigyázzon egy kissé a háta mögé, mert a kocsirobajt alig hallani, a kocsis meg már csak akkor kiabál, mikor a veszedelemben forgó el is van gázolva.

Utak szélén árult frissítőkből ne igyék.

Lóvasúton és omnibuszon se el ne aludjék, se a pipáját ki ne verje. Színházban is csak olyankor ajánlatos az alvás, ha az ember páholyban ül. De csak olyan darabokban, a hol nem lövöldöznek. Tudom magamról,

hogy a hirtelen fölébresztés milyen rosszul esik a színházi látogatónak. Azért legjobb dráma a *Serge Panin*, mert annak csak a végén lőnek — egyszer.

A vastag aranyóraláncot jó lesz otthon hagyni, mert az nagyon kihívja a zsebtolvajok figyelmét. S ha ők egyszer az óraláncot észrevették, akkor már arra is kíváncsiak, hogy mi van a lánc végén?

S ha már a láncot felhozta, legjobb zálogba tenni, a mire különben úgylis rákerül a sor, mert akár mennyi pénzt hoz fel, azt okvetetlenül mind elkölti. Az országos kiállítás legszebb emlékeként egy — zálogcédulát fog hazavinni.

Különben vastag aranyóraláncot manapság csak meggyilkolt marhakereskedők viselnek. Persze meggyilkoltatásuk előtt.

A nagyobb tolongásokban különösen vigyázzon a zsebeire, mert könnyen úgy járhat, hogy kimetélik azokat.

A dinnye-saisonban pedig feléje se nézzen Pestnek. Én szeretem ugyan enni a dinnyét, de csúszkálni már csak inkább korszolyán csúszkállok. Pedig itt Pesten kénytelen az ember a sok elhajigált dinnyehéjon nyaktörő csúszkálást véghezvinni.

Íme, ezek a jó tanácsaim Marci bácsi számára, melyek az ő speciális természetéhez szabvák.

Azt nem is merem megírni neki, hogy az Ősi buzogányból (mely, a családi hagyományok szerint, a Kenyérmezőn kopogtatott be először a török fejekbe), mon-

dom, e buzogányból készült nehéz sétapálcáját otthon hagyja, mert a kiállítás területére úgylis el van tiltva bármiféle botok bevitele.

Mert ha ő ezt megtudja, akkor inkább nem nézi meg az országos kiállítást, semhogy ott egy napig kószáljon a rendes botkíséret nélkül.

MISKA BÁCSI VELENCÉBEN.

Mikor az érettségit letettem, Miska bácsitól meghívást kaptam, hogy a vakációt töltsen nála falun. A meghívás nem volt egészen önzetlen és tehermentes: vele járt Miska bácsi két bukott fiának előkészítése a szeptemberi pótvizsgálatra. A meghívást mindazonáltal elfogadtam: a két fiút az iskolában nyolc-nyolc professzor tanította, mégis megbukott; én csak *egymagam*, fogok oktatni kettőt, mi felelősség terhelhet engem, ha újra megbuknak?

Miska bácsi rendkívül szívesen fogadott. Az első este, mihelyt Borbála néni kiment a fejesre felügyelni, ezzel a meglepő kérdéssel fordult hozzám:

— Őcsém, tettél-e már nagyobb utazásokat?

— Nem én, bátyám, soha.

— Hát kisebbeket?

— Egyszer Szegedre akartam utazni, de a váci vonatra ültem.

— No hát akkor Vácot legalább ismered ?

— Nem én, mert Dunakeszen kiszálltam s a következő vonattal visszatértem Pestre.

— Tehát semmiféle úti tapasztalataid sincsenek?

— Kivéve azokat, melyeket híres utazók könyveiből szereztem.

— Halljuk, miket olvastál.

— Pompás könyveket. Rontó Pál utazását Kamcsatkába és a pokolba. Kolombusét Amerikában, tour-retour, Xenofon utazását Kis-Ázsiában.

— S mit tanultál meg belőlük?

— Azt, hogy utazni nem jó dolog és nagyon veszedelmes.

— Gondolod? — S Miska bácsi mélyen elgondolkozva lecsüggeszté a fejét.

Másnap reggel öt órakor már a szobámban volt s ezzel rázott föl:

— Hanem azért én mégis utazni fogok.

(Bár utazott volna el, mielőtt fölkelte.)

— Hová, kedves bátyám?

— Olaszországba.

— Nagyon messze van.

— Az apám megjárta Szombathelyt, kocsin; ez épp akkora út, mint Olaszország vasúton. Nagyapám körüljárta a Balatont gyalog; ez még több.

— Főképp egy nagyapának.

— Bolond, akkor még nem volt ő nagyapa, még apa se. Olyan legényke volt, mint te.

— No akkor nem járta körül a Balatont, arra fogadok.

— Nekem is kell már egyszer utaznom, — folytatá Miska bácsi, — ez családi betegség nálunk. A

vérünkbe van. S ha nem sietek, maholnap kivénülök belőle.

— Elviszi a Borbála nénit is?

— Nem jöhet a fejés miatt. A teheneket csak nem vihetjük el? Téged is a gyerekek mellett főképp Borbála nénéd kedvéért hozattalak. Mert ő fél, ha nincs férfi a háznál.

— Ne féljen semmit, bácsi, majd vigyázok én tehenekre, gyerekekre, Borbála nénire és az egész házra. De egy kérdést engedjen meg. Tud-e olaszul?

— Tudok latinul.

— Igaz, ezt az urak ott megértik, de a nép nem. Majd hozatunk Pestről egy *Kis olasz tölcser-t*.

— Mi az?

— Ügyes kis könyvecske, melyben minden szükséges bent van, a mit az embernek Olaszországban kérnie kell. Még pedig magyarul és olaszul.

— Ejnye, ez pompás.

Három nap múlva megérkezett a *Tölcser* s ezalatt Miska bácsi elkészült az útra. Nekem különösen lelkemre kötötte, hogy a hajdút minden szombaton verjem él, mert akkor részeg szokott lenni, a Hektort pedig minden kedden fűröszszem meg. (Ezt csak az első héten tévesztettem el. Kedden megvertem a hajdút, pedig csapjózan volt, szombaton pedig megfűröszöttem a Hektort. A hajdú dühében fölmondott s rögtön távozott a háztól, hiába mondtam neki, hogy félreértés az egész, eltévesztettem a napot. A következő héten aztán kedden is, szombaton is, megvertem a — Hektort.) Ha ki aka-

rok kocsizni, a sárga kocsiba fogassam a hókát meg a fakót s minden éjjel tizenkét órakor löjjek ki az ablakon, mert az ölyvedi kerek erdőben szegény legények vannak. (Ezt a lövést déli 12 órára helyeztem át; a szegény legények bizonyára akkor is ott vannak az ölyvedi kerek erdőben.)

Végre elutazott Miska bácsi. Nem telt bele egy hét, a postahivatalban egy olasz bélyeg csinált óriási föl-tűnést, mely a Miska bácsi levelét segítette haza Talján-orrszágból. Lázás kíváncsisággal bontottam föl s olvasám belőle Borbála néninek a következő levelet:

Velence, július elején.

Kedves öcsém!

Útközben minden ember, a kivel csak beszéltem, a szépkuti állomásfőnök, a karádi számtartó, a nagy-kanizsai színigazgató, egy boglári búzakereskedő, szóval mindenki azt tanácsolta, hogy először Velencét nézzem meg. Szót fogadtam s ugyan szépen megjártam. Képzeld csak! A hosszas esőzésektől a tenger kiáradt s az *egész város víz alatt van*. Velence Szegednek a sorsára jutott. Én ugyan rosszkor érkeztem ide. A mint a vasútról leszálltam, rögtön csónakra kellett szállnom s azon vittek a vendéglőbe. A kocsiközlekedés teljesen megszűnt. A víz a házak alját nyalja s a pincék bizonyára mind el vannak öntve. Csak nézem, hogy mi-csoda hotelbe visznek, hát uramfia, elől víz, hátul víz s a csónakból egyenesen a kapu alá léptem. Ha az ár még két lábat növekszik, behatol a hotelbe. Bizony, úgy látszik, az olasz mérnökök sem igen értenek a töltés-építéshez. Kérdeztem a portást latinul, hogy mennyi ideig tarthat, míg a víz elvonul. Azt felelte németül, hogy nem tud magyarul. Erre én megkérdeztem németül, hogy mennyi ideig állja a vizet a ház. Ő vállat vont, a mi bizony nem nagyon nyugtatott meg. Három napig ki se mozdultam a hotelből. Gondoltam, hogy azalatt majd tovább vonul a tenger. Kipipáltam a nyitott ablakon. Ágyban hálni nem mertem, mert a skorpiótól félttem; ez olyan állat, mint a rák, azzal a különbséggel, hogy csipése nagyon veszedelmes és nem lehet megenni. A skorpió után a

szunyog következnek. Ezek azonban jó magyar dohányomtól két napi felfordultak. A harmadik napon már akklimatizálódtak s életben maradtak. Mutatom összcsepített karomat a portásnak, a ki este nagy szívességgel egy kis szunyogellenes vezuvot gyújt meg a szobámban, melynek füstjétől nemcsak a szunyogok, hanem én is fölfordultam. A folyosóra menekültem s az éjszakát egy fa-lócán töltöttem. Fizetek pedig ezért a mulatságért naponta tíz lírát” a hogy ők a forintot híjják, de gondolhatod, milyen nyomorult pengő lehet, mikor ötven krajcárért vesztegetik. A negyedik nap reggel végre megmagyarázom a portásnak, hogy vigyenek engem a város legmagasabb pontjára, a hol nincs még víz. Tüstént csónakba ültetett s eleveztünk. Gondolhatod, milyen magas lehet a víz, mikor még a csónakhajtó matróz is állva evezett, hogy el ne lepje. S a szemtelen még két olasz sajnóforintot kért a lakázásért. Így akadnak mindig nyomorult lelkek, a kik a közszerencsétlenséget önző céljaikra kizsákmányolják. Fizettem s végre eljutottam a Szent Márk-térre, mely tele van emberekkel, a kiket persze az ár kizavart lakásukból. A galambok is mind ide menekültek az előtött vidékről s oly éhesek voltak, hogy kiettek kezemből a kiflit. Benéztem a Szent Márk-templomba is, azt hívnén, hogy nagy mise lesz, mert sok embert láttam vörös táblás imádságos könyvvel (*Badecker* ismert egyházi írótól) bemenni. Aztán fölmentem a Szent Márk tornyába, mely valószínűleg azért van külön a templomtól, hogy ha a ménkü beleüt a toronyba, a templomnak magának ne legyen semmi baja. Mikor éppen oda-fönt voltam, egy ágyúlövés dördül. Nosza, sietek lefelé. Ha február vagy márciusban volnánk, úgy azt hinném, hogy az ágyúlövés a jég megindulását jelenti. Így azonban nem gondolhattam mást, mint hogy az áradat áttört egy újabb gátat. Ebben a véleményemben megerősített az, hogy az összes templomokban félreverték a harangokat. A Szent-Márk-téren mindenki nyugodtan sétált, üldögélt vagy álldogált. úgy látszik, ez a legbiztosabb hely. Itt maradjak, vagy a hotelbe siessek s hamarjában összepakkolva, itt hagyjam ezt a boldogtalan várost? Néhány, a helyzethez illő kérdést kikerestem a *Tölcsér-ből* s fölolvastam egy pár ember előtt. Feleltek is rá, de hajh! (s ez a kis *Tölcsér* legnagyobb hibája) a feleletek nem voltak benn magyarul s így én nem értem meg válaszukat. Csónakba szálltam s haza siettem. Kifizettem a számlát s aztán leültem nektek levelet írni. Majd fölnyitottam újra a *Tölcsér-t*, megkérdezni, mikor megy a legközelebbi vonat Budapestre. A nyomorult könyvben csak ez a példa volt fölhozva:

Quando parte il treno per Padova? (Mikor megy a vonat Páduába?) Mondják, hogy reggel kilenc órakor. És én most kénytelen vagyok Páduába elutazni. Isten veletek! Csakhogy ebből a vizes városból ki tudok szabadulni. De hova jutok majd Páduából?

Szerető bátyád

Mihály.

Négy nap múlva otthon volt Miska bácsi, Páduában egy magyar embert talált, a ki őt útbaigazította, vagyis fölrakta a budapesti vonatra. Első kérdése hozzám az volt, hogy nem írtak-e a lapok valamit Velence újabb szerencsétlenségéről?

— Nem.

— Akkor mégis igaza volt annak a páduai magyarnak.

— Miben?

— Megkérdeztem, hogy mit jelentett az az ágyúlövés. Ő azt mondta, hogy Velencében azzal jelzik a delet. Az órások ugyanis katonailag vannak szervezve. Az ő órájuk nem üt, hanem lő. A velencei órások a tüzérséghez vannak beosztva s ezért ágyúval jelzik az időt.

MISKA BÁCSI KRAKÓBAN.

Krakónak három furcsa nevezetessége van: Ubrik Borbála, a kit ott őriznek az örültek házában, a szomszéd orosz határ e a krakói kolbász. A magyarok kirándulása megteremtett egy negyediket: a néma polgármestert, a kit Krakóban bizonyára sokáig fognak emlegetni.

Ez a néma polgárember K. Mihály, a ki idehaza csöndes visszavonultságban él, óriási kalábriai kalapjának árnyékában, a mit tőle nem is vesz rossz néven senki.

Hogy ezek a jó svádájú magyarok épp ilyen hallgatag embert tudtak kikeresni a főváros képviselésére, azon méltán megütközhetnek a jó lengyelek.

Mindig azzal torkoltak le engem Krakóban, hogy hát mit kívánsz K.-tól, egy hetven éves öreg embertől?

Én Istenem, hát mielőtt elindultunk, nem tudták róla, hogy hetven éves? Nem hiszem, hogy az öreg úr olyan hiú, hogy eltitkolta volna korát. Aztán nem is a budapest-pécsi vasúton utaztunk mi Krakóba, mely esetben meg lenne K.-nak az a mentsége, hogy útközben öregedett meg.

Kik küldték K.-át Krakóba? E fényes, elegáns, európai műveltségű, bőbeszédű, kedves lengjelek közé a mi hallgatag, szürke, öreg, savanyú másod-alpolgármesterünket, a ki egész életében szerény és puritán ember volt, a ki a nyilvánosság előtt rosszul érzi magát.

Az első lengyel állomáson kissé kőszerűlte a torkát, s pár közömbös szót felelt az üdvözlésre. Helyes, — gondoltuk, — tartogatni kell a puskaport Krakóra.

A krakói megérkezéskor a tolongásban, zajban elveszett a K. felelete. Helyes, — gondoltuk, — ennek oka a zaj; majd mikor a kiállításon fogadnak bennünket, akkor szólal meg az öreg ágyú.

A kiállításon óriási tömeg lengyelség gyűlt össze. A magyarok is, a kiket K.-nak és a főváros három küldöttjének. — úgy látszik, — derogált vezetni, megjelentek. Csak éppen a főváros négy küldöttje közül hiányzott három: Kun Gyula, Halmos tanácsosok és Márkus főjegyző. Szerencsiére K. ott volt. Az ő vezetése alatt vonultunk a nagy iparcsarnok elé, melynek lépcsőin a kiállítás elnöksége várt ránk. Igen szép két beszédet intéztek hozzánk, melyben elsősorban a fővárost üdvözölték.

S ezt K. orráig föltűrt őszi felöltőben végig hallgatva, így szólt:

— Kedves Havas! Én gyöngélkedem, feleljen nekik.

S erre az ünnepi, lendületes beszédekre Havas Sándor egy kis rögtönzéssel felelt.

Szerencsiére ott volt Zichy Jenő gróf, a ki egy

pompás francia beszéddel valóban elragadta a lengyeleket.

— No, — gondoltuk ekkor, — majd a délutáni bankettem vágja ki a farbát Miska bácsi. Hisz utóvégre egy nap két nagy beszédet mondani nem olyan könnyű egy ebben nem jártas embernek.

A banketten óriási közönség volt jelen minden vidékről, a hol lengyelek laknak. Folyt a francia és Törley-féle pezsgő, megindultak a lengyelek részéről a szebbnél-szebb felköszöntők, s végre a magyarokra került a sor.

Föllált Miska bácsi. Csönd lett, s mi várakozásteljesen szegeztük rá tekintetünket. Ő pedig kinyújtja kezét, s — elveszi a fogpiszkálót Márkus elől és leül. A beszéd véget ért.

No de a hivatalos küldöttek mégis megszólaltak: Márkus a főjegyző és Halmos a tanácsos és mondtak egy-egy lelkes beszédet. Ebben kulminált a főváros szereplése Krakóban. Egyebekben büszke spanyolok voltak, a kik lenézték Krakót, a lengyel nemzetet és az egész kiránduló társaságot.

A főjegyző legalább kedélyesen mulatott, s szép hangján a legszebb magyar dalokat elénekelte a lengyeleknek, úgy inter pokula, amiért zajos brávókban részesült.

Ezt a büszkeséget a magyar ember a rimaszombati csutoráról szokta elnevezni.

Ekkor már lemondtunk arról, hogy K.-át beszélni halljuk, s azzal vigasztaltuk magunkat, hogy az igen

szép beszéd volt, mely a pályaudvaron, a nagy zajban elveszett.

Még a vielickai dolog alkalmával is figyelemre méltó a főváros szereplése. Mikor a híres sóbánya állomásán kiszálltunk, az óriási néptömeg élén három ember üdvözölt: a plébános (klasszikus latinással), a polgármester, s egy gazdag paraszt. Erre K. tíz szóval felelt, melyek közt hat ez volt: „kérem most, mutassák meg a nevezetességeket.” De legalább beszélt, s a lengyelek azt hitték, hogy röviden bár, de valószínűleg ki magát.

Itt láttunk K.-nál egy avult virginia-csutakot, melyet az egész vielickai kirándulás alatt nem tett le. Mögötte Rákóczy, a főváros huszára friss illatos trabukót szítt. (Miért nem adták vele azt a pompás városi virginia-t, melyet Gerlóczy szokott ünnepélyes alkalmakkor viselni?)

Mikor távoztunk Vielickából, K. újra beszélt (lassankint bele jött), s monda ezeket:

„Most, hogy a vielickai sóbányákat láttuk, még több rokonszenvet érzünk a lengyel nemzet iránt.”

Igaz, hogy ott rettenetes sok só van egy tömegben, de a sótól, ha még annyi is, nem igen szoktak a rokonszenvek gyarapodni. Szerencsére a mozsarak durrogtak, mi éljeneztünk, s azzal visszatértünk Krakóba.

Egy csipetnyi attikai só többet ért volna nekünk az egész nagyszerű sóbányánál.

Befejezésül még egyet kell fölemlítenünk. Szombat reggelre volt kitűzve a különvonat visszaindulása

Krakóból. Schlachtovszki polgármester és Jakubovszki, a kiállítás elnöke pontosan megjelentek a pályaházban, hogy a magyar fővárossal búcsúkezet szorítsanak. A fővárosnak ez a búcsúkeze azonban ekkor már Oderbergben járt, mert a főváros küldöttsége *reggel hat órakor egész csöndben elutazott Krakóból*. Talán a kilenc órát fölfordítva hatnak olvasták, s tévedésből három órával hamarabb utaztak el. Schlachtovszki udvariasan, de elég érthetően ki is jelentette, hogy ez a dolog őket igen kellemtelenül érinti.

*

Ezek után ki venné rossz néven az öreg Vasvári Kovácstól, hogy egy önkomponálta fantasztikus zászlóval szaladgált a városban s kiköszörültette vékony színpadi kardját, hogy berontson Muszkaországba.

Ő csak egy öreg színész, a ki cigányokat szokott játszani.

A NAGYKÁTAI REFORMÁTOR.

Sok mindenféle érdekes és furcsa figurával találkoztam az életben. Ismertem egy tiszta kopasz gyógyszerészt, a ki hajnövesztő szerből meggazdagodott, láttam béreseket, a kik fából szobrokat faragtak, harangozókat, a kik Bismarck politikáját helytelenítették, árvaszék ülnököket, a kiknek hivatalában nem volt restancia, néptanítókat, a kik nem haltak éhen, de egyik se volt olyan érdekes és furcsa, mint a nagykátai reformátor.

Nagykátán többször keresztül utaztam s mikor először ott jártam, megkérdeztem a kocsisomat:

- Atyafi, micsoda nevezetesség van Nagykátán?
- Még nincs semmi, de lesz, — felelt büszkén.
- Mi az?
- Az artézi kút, a kin most dolgoznak.

Mikor másodszor jártam ott, újra ezt a kérdést intéztem a kocsisomhoz.

- Van bizony itt nevezetesség.
- Micsoda?
- Az artézi kút.
- Derék. Hát már készen van?

— Régen.

Harmadszor is elvetődtem Nagykátára s megint kíváncsian kértem, hogy van-e nevezetesség ott?

— Volt csak, már nincs.

— Mi volt az?

— Az artézi kút. Bedugult. Elakadt a vize. (Úgy látszik, hogy Nagykáta nevezetessége évszázadok óta a körül forgott, hogy artézi kút lesz, van, vagy volt.)

El is határoztam, hogy többé ebben a városban nem fogok nevezetességek után tudakozódni, akár-hányszor vetődjem is oda. Torkig voltam az artézi kúttal.

Egyszer megint bevetődtem Nagykátára, mert Pándon méhest akartam építtetni s ehhez cigányok kellettek. Vannak ugyan Pándon is cigányok, de a vályogvetés ősi mesterségéből már teljesen kitanultak. Csak muzsikálni tudnak. Ezt azonban igen rosszul. A kátai cigányok úgy a muzsikálásban, mint a vályogvetésben ügyesebbek s azért hozzájuk fordultam. Egész héten építik a méhest, vasárnap aztán muzsikálnak a nevemnapjára.

Így cigánykeresés közben akadtam rá *Rafael* Györgyre. A jeles férfiú egy kalendáriumot olvasott, mialatt lábát egy hideg-vizes dézsában hűtötte. E mellett egy vastag posztómellény volt rajta, nehéz ezüst gombokkal. Haja valóságos kazal, tetején egy kalap ült, félrevágva,

— Úgy-e maga most hűtözik? — kérdem.

— Igenis,

— Hát akkor először is vesse le a mellényét és

nyírja le a haját, mert ilyen mellény és haj mellett a jegestengerbe is hiába mártja bele a lábát.

— Ilyet tehetnek az urak, — felelt önérzettel, — de én nem, nekem az a mellény és a haj, a mi a királynak a palást és a korona: a méltóság jelei.

— De a király se viseli mindig, csak mikor hivatalban van.

— De egy cigány vajda mindig hivatalban van, még mikor dézsában tartja is a lábát.

— No jó, hát süljön meg kend, nem bánom. Nem azért jöttem. Hanem egy méhest akarok építtetni.

Megbeszéltük az építést. Mikor a végére értünk, azzal fordul felém:

— Mikor köllene beállítanunk?

— Kedden.

— Akkor nem lehet, *Tisza Kálmánhoz kell mennem.*

Majd a dézsába léptem meglepetésemben. Csak az tartott vissza, hogy Rafael úr lába is a dézsában volt.

— Kihez?

— Tisza Kálmán ő méltóságához, a főminiszterhez.

— Mit keres maga ott?

— A cigány-ügyeket hozzuk rendbe mi ketten, én meg ő.

Elnevettem magamat.

— Ne tessék ezen nevetni. Ha egy cigány meg egy miniszter összeteszik az eszüket, nevezetes dolog gyün ki abbul.

— De hát Tisza hajlandó lesz-e összetenni?

— Muszáj neki, mert a cigány-kérdés nagyon fontos.

— De hát mi bajuk maguknak? Muzsikálnak, mi meg táncolunk és fizetünk.

— Össze kell szedni és rendbehozni a cigánynépet, hadd legyen földművelő nép.

— De hát akkor ki fog muzsikálni, vályogot vetni . . . (libát lopni, — majd ezt is kiszalasztottam a számon).

— Azt azért mind mi cselekeszszük. S ezzel kifejtette előttem programját, mely abból áll, hogy a „méltóságos hadminisztérium” adja ki a rendeletet, hogy a csendőrség a kóbor cigányokat, a hol éri, tartóztassa le s a legközelebbi községbe kebelezze be. A város vagy község építtessen nekik házat, adjon nekik földet, majd ledolgozzák. Rafael Györgyöt pedig nevezék ki a cigányok fölött kormánybiztosnak, majd ő rendben tartja azokat. Aztán ő vállalkozik arra is, hogy a cigányok által elkövetett bűntetteket mind kideríti.

— No, minden megtörténhetik, de ez már bajos lesz, — szólék közbe.

— Nagyon könnyű. Én úri ruhába bújva, köztük járok; ebbe nem gyanítván, hogy cigány vagyok, szabadon beszélnek előttem a maguk nyelvén, s így minden titkukat megtudom.

(Olyan hamisítatlan tipikus cigányalak volt, mintha a délelőtti omnibuszvonaton érkezett volna egyenesen Kelet-Indiából.)

— No hát Rafael úr, most már válaszszon köztem és Tisza közt. Kihez megy kedden?

— Ha a tekintetes úr erőlteti, akkor nem bánom, előbb fogjunk a méheshez, majd aztán a cigányokhoz.

Megegyeztünk. Én siettem a főszolgabíróhoz s így szólék hozzá:

— Kedves Emil, hagyjátok bedugulva azt az artézi kutat, nincs már rá szükségetek.: itt van nevezetességnek Rafael György.

... A ki azt hiszi, hogy ezt a tárcát is csak úgy komponáltam, mint a többit, az forduljon a nagykátai főszolgabíróhoz.

NAPFOGYATKOZÁS KORMOSON.

Az összes égitestek közül a nap szolgál legkevesebb látványossággal. A hold, az szakadatlanul fogy: megtelik, egyszer egész, egyszer fél s e rendes programot még rendkívüli számokkal is megtoldja, tudniillik a holdfogyatkozásokkal! A csillagok is legalább — koronkint lehullanak az égről, de a nap nem csinál semmit, ő egy vén, lusta égitest, mely megelégszik azzal, ha minden században egyszer-kétszer napfogyatkozást rendez. Mikor aztán ezt elvégezte, unalmasan süt tovább,, bele a szemébe annak az egypár sasnak, mely egyedül képes, vele veszedelem nélkül farkasszemet nézni. Ha Konkoly Thege Miklóst, az ó-gyallai csillagászt ösmerném, megkérném, hogy a föld nevében mondjon föl az öregnek, Ígérvén neki penziót és excellenciás címet. Ettől tán megijedne s kimásznék lustaságából. Én magam is felmondanék, de nem vagyok neki bemutatva, csak látásból ismerem S aztán azt se tudom, hogy hány heti fölmondás dukál neki.

Legénykoromban nem törődtem annyit vele, mert csak úgy hallomásból ismertem, személyesen nem, volt

szerencsém. Az éjjel inspekciózó égitestekkel jóformán pertu voltam, a holdat bátyám uramnak szólítottam s a benne hárfázó Dávidot több ízben fölkértem, hogy keresztelkedjék ki. Ilyenkor szoktam azt a nem annyira csillagászati, mint inkább muzsikális fölfedezést is tenni, hogy az éj nem annyira bolygók gyülekezete, mint inkább bőgőhegedű. S mindezt minden instrumentum nélkül: a csillagvizsgáló tornyot Ó-Gyalla helyett egyszerűen a Makkhetesben állítottuk föl.

Bevallom, hogy már legénykoromban sok szépet és jót olvastam és hallottam a napról, de mindent lerontott előttem az a tulajdonsága, hogy a földet kiszárítja, az emberből pedig vizet facsar ki. Kerültem is mindaddig, a míg meg nem házasodtam, a mikor búcsút vettem korábbi barátaimtól, égen és földön, s tanulmányozni kezdtem a nappalt, melyen a Nap uralodik. Ekkor jöttem rá arra az elméletre, hogy a nap egy igen unalmas égitest.

Mit csináljak? Tán legjobb volna röpiratot írni ellene? Vagy nyilatkozni a lapokban? De akkor rám jönnek á csillagászok, s a megbolygatott világrendszer nevében agyonütnek. Keppler, Kopernikusz és Galilei szellemei ágyam körül éjféli táncét járnak s az akadémiaák, melyek annyiban hasonlítanak a naphoz, hogy egy helyben állnak és nem haladnak, kiátkoznak a világból, valami sarki vidékre, hol fél esztendeig kell a barátságatlan napot látnom.

Nem! Nem indítok mozgalmat a nap ellen, megvárok egy napfogyatkozást, hadd lássam, mit produkál.

Hátha lefőz az öreg valami szokatlan nagy látványossággal.

Éppen akkor készültek a tudósok az augusztus 3 9-iki napfogyatkozásra. Egypáran elutaztak Szibériába mert onnan jobban látni. Az orosz kormány hirtelen száműzte a leghíresebb csillagászokat Kamsatkába. Francia és angol tudósok Ausztráliába utaztak, a napfogyatkozás orvén egy kis államköltséget pumpolván ki az illető kormányoktól. Tisza Kálmán kormánybízost küldött ki a sötétség által fenyegetett magyar vidékekre s mindenféle vészbizottságok alakultak.

Én Kormost szemeltem ki vizsgálódásaim színhelyéül. Idehaza nem bíztam abban, hogy hajnali négy órakor fölkeltsenek. Aztán Kormoson lakik az én Miska bátyám, a ki disznóhizlalással és különböző tudományokkal foglalkozik. Azonnal levelet írtam neki, s bejelentettem az expedíciót. Postafordultával felelt, s el látott a kellő utasításokkal. Vigyem magammal a színházi gukkeremet, egy ép ablaküveget s egy — ezer láb hosszú zsineget. Azonkívül egy pakli kártyát, egy dominó-játékot, egy fél kiló kuba-kávét és egy liter petróleumot. Teringettét! Hisz ha ez így megy, akkor én hamarabb elfogyatkozom, mint a nap. De minek neki a zsineg? Azzal akár a Tátrára fölakasztathatnám magamat, s a lábaim Alsó-Tátrafüred fölött lógnának.

Másnap megint jött egy levél, hogy ne egy liter, Hanem egy hordó petróleumot vigyek. Rögtön elutaztam Kormosra. Ha tovább késem, még azt kívánja, hogy a bakui petróleumforrásokat szállítsam le neki.

Pedig a zsinég is eléggé megviselt. Zálogba kellett tennem az aranyórámat, hogy kifizethessem. S mennyibe került a szállítása!

Megérkeztem Kormosra. Miska bácsi azt állítja, hogy onnan mindig igen jól lehetett látni a napot, s így jól lehet majd látni a napfogyatkozást is. Először is azt kérdezte, hogy jól jár-e az óráam? Mondám, hogy jól jár, de nincs, mert rabságot szenved az ezer lábas zsinégért. Az baj, monda ő, mert neki több órája van ugyan, de 1. a melyik jól jár, annak nincs mutatója; 2. a melyiknek mutatója van, az rosszul jár; 3. a fali órája már évek óta csak a hónapokat mutatja, de ezt gyorsan és pontosan; oly gyorsan és pontosan, hogy már július 31-én kiugrik a tábla e fölirattal: *augustus*; különben a számok még 1849-ben lekoptak róla. Van még egy napóra a ház homlokán, de mióta egy akácfa odanőtt eléje, azóta nem jár. Különben napfogyatkozás-kor úgy se mutatja az időt, Szerencsére az ispán úrnak volt egy órája, melyet végeladáson vett 3 forint 50 krajcárért, ennek legalább megvolt a kis mutatója. Okos embernek ennyi is elég.

— De hát a kötél, Miska bácsi? — interpelláltaim kíváncsian az öreget, — mit akar azzal a ménkü kötellel?

— Öcsém, a napfogyatkozásban az a fő, hogy lássa az ember. Ha pedig elalszik, akkor nem lát semmit. A fő tehát, hogy el ne aludjunk. Mi a teendő erre nézvést? A tudomány megadja rá a feleletet. Kiszámítottam, hogy ezer láb hosszú kötél éppen hat óra

alatt ég el. Mi tehát a kötelet beáztatjuk petróleumba, pont 10 óraker meggyújtjuk az egyik végét, a másik vége pedig beleszolgál egy Úrnapjáról fennmaradt mozsárba, reggel 4 óraker a mozsár óriásit pukkan, mi szépen fölkelünk s kimegyünk a napfogyatkozást nézni.

Ennyi leleményességgel én határozottan a drámaírásra adtam volna magamat. Az ispánra volt bízva, hogy a kötelet a szérúskerttől a lakóházig terjedő területen elhelyezze (a kazlakat leteregették vizes ponyvával). Mikor a föntemplített remeteéletet élő kis mutató magános vándorútjában a tizes számra ért, az ispán meggyújtotta a kötél végét s . . . abban a pillanatban falrengető pukkanás hirdette nem a napnak, hanem az ispánnak elmebéli fogyatkozását. A szerencsétlen ember ugyanis a másik végét gyújtotta meg a zsineknek s azt azon tüzesen bedugta a mozsárba. A napfogyatkozás, úgy látszik, nem tartozott a szakmájához. Miska bácsi eleinte le volt sújtva s mikor magához tért, újabb leleményességen törte a fejét. A zsineg pörkölt végét bevezette a hálószobába s ott úgy függesztett rá egy súlyos vasalódeszkat, hogy a mint a kötél odáig ég, a deszka pokoli zuhanással leessék. Ezalatt a szérúskertben meggyújtották a kötél végét, de bármily szorgalmasan fűjták is a béresek, nem akart égni. A dolog nem látszott megbízhatónak. „No hát akkor nem fekszenk le!” — monda nyugodtan Miska bácsi, elküldvén embereit; csak az ispánt tartotta ott, kártyázni. A kubát kiadta a konyhába, hogy főzzenek néhány pint fekete kávé.

Először hármás tarokkot játszottunk, azután viz-

tet strohmannal, majd a ferblire tértünk át s végül preferáncoztunk. kívül híves éj volt, az ég hol kiderült, hol beborult. Változatosság okáért dalolni kezdtünk; nagyon kiszáradt a torkunk s borral öntöztük. Én elárultam, hogy születésem napja van. Miska bácsi erre két üveg bort hozott föl a pincéből s abból ittunk az egészségemre, ő elérzékenyedett s felköszöntött engem, mint öregségének egyetlen vigaszát, ő sírt, én bögtem, az ispán verte az asztalt. Zokogva fejtettem ki egy nagyszabású beszédben, hogy Miska bácsinak még csak itt vagyok vigasztalójául én, de ki lesz nekem, öreg napjaimra, ha Miska bácsi meghal. Erre az ispán is sirni kezdett s esküdözött, hogy azt Miska bácsi nem fogja Tenni. Miska bácsi megcsókolta az ispánt s becsületszavára fogadta, hogy nem fogja megtenni. E jelenet után még két üveg ó-bor következett. Utána dominóztunk, mely közben sokat kellett veszekednünk az ispánnal, a ki mindenáron lóugrás szerint akarta rakni a kockákat. Előkerestük a sakkot is és három parthiet játszottunk; csak mikor már befejeztük, vettem észre, hogy a fekete király, egy fehér torony és három paraszt hiányzott a játékból. Hanem azért megmattoltam az ispánt, noha éppen az ő királya hiányzott.

Eközben jól befeketekávéztunk, melyre fölségesen esett megint a bor. Az ispán mindenkinek eldanolta a nótáját, én operákat fújtam s karban zengtük a lengyel himnuszt. Odakint is fújta valaki, de nem a lengyel himnuszt: a gulyás hajtotta ki a csordát s fújta a tülköt.

— Fél öt! — hebegé Miska bácsi, — gyerünk!

— Hová? — kérdem bámulva.

— Napfogy . . . (tovább nem bírta, hosszú volt a szó.)

— Napfo . . . nyögé az ispán (ő még addig se bírta.)

— Napi . . . hebegem (még egy ember és elfogyatkozik a nap.)

— Gyerünk!

Én fogtam a gukkeremet, Miska bácsi az ablaküveget Kimentünk. Gyönyörűen kelt föl a nap. Fölnézünk. Először pusztá szemmel, azután ablaküveggel, illetőleg gukkerrel. Elejtettük: én a gukkert, Miska bácsi az ablaküveget.

— Jézus Mária! — kiáltá ő és berohant.

— Szent József! — fejezem be a frázist és utána rohantam.

Az öreg úr berakta a táblákat, gyorsan levetkőzött: én is. Elfújta a lámpát, lefeküdt: én is. Sötétség és csönd.

— Öcsém! — hallatszott gyöngén. — Láttad a napot?

— Láttam! — rebegem.

— Hány volt?

— *Kettő.*

— Csak? Szervusz.

Két napig aludtunk. Azóta se én, se Miska bácsi nem foglalkoztunk se nappal, se napfogyatkozással. Megtréfált. Mi a fogyatkozását lestük, ő pedig e helyett megsaporodott.

A CINKOTAI NYARALÓ.

Rég óta legfőbb óhajomásom, hogy valahol a főváros környékén nyaralót szerezzek magamnak. Évek óta súlyos megszegyenítéseken megyek keresztül, azért, mert nincs, a hová nyaralni menjek.

Az egész ház nyaral. Megkezdte az elsőemeleti kis barna kóristáné, a kinek tizenöt forint havi fizetése van. Ő Helgolandba ment, a tengerre. Hét papagályt és négy majmot küldött az állatkertbe ez időre gondozás végett. Az ötödik majom vele ment.

Folytatta a nyaralást a háziúr. Csak ez az egy háza van, azért nem ment messzebb a Svábhegynél. Utána eltűnt a földszintes rézöntő család. Tíz hónap alatt annyi rezet öntött, hogy jut néki két hónapi nyaralásra. Elmentek a kosztos joghallgatók, eltávozott a miniszteri titkár egész családjával s végre egy napon beállít hozzám a házmester s végtelen lenézéssel így szól:

- Uraságod még mindig nem nyaral?
- Nem.
- Talán valami baja van?
- Ugyan micsoda bajom volna?

— Hát kérem, csak azért kérdem, mert ha más ember kibírja a nyaralást, talán uraságod is kibírhatná. Egészségesnek látszik.

— Az is vagyok.

— Akkor mért nem tetszik nyaralni menni?

— Hisz az éppen a beteg embernek való.

A házmester kétkedőleg csóválta a fejét, s eltávozott. Két napra rá újra megjelent, kezében az óriási kapukulcscsal, melyet letett az asztalomra.

— Itt hozom a kapukulcsot.

— Minek az nekem? — kérdem elbámulva.

— Úgy áll kérem a dolog, hogy mi is — nyaralni megyünk.

— No ez hallatlan. Itt meri hagyni a házat?

— Egyetlen lakó végett, a ki nem nyaral, csak nem maradok tán itthon? Zöldbe megyünk. Aszonta a feleségem.

Azután szépen bele oktatott a kapunyitás és csukás titkaiba. Hányat kell rúgni és taszítani a kapun, mielőtt a kulcsot beleteszszük, s hányat kell rántani rajta, mikor a kulcson egyet fordítottunk. Nem olyan könnyű mesterség az, s bizony nem sok érte az az egy hatos.

— Aztán hová megy nyaralni?

— Cinkotára, a faluba. Jó egészséget kívánok.

Az ajtóból visszafordult.

— Tessék, kérem, a muskátlivirágaimat minden nap megöntözni.

— Jó, megteszem.

— Ne tessék a macskáimról elfeledkezni. A tejet nagyon szeretik, kivált császársömlyével.

— Vigye magával őket.

— Nem lehet. A feleségem ki nem állhatja a macskát.

— Hát akkor minek tartják?

— Az egerek miatt. A háziúr akarja.

Eltávozott. Én pedig a *Török császár* kávéház árnyas udvarába vonulva délutánonként, azon gondolkoztam, hogy nyaralásnak tekinthető-e az, ha az ember a házmestere macskáit eteti és muskátliját öntözi.

Rövid idő alatt megérett bennem az a felelet, hogy *nem!* Különösen, mert a macskák abban a téves hitben voltak, hogy a tejért nekem háládatossággal tartoznak, s éjjelenként ajtóm előtt olyan wagneri hangverseny rendeztek, mintha a zeneakadémia összes német kurzusait szép sikerrel elvégezték volna. Egy ízben csizmahúzóval oly szerencsésen léptem föl ellenük, hogy egy macska behalt. Legalább kevesebb tejet isznak császársömlyével.

Világos, hogy rossz nyarunk volt: a macskáknak is, meg nekem is. Elhatároztam, hogy én is zöldbe megyek.

Legelőször a kapukulcsot vittem ki a házmesternek Cinkotára. A helyi érdekű kis vasúton mentem oda s általános feltűnést keltem már a főlzálláskor az utasok közt az óriási kulcsal. Kénytelen voltam mint gyors szállítmányt föladni, mert azt követelték, hogy jegyet váltsak neki. A vonat megkésétt egy fertály órá-

val s a vasúti közvélemény ezt határozottan az én kulcsomnak tulajdonította.

Cinkotán aztán hónom alá vágtam a kulcsot, s úgy jártam házról-házra, keresni az én házmesteremet.

Megtaláltam a falu kovácsánál. Hat kormos leány pokoli dörömbölése közt beszélgethettem csak vele. Az álla fel volt kötve. A műhelybeli tüzes vasról oda pattant szikra elégette a fél orcáját. Két gyereke süket volt: mindegyik a bal fülére, mintha csak összebeszéltek volna. A kovácsműhely mellett balra volt a Ferenc József-kaszárnyabeli huszártisztek mindig zajos kuglizója, jobbra pedig egy tímármesternek a műhelye. A házmester már egészen meg volt törve s nagy elképedéssel hallotta, hogy én is nyaralni megyek.

— Talán nincs kérem a lakással megelégedve? — kérdé.

— Söt nagyon.

— Hát miért nem tetszik ott maradni?

— Majd visszajövök, de ki kell nyaralnom magamat.

— Persze, *kell*, ez a módi, — monda és szomorúan sóhajtott.

— Hát magának mi a baja?

— A nyaralás, kérem, a nyaralás ... ez tesz tönkre ... a módi . . . alig tudom magamat utána tíz hónap alatt odabent a városban összeszedni. Csudálatos, olykor olyan beteg embereket látok nyaralni menni . . . Pedig az egészséges embereket is ugyan-csak megviseli . . .

(Azért hitte hát ez, hogy valami bajom van, a miért otthon maradok és nem nyaralok!)

— Csak már itt volna az ősz, hogy visszamehetnénk abba az egészséges, csöndes Budapestbe. Csakugyan nyaralni tetszik menni? Tessék vigyázni a becses egészségére.

. . . Letettem a kapukulcsot s mentem vissza, egyenesen Budára, a Széchenyi-szállodába. Ott maradok három hétig, vásárolok ostendei képeket s hazatérve a házba, olyan arccal járok a lakók közt, mintha Tisza Kálmánnal mindennap együtt fürödtem volna a tengerben. Egyszerre szakember leszek a nyaralás terén s többé senkise fog lenézni.

A KIS-BÜRGÖZDI OROSLÁN.

Mikor legelőször Kis-Bürgözdre utaztam, a határon a fuvaros egy sziklacsúcsra mutatott s a dicsekvés hangján monda:

— Az ott az Oroszlánkő.

Még a tenyereimet is a szemem fölé tartottam, úgy néztem, hogy nincs-e talán valami oroslánformája annak a sziklának? Nem volt.

— Miről nevezik azt a csúcsot Oroszlánkőnek? — kérdem.

— Hát az oroslánról.

— Miféle oroslánról?

A fuvarosom hátranézett s azt a kérdést olvastam a szemében, hogy hányféle oroslán van?

— Látott-e már kend oroslánt? — kérdem.

— Nem én, soha.

— Jártak valaha Kis-Bürgözdön oroslánok?

— Jártak bizony. Ott laktak az Oroszlánkővön.

— Hát arról nevezték el akkor azt a sziklát?

— Azt nem hallottam.

— Az mindegy, de logice áll a dolog.

— Azt se hallottam.

A fuvarosom fiatal legény volt s így nem csodálom, hogy olyan keveset hallott. Majd utána járok a dolognak. Van rá időm; két hétig itt maradok, hogy a földesúr birtokát fölmérjem.

A földesúr régi divatú öreg úr volt, a ki a mérnököt földkóstolónak hívta s nem sokat tartott a mesterségéről. Én még hozzá fiatalember voltam, a legutolsó pesti divat szerint öltözködve s azonfölül első este a paprikácsirke leve szörnyen megköhögтетett. Sohase feledem el azt a lenéző pillantást, melyet ezért kaptam. Tisztában voltam azzal, hogy az öreg e pillanatban ama gyáva nyulak közé soroz, melyeket Nubia párduca szül.

— Bocsánat! Ez a lé magát Árpád apánkat is megköhögтетette volna.

Azonnal láttam, hogy az öreg úr nem Szabadkáról származik, mert nyilatkozatomra nem azt felelte, hogy „aljas rágalom”, hanem azt, hogy:

— Ne takarózzék Árpád apánkkal; látom, hogy a francia konyhához van szokva. Mind ilyenek a pestiek. Nem megrovásképp mondom, mert nem tartozom azok közé, a kik a paprikafogyasztás apadásából a nemzeti géniusz hanyatlására következtek. Hanem mégis csak jobb, ha a paprikát megeszik az emberek, mintha egymás szeme közé szórják.

— Határozottan; magam is inkább pártolom a belső, mint a külső használatot.

Ezzel a paprikakérdés el volt intézve, de a csirkéből nem vettem többet.

— Van valami nevezetesség a faluban? — kérdem a vacsora után következő kvaterkázás alatt.

— Száz év előtt készült egy, de nem történt meg.

— Mi volt az?

— Berzsényi Dánielnek az anyja rosszul lett a faluban.

— Hát aztán?

— Aztán semmi.

— Nem értem.

— Az asszonyt rögtön hazavitték Niklára és ott megszületett Berzsényi Dániel.

— Ahán! Ha tehát nem vitték volna haza . . .

— Akkor itt született volna Berzsényi Dániel. Ebben a házban, sőt ebben a szobában.

Bizonyos meghatottság fogott el. Hogyne! Egy^ olyan szobában, melyben Berzsényi Dániel majdnem megszületett.

— Van itt kérem egy Oroszlánkő nevű hegycsúcs. Miről nevezték el így?

A földesúr széleset mosolygott.

— Az egy nagyon mulatságos történet; rémület. . . ijedelem . . .

— Igazán kíváncsi vagyok rá.

Koccintottunk és ittünk. Láttam, hogy az öreg úr a torkát készíti az elbeszélésre.

E pillanatban nyílt az ajtó s az ispán lépett be. A folyosóról erős mozgolódás zaja hatolt be.

— Nagyságos úr! Itt a csendőrörsvezető. Lóháton,

vágtatva jött Csombordról valami félelmetes, fontos és érdekes hírral. . .

— Csak gyűjön be.

Kemény, erős legény jelent meg az ajtóban, szuronyos puskával, széles huszárkarddal, pengő sarkantyúval. Tollas csákóját le se vette, a mint katonásan jelenté:

— A csombordi menaszériából elszabadult az oroszlán s a vidéken kóborol. A lakosok vigyázzanak a maguk és marháik életére. A ki az oroszlánt élve elfogja, ezer forint jutalmat kap. A ki szükség nélkül megöli, az négyezer forint büntetést fizet. Kivétel tétetik jogos önvédelem esetén.

A csendőr sarkon fordult s elsarkantyúzott. Mi pedig, a földesúr, az ispán s én, megdöbbenve tekintettünk egymásra. Nem érdeklődtem többet az Oroszlánkő iránt.

— Mi most a teendő, öcsém? — kérde az öreg úr, sokkal nyájasabban, mint eddig.

Én afrikai utazók emlékiratain jártattam az eszemet. Végre eszembe jutott valami:

— Stanley, mikor oroszlánok közeledését jelezték neki, a következőket tette: Fölfegyverezte a kiválóbb feketéket s a tábor kapuihoz állította. Asszonyok és gyermekek a sátrakba vonultak. A teherhordó állatokat erősen lekötözték s abbahagyták az antilope-hús sütését, nehogy a szag ide csalja a vadakat.

Az öreg úr ujjain számlálta a teendőket. Mikor az antilope-húst sütöttem, megszólalt:

— Elég, öcsém. Ezek közül mi egyet se hajthattunk végre.

— Hogy-hogy?

— Először nem fegyverezhetjük föl a kiválóbb feketéket; másodszor az asszonyok és gyermekek nem vonulhatnak sátrakba. Harmadszor a teherhordó állatokat nem köthetjük le, mert Kis-Bürgözdön csak egy teherhordó állat van: a gyalogpostás . . .

— Antilope-húst is előbb Pestről kellene hozatni, hogy a sütését abba hagyhassuk, — szólt szerényen az ispán.

Beláttam, hogy igazuk van.

— Hagyjuk Stanleyt, kedves öcsém, mit csinált Livingstone? Tán neki több hasznát vesszük.

— Livingstone néhány elszánt fehérét maga mellé vett és fölkereste az oroszánt.

Az ispán távozni készült. Nem tartozhatott az elszánt fehérék közé.

— Ispán úr, hová megy? — kérde a földesúr.

— A nép gyülekezik.

— Vezesse be a véneket és az előljáróságot.

Pár másodperc alatt tele lett a terem. A rémhírt már mind tudták. A régi katonák hadi medáliával jöttek oda; a félénkebbek kapával, ásóval, fejszével. Többen abban a hitben voltak, hogy a Stern boltját kell megrohanni. A földesúr beszédet intézett hozzájuk, hivatkozott az Attila idejében vitézkedett kis-bürgözdiekre, s magyarázta nekik, hogy mi az az oroszán. A bíró közbeszólt:

— Nagyságos uram, engedjen meg, tisztesség nem esik szólván, én ezt másképp tudom. Ez a vadállat nem egyéb, mint a hétfejű sárkány, a kit az ezüstvitéz elfogott és ketrecbe zárt. Hogy, hogy sem, azt nem tudom, az urak oroszlánnak nevezték el a fenevadat . . .

— Ugyan ne beszéljen . . .

— De még többet is tudok. A fenevad kiszabadulván, nagy pusztulás léssen a föld színén. Ebben az esztendőben a fogatlanul született gyerekek mind meghalnak. A tehének hét nap, hét éjjel véres tejet adnak. A termést elveri a jég. A szőlőt . . .

— Ezt el nem háríthatjuk, — monda a földesúr, — azért most foglalkozzunk azzal, a mit elháríthatunk. Énnekem van négy puskám, a községházán van szintén négy, meg a vízipuska. Van aztán még két revolverem. Ezeket a fegyvereket kiosztjuk, a többiek fejszét ragadnak . . .

— Ne tessék elfelejteni az Oroszlánkövet. Próbáljuk meg, — szólt egy vén ember.

— Igaza van kendnek.

Ezzel az ispánhoz fordult.

— Ispán úr, egy jó kövér borjút azonnal vitesen az Oroszlánkőn levő barlangba s köttesse be.

— Most éjnek-éjszakáján?

— Persze, hogy most. Hátha az oroszlán még az éjjel oda téved?

Csak ez a biztatás kellett az ispánnak.

— Nagyságos úr, négy gyermekem van.

A nagyságos úr hozzám fordult.

— Mérnök úr, önnek is vannak gyermekei?

Tekintettel az oroszlánra, haboztam egy ideig.

— Gyermekeim nincsenek, de apám, anyám egyetlen gyermeküket féltik bennem. Neveltetésem igen sok pénzbe került ...

— No, de egy mérnök csak nem ijed vissza ilyen dologtól? Egy bátor mérnök, a ki szédítő magasságokban és feneketlen mélységekben épít. Legyőzi a természeti erőket . . . Elvégre az oroszlán is csak természeti erő, . . .

Az öreg legyőzött ezzel a természeti erővel.

— No jó, nem bánom. Csak azt szeretném tudni, hogy mi a mennykőnek viszzük mi ki most ezt a szerencsétlen borjút?

— Hja, annak hosszú históriája van. Ezelőtt harminc évvel is elszabadult itt a mi vidékünkön egy oroszlán. Az eső beverte az Oroszlánkőn levő barlangba, a kisbürgözdiék berakták a barlang száját kővel s értesítették a menaszéria gazdáját. Az érte jött; s a kítűzött ötszáz forint jutalmat a falu megkapta ...

— Hát aztán?

— Azóta híjják azt a csúcst Oroszlánkőnek. Akkor elhatározta a falu, hogy a legközelebbi oroszlánt, ha eső nem talál esni, becsalja, még pedig borjúval. Ennek a szagát az oroszlán mérföldekre megérzi.

— Hol tetszett ezt olvasni?

— Ifjabb Anacharsis görögországi utazásában.

Igen ám, — felelém, — de a barlang szagát még messzebbre érzi és nem megy be.

— Hát ezt hol tetszett olvasni? — kérde bizalmatlanul házigazdám.

— Idősb Anaeharsis görögországi utazásában.

— No az régibb könyv lehet s már elavult. Maradjunk a borjú mellett.

Idáig érkeztünk az eszmecserében, mikor a borjú megbődült az udvaron. Nyolc puskással és húsz fejszessel elindultunk az Oroszlánkő felé. Két katonalegény haladt a menet élén, utánuk én ballagtam, utánam a borjút húzta és taszigálta négy ember, a borjú után megint puskások s leghátul a fejszések következtek. A szép májusi éjszakában némán és rémesen haladt a csapat, mint egy írlandi holdvilágbanda; a hold téveteg sugarai megmegvillantak fegyvereinken; nincs az az oroszlán, a ki ennek ellentálljon!

Megérkezve a barlanghoz, láttam, hogy az egészen jól van berendezve oroszlánfogásra; sajnos, hogy az oroszlánok hazánkban már mind meg vannak fogva. Erős tölgyfaajtó volt rá csinálva, vastag tolózárrel. A borjút bevezettük a természetalkotta hajlékba, megköttük, egy vödör vizet, sok szénát raktunk melléje s magára hagytuk.

Összegyűjtöttem a bandát az ajtó előtt.

— Atyafiak, — mondtam, — az oroszlán bemegey. Jó, de ki fogja az ajtót rázární?

— Én, Garázda Péter, — szolt egy puskás ember.

— Honnan lesi?

— Innen la, — s fölmutatott az ajtóval szemben álló magas, sűrű koronájú fára.

A bátor férfiút föl is tolták a fára rögtön. Föltoltak utána egy kulacs bort, egy oldal szalonnát, egy kenyeret, puskát, szűrt, szívére kötötték, hogy legyen szemes azzal a csapat levonult a faluba.

Három napig nem hallottunk semmi hírt a világból, mert a gyalogpostás kijelentette, hogy ő az Istennek se megy postáért ilyen cudar világban. Nekem nem volt egyéb dolgom, mint a kis-bürgözdí hadsereget inspicálni, mert (nagy örömemre) nem akadt három elszánt fehér, a ki velem földet mérni kijöjjön. Garázda Péter a negyedik nap se mozgatta a fülét. Végre, ötödik nap estefelé a földesúr kijelentette, hogy föl kell menni az Oroszlánkőre, hátha a fenevad nemcsak a borjút, hanem Garázdát is megette.

— Azt pedig nem kívánhatjuk tőle azért a kétszáz forintért.

— Miféle kétszáz forintért? — kérdem.

— A mit Garázdának az ezer forint jutalomból ígértünk, színgyen nem is vállalta volna el.

Újra szerveztük a bátrak csapatját, de most a vízipuskát is föl vittük magunkkal. Ez a legjobb fegyver: az oroszlán megijed tőle, a nélkül, hogy halálát okozná. Még napszállat előtt fölértünk, halotti csendben, előre szegzett puskával. Garázda eltűnt a fáról, mindenestől. Megdöbbenve néztünk egymásra: a barlang ajtaja kívülről be volt zárva. Bent semmi hang.

— Be kell löni, — monda valaki.

Nem lehet, ha meglőjjük az oroszánt, négy ezer forint büntetés, — véle egy okosabb ember.

Benéztünk egy lyukon, de hiába. Már sötét volt kent.

— Hát a vízipuska! — kiáltom.

— Az igaz.

Rögtön odaillesztettük a csövet a lyukhoz, s hat ember neki rugaszkodott. Iszonyú ordítás rázta meg az ajtót.

— Az oroszlán! — kiálták elsápadva az emberek. De egy higgadtabb ember fejcsóválva megszólalt:

— Én még oroszlánt nem láttam, de ezt a hangot hallottam. Be kell szólni, hogy ki az? Ha oroszlán, tovább ordít, ha nem oroszlán, megmondja.

Fegyverrel az ajtóhoz léptem, s bebömböltem:

— Ki az?

— Én vagyok kérem, Garázda Péter.

— Egyedül van?

— Hát kivel volnék?

— Még kérded, te számár? — harsogott a bíró indignálódva, — hát az oroszlánnal.

— Persze, persze, — kiáltozták a parasztok; én azonban félretoltam a zárt, a küszöbön megjelent víztől csepegve Garázda s utána senki. Csapatom nagyot bámult; nem képzelhettek mást, mint hogy vagy Barázda megette az oroszlánt, vagy az oroszlán bezárta Garázdát. Én befutottam a barlangba, meg kifutottam.

— Se borjút, se oroszlán? Mi történt kendedel?

— Az történt, kérem alássan, hogy tegnap estefelé csombori betyárok ellopták a borjút, s mikor én leszáll-

tam, hogy meggátoljam, engem csuktak a helyére. Szerencse, hogy kenyeret és vizet tettek mellém.

— Hát az oroszlán?

— Tőlük hallottam, hogy még aznap megfogták, mikor kiszabadult.

Ha a gyalogpostás el mert volna menni az újságokért, mi is megtudtuk volna.

MI TÖRTÉNT BALZSAM-ÚJFALUBAN?

Tisztelt szerkesztő úr! Balzsam-Újfalu és vidéke is megkezdte a választási mozgalmakat. Minthogy az egész kerületben én vagyok az egyetlen ember, a ki a fővárosban megjelenő lapokkal, főképp talányfejtés és szőrejtvény-kitalálás útján, összeköttetésben szoktam állni, a szerkesztők mind engem kértek föl, hogy lapjukat a választási mozgalmakról tudósítsam. Én el is vállaltam a tudósítói tisztet s tíz konc papirossal és kellő objektivitással ellátva, megkezdtem a levelezést. Hála kerületünk erőteljes mozgásának, csakhamar abban a helyzetben voltam, hogy a központi lapoknak a következő tudósítást küldhettem:

Balzsam-Újfalu, január 10. Kerületünk szabadelvűpárti képviselőjelöltje, *Badry* Károly, ma tartotta itt programbeszédét, melyet a szépszámú közönség élénk figyelemmel hallgatott. A rend egy pillanatra se zavartatott meg, mert a nyugtalanságra hajló elemeket a csendőrség barátságos rábeszéléssel arra bírta, hogy kissé hátrább vonuljanak. Sokat tett különben Pórfynak, az erélyességéről ismert szolgabíró-

nak a jelenléte is, a ki a patika lépcsőjéről nézte a jelenetet Igazán örülhetünk, hogy kerületünk, bár úgy függetlenségi, mint nemzeti párti jelöltünk is van, meg lesz kiméivé a szenvedélyek fölviharzásától, a mit a nép józan gondolkozásának köszönhetünk. Délután borús időben vonult be *Peshó* Mihály, a nemzeti párt jelöltje 80 kocsival, holnapra várjuk a függetlenségi *Duzs* Attilát. A szolgabíró ma délután székhelyére utazott, de a napokban újra visszatér.

T. szerkesztő úr! Ez történt szóról-szóra, esküszöm mindenre, a mi szent. Nem tettem hozzá egy betűt se, nem vettem el belőle egy vesszőt se. Harmadnapra érkeznek a lapok, s persze első dolgom volt megnézni, hogy szerény kis tudósításomat (mit tehetek róla, ha nálunk nem történik semmi?) közölték-e?

Először is a *Nemzet* került a kezembe. Végignézttem egyszer, kétszer, nem láttam semmit. Volt ott egy hosszú tudósítás *A balzsam-újfalui fiaskó* cím alatt, de hát ez valami másról szólhat. Végre aztán ezt kezdtem olvasni. Szólt pedig ez a dolog a következőképp:

Nemzet.

Balzsam-Újfalui levelezőnk írja január 10-ről: A nemzeti párt kerületünkben is megkezdte hiábavaló erőlködéseit, bár az egész intelligencia derűltséggel fogadja a kapálózást. Tegnap vonult be a jelöltje városunkba, szakadó esőben, 8, mondd nyolc koci kíséretében, melyek közül négy üres volt, kettőn aszso-

nyok, kettőn pedig olyan emberek ültek, a kiknek szavazati joguk nincs. Programbeszédjét meg se tartotta, mert egész Balzsam-Újfalu még Baáry Károly szabadelvű párti képviselőjelölt délelőtti beszédének hatása alatt állott. Ez a beszéd a meggyőződés erejével fejtette ki pártunk elveit s élénk színekkel ecsetelte az ellenzék kárhuzatos törekvéseit. Nagy és általános tetszést keltett, mikor a kormányelnök szilárd, megfélemlíthetetlen eljárását ecsetelte a krakélereskedő képviselőházzal szemben. Egyhangú a nézet, hogy Baáry Károlyban parlamentünk és közéletünk kiváló erőt nyer. A fölbujtogatott alsó néposztály minden áron meg akarta a beszédet akadályozni, de az erélyes főszolgabírónak, a csendőrség segélyével, sikerült a tisztességes elemeket a *mob* támadásai ellen megvédelmezni. A józanul gondolkodó nép óriási többsége pártunk szeretett jelöltje mellett van, úgy, hogy a szolgabíró ma már, további zavargásoktól nem tartva, nyugodtan el is utazott városunkból.

Idáig tartott a *Nemzet* tudósítása. Úgy látszik, az én tudósításomat félre dobták. De ki lehet az az ember Balzsam-Új faluban, a ki ennyi hazugságot firkál összevissza? Elővettem a következő lapot.

Pesti Napló.

Hatalmaskodó szolgabíró. Balzsam-Újfaluból írja levelezőnk e hó 10-ikéről:

Baáry Károly, a kormánypárt jelöltje, kit csak azért léptettek föl, hogy megköltessék, mert nemrég

600.000 forintot örökölt, ma tartotta itt programbeszédjét, szolgabírói felügyelet és csendőrfedezet alatt. A nép szívesen meghallgatta volna, hadd lássa, hogy hát mit tud a jobbpárt, de Pórfy, a *basáskodásáról ismert szolgabíró*, a ki ellen most is két *fegyelmi vizsgálat* van folyamatban, csendőrökkel szétkergette a népet, mely oly erélyes ellenállást fejtett ki, hogy a harambasát a *patikába* szorította. Az intelligencia táviratilag fordult a belügyminiszterhez jogorvoslatért a brutalitások miatt. A milyen szomorú volt alkotmányos szempontból a délelőtt, oly lélekemelő jelene-tek folytak le délután. Ekkor vonult be Peskó Mihály, a nemzeti párt jelöltje, földbirtokos, a ki hazánk közgazdasági ágának minden mozgalmában tevékeny részt szokott venni. 800 kocsiból állt a menet, a mely viharos *Éljen Apponyi!* kiáltások közt robogott be gazdagon föllobogózott városunkba. Peskó gyűjtő szavai általános lelkesedést keltettek s pártunk győzelme bizonyos, bár a szolgabíró *még az este korteskörútra indult* s különösen az oláh szavazatokat vásárolja.

Elbámulva ütöttem homlokomra. Hát ennyi ismeretlen tehetség laknék Balzsam-Újfaluban? Hát minden pártnak meg volna itt a maga tollforgató embere? Hát akkor minek fordultak hozzám? Annyit azonban tudhatna ismeretlen író társam, hogy kerületünkben oláhok nincsenek. Kíváncsian vettem a kezembe a következő lapot.

Egyetértés.

Zavargás Balzsam-Újfaluban. B.-Újfaluból írják lapunknak, hogy e túlnyomóan függetlenségi kerületben a kormánypárt jelöltjének, Baáry Károlynak, programbeszédje alkalmával zavargások történtek. Pórfy szolgabíró ugyanis csendőrökkel hajtotta a népet a beszéd meghallgatására s az ellenszegülőket rögtön letartóztatta. Csakis a függetlenségi polgárok higgadt magatartásának köszönhető, hogy nagyobb arányú zavargások nem történtek s kisebb dulakodásokat leszámítva, a nap elég simán folyt le. Délután megjelent a nemzeti párt jelöltje is, de kilátásai oly rosszak, hogy máris Peskó visszalépését emlegetik. A függetlenségi 48-as párt oly erős, hogy itt kormánypárt csak — *Szilágyival* vagy *Barossal* győzhet.

Délután föl akartam menni a kaszinóba. A lépcsőn a postafőnökkel találkoztam, a ki megfogott:

— Te, ne menj föl, mert az urak tombolnak mérgükben.

— Miért?

— Hogy ki írhatta a pesti lapokba a tudósításokat.

— Azt magam is szeretném tudni.

A főnök bámulva nézett rám, s szólt:

— Ugyan ne tetesd magadat. Én úgy se mondom meg.

Ekkor én néztem bámulva a főnökre, s szóltam:

— Becsületszavamra, nem én írtam.

— Én meg becsületszavamra mondom, hogy innen január 10-dike óta a te leveleiden kívül más levél a fővárosi új Ságokhoz nem ment.

. . . Egyszerre megnyílt a szemem. Azóta nem folytatok politikai levelezéseket. Beláttam, hogy a politikában az objektivitás olyan, mint a — plátói szerelem.

A TÁRSASÁG KEREKIBEN.

I.

Egyszer azt vettem észre, hogy mikor a tintatartómba egy nagy üvegből tintát öntök, a kezem reszket s egypár csöpp íróasztalom bordószínű posztójára hull. Azután meg rajtakaptam magamat azon, hogy egészen más szavakat írok le, mint a minők szükségesek ahhoz, hogy értelmes mondatot hozzak össze. Az orvos, a kivel egy érdekes premiere első és második felvonása közt tanácskoztam, azt mondta, hogy sokat éjszakázom, ne vacsoráljak, csak tejet s feküdjem le korán. Ránk csegették és nem tárgyalhattunk tovább. Ilyen általánosságokba, hogy ne vacsoráljak és hogy feküdjem le korán, komoly ember létemre nem mehetek bele. Azért előadás után elvittem a doktort vacsorálni, hogy elintézzem vele az ügyet.

— Kedves doktor, ha emlékszel még rá, a mit a színházban mondtál, úgy halld válaszomat: Én vacsorálni fogok mindig, mert csak ez esik jól, egész nap alig eszem valamit; korán nem fekszem le, mert elaludni nem tudok; tejet pedig gyermekkorom óta nem iszom. Valami okosabb tanácsot kérek.

— Jó, hát akkor eredj falura és élj parasztosan egy hónapig. Vadászszál, vágj fát, húzz vizet, hajts lovat, kaszálj . . . szóval, mozogj a szabadban.

— Ez már más. Itthon nem tudok változtatni az életmódomon, de falun mindenre képes vagyok.

Így határoztam el magamat késő ősszel arra, hogy falura megyek. Választásom egy unokabátyámra esett, a kit mogorva, magábavonult embernek ismertem, ő nem fogja kívánni tőlem, hogy fővárosi pletykákkal mulattassam. Örül, ha nem zavarom.

Levelemre azonnal megjött a távirat, mely tudtomra adta, hogy a kocsi mikor vár a csemői állomáson.

II.

A csemői állomáson nagy meglepetésemre Pákh Andort, régi iskolatársamat találtam, a mint egy libériás kocsissal két hatalmas irlandi lovat tartott, hogy el ne fussanak a masinától.

— Szervusz, Bandi! Csak nem engem vársz?

— Hát kit várnék? Elkértelek az unokabátyádtól. Csak nem fogsz fiatalember létedre egy barlanglakóhoz szállni?

— De mikor én pihenni és unatkozni akarok.

— Azt úgyis megkapod. De unatkozni és halálra unni magadat, az két különböző dolog. Gyere!

Föülünk a kocsira s villámgyors trappban megindultunk. A hűvös őszi levegő csak úgy sívított el mellettünk.

— Két percenként egy kilométer, — monda Bandi, a mivel a lovai sebességét akarta jelezni.

A míg a kocsin ültünk, nem is foglalkozott velem, annyira elmerült a hajtásba. Ha szólt is valamit hozzám, az is a lovaira vonatkozott.

Vagy húsz percig tartott ez a néma rohanás a pehelykönnyű kis kocsin. Végre Kerekinek az elejére értünk. Itt leszálltunk a kocsiról, Bandi odadobta a gyep-lőt a kocsisnak s így szólt hozzám:

— Az egész falu tudja, hogy jössz. A lányok és a mamák mind az ablaknál vannak. Azok a mamák is, a kik még kis lányok voltak, mikor utoljára itt jártál.

— Ne mondd! Hát akkorát vénültünk volna?

— Bizony, fiam, agglegények vagyunk, a szónak — mondjuk — legnemesebb értelmében.

— Hogy érted ezt?

— Csak úgy, hogy a megházasodásból ugyan ki-vénültünk, de azért szeretetreméltó és kellemes legények vagyunk.

— De miért szálltunk le?

— Miért? — Nem érted a tréfát: nem akarom, hogy egyszerre az egész falu lásson s mindenki azonnal tisztában legyen veled, hogy vénültél-e, fiatalodtál-e, szépültél-e, csúnyultál-e. Szóval, az asszonyokat akarom egy kicsit megboszantani. Itt a gyalogúton fogunk hazamenni.

Vállat vontam. Nem láttam be, hogy mi ebben a mulatságos. Ebéd közben megállapítottuk a műsort:

látogatás Tamássyéknál, Firtoséknál, Tordayéknál és Angyaloknál.

— Ugyan, kérlek, — mondtam, — ez nagyon sok lesz. Mi lesz az én favágásomból és vízfordásomból, a mit az orvos a receptemre írt?

— Ezeknél a famíliáknál muszáj első nap vizitet tenni, mert ezek a legelőkelőbbek és a legaprehezivusab-
bak. Tudod, a mi falunkban a legfőbb multságok és szórakozások egyike az aprehenzió. E nélkül halálra un-
nánk magunkat.

— De tán előbb az unokabátyámhoz kéne menni . . .

— Nincs itthon. Birkáért ment Csekére.

— De a sorrend miatt nem fognak orrolni?

— Óh, azt geniálisan berendeztem. Első szám: Tamássyék. Itt leülünk és hivatalos vizitet teszünk. Rövid, de szellemes beszélgetés után átmegyünk a második számhoz, Firtosékhoz. Itt meguzsonálunk, s megzongoráztatjuk a kisasszonyokat. Jön a harmadik szám: a Torday-család. Itt lesz a vacsora. Angyalokhoz pedig most mindjárt izenek, hogy várjanak vacsora után t-
rokkra.

— Bravó, ezt Moltke se tudta volna külömb str-
tégiával elrendezni.

III.

Félőtkor szmokingban, kis fekete nyakkendővel és pogácsává gyúrható világos vajkalapban megindultunk hódító körutunkra. Mert ha az agglegény arról lemond

is, hogy megházasodjék, de arról nem mond le, hogy hódítson.

Képzeltető, hogy Tamássyék szívesen fogadtak. Már a vizslák is a nyakunkba ugrottak az udvaron. Tamássy bácsi, a mama, a fiuk. Flóra, a házikisasszony pedig ki nem fogytak a kérdezősködésből.

— Ritkul a hajad, öcsém, — szólt az öreg barát-ságosan, — meg kellene már házasodnod.

— Nem tehetem, bátyám; az a pechem, hogy csupa szegény lányba szeretek bele. Szegény lányt elvenni: ezt a luxust pedig csak gazdag ember engedheti meg magának.

A szíves marasztalás ellenére fölpackoltunk s gyalogoltunk tovább Firtosékhoz. A Firtos-lányok híres szépségű lányok voltak a vármegyében. A hírüket meg is érdemelték s én mély sajnálattal gondoltam rá, hogy e bogárszemű, gödrösállú, három üde teremtés, a Firtosok ősi, megbarnult kúriájának három szál friss virága, itt fog elhervadni, ebben a kertben, melynek határai a hímezőráma, a befőttös üvegek, a nagy gesztenyefacsoport a kert végén s az udvarra könyöklő terrasz.

— Úgy-e uzsonnára jöttek? — szólt Firtosné, a mint a viszontlátás örömein átestünk.

— Ha megengedi, — felelt Bandi, — jegyezd meg, — folytatá felém fordulva, — hogy itt iszod a legjobb bivalytejes kávé az egész vármegyében.

— Óh, kérem, — szerénykedett Firtosné, — az idén a legelő rossz volt s a bivalyaink nagyon leromlottak.

Ösmerve a falusi asszonyokat, meg voltam győződve, hogy azok a bivalyok majd megpukkadnak a kövérségtől. De a háziasszony szerénységével előkészítette azt, hogy én az uzsonna alatt így kiáltsak föl: „Nagyszerű! A rossz legelők mellett is ilyen remek tej! Ez csak a Firtos-háznál lehetséges.” (A mit én nem is mulasztottam el.)

Ha egyáltalán barátja volnék az uzsonnának, kétségkívül el kellett volna még magamban is ismerni, hogy ez a legjobb uzsonna volt, melyet valaha életemben ettem. De én favágás és vadászás végett jöttem le, nem pedig azért, hogy másfél órát üljek egy helyben s egyem oly időben, a melyben sohase szoktam enni.

Uzsonna után zongorázás következett s rájöttem arra, hogy a legszebb lány is csúnyává válik, ha rosszul zongorázik. A Firtos-lányoknak nem jól állott a zongorázás, kivéve Katicát, a kit a káptalan-tóthi káplán megtanított cigányos modorban csárdást játszani.

De Moltke intett s tovább kellett hurcolkodnunk.

— Már? — mondták a lányok, — de ugyan hová sietnek?

— Tordayékhoz vagyunk hivatalosaik vacsorára.

— Ugyan gyorsan csinálják; előbb Tamássyékhoz mennek, aztán bekukkantanak hozzánk . . .

Ezt a mondatot, mely jó hosszúnak ígérkezett, a utána kezdte el, de mire a végére érhetett, mi már az utcán voltunk.

Következtek Tordayék. Egy velem egyívású házigazda, egy gömbölyű kis menyecske, a ki utolsó ittlétem

alkalmával bácsizott és pusztit adott, s a kis gyerekek, a kik, szerencsére, már aludtak. Nem azért mondom *szerencsére*, mintha nem szeretném a gyerekeket. Sőt ellenkezőleg, imádom őket, de csak közvetlenül — mosdás után.

— No, maguk már jól beuzsonnálva jönnek mihozzánk, — kezdé az asszony s én azonnal tisztában voltam vele, hogy se bácsizni nem fog, se pusztit nem ád.

De vacsora azért volt olyan bőven, mintha mi egyenesen arról az *Almanzor* nevű spanyol fregattról érkeznének, melynek legénysége tizenöt napig étlen-szomjan bolyongott az óceánon.

A vacsora vége felé Bandi pedzeni kezdte:

— Ez a gyerek (már mint én) nem lehet el kártya nélkül. Azért megengedi, úgy-e, Boriska nagysám, hogy Angyalokhoz menjünk tarokkozni.

— Persze, maguknak legelső a kártya.

— Első a vacsora, második a kártya, a mint látni tetszik, — mondám olyan arccal, mintha valami nagyon szellemes dolgot mondtam volna.

— Akkor is az első az uzsonna és második a vacsora, — felelt Boriska asszony pikánsán.

Mindegy. Bandi pislantott és mi mentünk. Angyal Aladár gazdasági irodájában már terítve volt zölddel az asztal. Aladár és Ederics Pali (a szomszéd agglény) türelmetlenül vártak és türelmesen boroztak.

— Jókor! — kiáltott Aladár messziről, — a feleségem meg a húga már le is feküdtek. Tudjátok: a fe-

jük fáj. Pajtás, — tévé utána halkabban, — máskor ott vacsorálatok, a hol tarokkoztok. Húzzunk kártyát.

Kettőkor volt *shiz oszt nem oszt*, félnégykor utolsó két tur és félőtkor végre abbahagytuk.

Másnap délben ébredtem föl. A mint mozogni kezdtem, berontott Bandi.

— No, fiam, jól aludtál?

— Jól.

— Én már két órát járkáltam. Hallod-e! Nagy az aprehenzió.

— Ki aprehendál a négy közül?

— Mind a négy!

— Ez nagyszerű. És miért?

— Tamássyék aprehendálnak, hogy csak száraz hivatalos vizitet csaptunk náluk; Firtosék neheztelnek, hogy csak uzsonáltunk, és nem vacsoráltunk náluk; Tordayék haragusznak, hogy nem náluk voltunk először; Angyalék meg pláne dühösek, hogy csak kártyázni állítottunk be hozzájuk. Vetted észre, hogy az asszony s a húga nem is mutatták magukat?

Elkezdtem nevetni s így szólék:

— Tegnap Moltkéhoz hasonlítottalak. Engedd meg, hogy visszavonjam.

— Öreg, ez nem olyan tréfa, mint te gondolod. Ezt helyre kell ütnünk.

— Hogyan?

— Ma fekete kávéra elmegyünk Firtosékhoz, a hol tegnap uzsonnáltunk; uzsonnára elmegyünk Tamásffyékhoz, a kikenél először vizitbe voltunk, vacsorára me-

gyünk Angyalékhoz, a kiket tegnap legjobban megsértettünk s kártyázunk Tordayéknál, a kik tegnap legtöbbet kaptak belőlünk.

— Jó.

Alig nyeltük le az utolsó falatot, nyargaltunk feketézni Firtosékhoz, uzsonnázni Tamássyékhoz, vacsorálni Angyalokhoz s kártyázni Tordayékhoz.

Másnap a déli ébredéskor bús ábrázattal így szólt Bandi:

— Pajtás, megint aprehendálnak.

— Hányan?

— Mind a négyen.

— Hogy-hogy?

— Tamássyék azt várták, hogy náluk fogunk vacsorálni. Ugyanazt remélték Firtosék is. Angyalok rossz néven vették, hogy csak bekaptuk a vacsorát és elszaladtunk kártyázni; Tordayék pedig azt hiszik, hogy első nap nem ízlett a vacsora, azért mentünk a második nap csak tarokkra. Ezt is helyre kell ütni.

— De hogyan?

— Tordayékhoz megyünk ebédre, Tamássyékhoz vacsorára, Firtosékhoz reggelire, Angyalokhoz . . .

A szegény fiú megállt, bambán nézett rám, belezavarodott . . .

— Nem lehetne egy nap csak egyet kibékíteni? — kérdem.

— Tiszta lehetetlen. Melyiken kezdjük?

— No, pajtás, akkor én nem csinálom tovább a dolgot. Nem azért jöttem én ide, hogy a bivaly tejet di-

csérgessem, a befőtt somot megegyem, s a *Madarász-*
keringőt hallgassam.

— Könnyű neked, mert elmegy innen, s engem itt hagysz martalékul. Tedd meg, öreg! Egy hét alatt elkészülünk a négy család aprehenziójának letörlesztésével.

— Egy hét? Soha. Még ma átköltözöm az unokabátyám házába, s feléje se nézek a társaságnak.

— Úgy? Hát Isten áldjon meg, szerencsés utat. Szervusz!

Fejébe vágta a kalapját és ott hagyott.

Ő is megaprehendált!

AZ UTOLSÓ BIKITY.

A kereki társaság tehát az első héten megaprehendált rám, mert a kedvemért rendezett versenyevésekből, jóval a célpont előtt, kidőltem. De a második héten mind kibékültek velem; mert akkor kezdődtek a versenyivások. És ezekből nem dőltem ki soha.

A férfimulatságok elsején megjelent egy dereshajú, a cigarettafüsttől sárgás bajuszú, negyven-negyvenöt éves úri ember, a ki röviden így mutatta be magát:

— Bikity!

S rám nézett. Mikor látta, hogy a név semmi háttással nincs rám, ismételte:

— Bikity Pongrác!

Ezt már követelő, parancsoló hangon mondta, úgy, hogy majdnem azt hittem, belém akar kötni. Mikor odább ment, megkérdeztem *Pákh* Andort:

— Te, micsoda vadállat ez a Bikity?

— Nem hallottad a hírét?

— Soha életemben.

— Ő az *utolsó Bikity*.

És ezt bizonyos kegyelettel és büszkeséggel mondta.

— Mit jelent az, hogy ő az utolsó Bikity? — kérde-
dem tovább.

— Hogy több Bikity nincs ezen a kerek világon.

ő az egyetlen.

— S úgy látszik, ő erre nagyon büszke.

— Hogyne lenne büszke? Egy hatszáz éves ódon
törzsnek utolsó hajtása.

— Jó, jó. De hát miért büszke?

— Hogy éppen ő ez a hajtás s nem te, vagy én,
vagy egy harmadik.

— Úgy látszik, te is büszke vagy rá?

— Persze, hogy az vagyok, — felelt Bandi, kissé
sértődötten.

— És pedig mire?

— Arra, hogy ez az utolsó Bikity itt lakik Kereki-
ben és nem másutt.

Megnyugodtam benne. Elvégre helyes dolog, ha
Kerekiben van egy olyan dolog, a mi Londonban nincs
meg. Mivel dicsekednék Kerekí, ha még Bikity is Lon-
donban lagnék?

Elhatároztam, hogy tanulmányozni fogom Bikity
Pongrácot. Hallgatag ember volt, gyakran ivott, de na-
gyokat s látszott rajta, hogy van benne valami tudat,
mely másokban nincs, sőt nem is lehet meg. Soha ki nem
találtam volna magamtól, hogy mi ez; de mivel tudtam,
nát láttam, hogy érzi és méltósággal viseli a tudatot,
hogy ő az utolsó Bikity.

Hogy tanulmányaim sikerre vezessenek, bele he-
lyezkedtem a közhangulatba. Elfogadtam Bikityet nagy

embernek. Melléje ültem s mulattattam őt. Úgy fogadott, mint a persa sah a rabszolgát, a ki legyezi őt. De öt-hat perc alatt mégis engedett egy kicsit a jég s megszólalt:

— Hát Zápolya, Zápolya?

— Mi tetszik?

— Azt kérdem, hogy a nemesség dolgában Zápolyáig megyünk?

— Kicsoda? Ön?

Csöndes megvetéssel nevetett, vagyis csöndes nevetéssel megvetett. Hirtelen abbahagyta a nevetést s száraz, rideg hangon szólt:

— Köztudomású, hogy a Bikityek Róbert Károly havasföldi hadjárata alatt kapták a nemességüket. Tehát majdnem hétszáz év előtt. Én vagyok a huszonkettedik Bikity Pongrác. Önről mondják, hogy Zápolya idejében . . . Haha . . . kétszáz évvel később . . . újdonsült nemesség ... mi a predikátuma?

— Bögötei.

— A címere?

— Ökörfej, melyet véres kéz tart a szarvánál fogva.

— Liferáns volt.

— Kicsoda?

— Az őse.

— Hogyan?

— Ökröt liferált a hadseregnek.

— S az ön címere? — kértem viszont.

— Félhold és zabkalász.

— Az ön őse is liferáns volt.

Az utolsó Bikity fölhorkant.

— Ugyan, ugyan?

— És pedig zabot liferált.

— Hát a félhold?

— A félhold? Hát . . . Éjjel liferálta a zabot.

Ennyit jelent.

Bikity Pongrác kiitta egy hajtásra a félliteres poharat s a falhoz vágta. Aztán hörgő:

— Tudja-e, hogy én vagyok az utolsó Bikity? Velem kihal a hétszázéves familia. Hogy mer velem így beszélni? Ön visszaél a helyzetével . . .

— Miféle helyzetemmel?

— Azzal, hogy én, mint utolsó Bikity, akárhogy sérteget is, nem provokálhatom.

— Már miért ne provokálhatna?

— Mert én, mint utolsó Bikity, nem tehetem kockára az életemet. Lelkére venné-e azt, hogy ön ölte ki a Bikity-familiát? . . .

. . . E zajosan kezdődött beszélgetésből mindenki bizonyosan azt következteti, hogy mi ott csülökre mentünk s agyba-főbe vertük egymást. Szó sincs róla! Testvériséget ittunk s a legjobb barátok lettünk.

— Az a kis korkülönbség nem határoz, — monda.

— Én harminc éves vagyok, te meg legföljebb negyvenöt, — felelém.

— Nem az, nem az, pajtás ... Az a hétszáz év . . . tudod, nemesség tekintetében.

(Vagy úgy?)

Lassankint hozzászóktam ahhoz, hogy Pongrác különb ember a többinél, magam is beleolvadtam a közbámulatba s tisztelettel tekintettem a XIX-dik század egyetlen Bikityére.

Egyszer nagyon ki találtunk rúgni a hámból, s én támogattam hazafelé Bikity Pongrácot.

— Szeretsz sétálni? — kérde hirtelen.

— Szeretnék, ha nem volnál olyan nehéz.

Egyszerre kitepte magát karjaimból, s oly egyenesen állt, mint a jegenyefa.

— Én nem vagyok részeg, csak tettem magamat, hogy elmenekülhessek a társaságtól . . . Pajtás, nekem vigyáznom kell magamra. Nincs több Bikity ezen a világon.

— Hát aztán? Ha vigyázol is csak meghalsz, meg ha nem vigyázol is csak meghalsz.

— Nem úgy van, pajtás . . . No de gyerünk sétálni.

A Kárászok kertje mellett kimentünk a rétre, a patak méltó, hol mélán bóbiskoltak a fűzfesorok, s a vízből könnyű őszi pára emelkedett föl a tiszta, holdas éjben.

Megállt, a szemem közé nézett és így szólt:

— Pajtás, te a fővárosban lakol, elfogulatlan ember vagy . . . Tudd meg, de ne mondd senkinek: Én szerelmes vagyok . . .

— Hát aztán?

— Szeretnék megházasodni.

— Hát házasodjál meg!

— Nem lehet, — felelt nehéz sóhajtással.

— Miért?

— Miért? Te ezt nem érted!

Igaz, nem értettem. Egy királynak lemondani a trónról, egy színésznőnek lemondani a színpadról nem lehet oly nehéz, mint egy Bikitynek lemondani arról, hogy ő az utolsó Bikity! Dicsősége, tekintélye, népszerűsége ehhez fűződött. E nélkül egy mulatságos számár volt, a kivel senkise törődött.

— Ugyan kérlek, csak házasodjál meg. Nem olyan bizonyos ...

— Bizonyos! — monda ő bús lemondással.

Egy hét múlva visszajöttem a fővárosba. Két hónap múlva pedig Pákh Andornak egy fölháborodással telt leveléből értesültem, hogy az utolsó Bikity megházasodott s elköltözött Kerekiből.

Bukását nem tudta ott elviselni.

TANESZKÖZÖK VAK-APÁTI SZÁMARA.

A dolog nem Jász-Apátiban, nem is Zala-Apátiban, hanem Vak-Apátiban történt. A vak-apátiak azt állították, hogy IV-ik Béla ott apátságot alapított, mely után elpusztult s elpusztulása után nevezték el Vak-Apátinak, a mi szerintük annyit tesz, hogy *nincs apátság*, mint a hogy vak ablaknak neveznek egy olyan helyet a falban, a hol nincs ablak.

Hogyan kerültem én Vak-Apátiba, ez rejtély előttem. Hogy azonban oda többé visszamenni nem fogok, az egészen világos előttem.

Kolonicsnak az volt a terve Magyarországgal, hogy először szegényenyé, azután németté s végül katolikussá teszi. Vak-Apátival kettő már sikerült: szegény volt és katolikus. A németsége ellenben két pontra zsugorodott össze: a tisztartóék porosz kisasszonyára és a *Fekete kutyá-hoz* címzett Bleyer Móra. Ez oldalról tehát egészen nyugodtak lehetünk.

Vak-Apátinak, az ő nagy szegénysége következtében, még a községi iskolára is alig jutott pénze. Az intelligencia összegyűlt, s elhatározta, hogy nagy mozgalmat

indít az iskola érdekében. Az első ülésből egy általános muri keletkezett, s a bor és a cigány annyi pénzt elvitt, hogy abból az iskolát öt évre kitatarozhatták volna. Erre az asszonyok megijedtek a mozgalomtól, s elhátarozták, hogy minden erejükből ellene dolgoznak. Főlöleges volt, a második gyűlést nem hívta össze senki. Ez időtájt vetődtem véletlenül oda nyári pihe-nőre, s az a hír előzött meg, hogy a tanfelügyelő iskola-társam volt, s a kultuszminisztériumban előkelő össze-köttetésem vannak.

Rögtön engem szemeltek ki arra, hogy a nagy mozgalmat megindítsam, vagyis, hogy helyettük mozogjak.

Eleinte azt pengették, hogy az állam építse föl az iskolájukat. Mondtam, hogy ehhez legalább is a minisztert kellene személyesen ismernem. Aztán a négy tanító fizetésének megjavításáról beszéltek. Ez talán kifutja kultuszminiszteri ismeretségemből. Ezt már, kissé burkolt formában, megígértem, de egyúttal azt is megkérdeztem, hogy még egy, de ennél szerényebb óhajtást is formulázzanak s a végső esetben talán legalább azt ki tudom szorítani.

Legkisebb kívánságuk az iskola kitatarozása volt. Megnéztem az épületet. Földrengést nem igen állana ki, olyan nyomorult. Tatarozni nem érdemes, legföljebb összedönteni. Hanem ezt nem mondtam meg az apátiának, abban a biztos tudatban, hogy úgysem fogok semmit a közoktatásügyi minisztériumtól kieszközölni.

Ígértem eget és földet s az iskola előtt olyan képeket vágtam, mintha a páduai egyetemet mutogatnák.

Mikor feljöttem megint Budapestre, elfeledkeztem teljesen Vak-Apátiról s iskolájának bajairól. Csak a tél közepén, egy meghívó, mely fölszólított, hogy az iskola-alap javára rendezendő bálban vegyek részt, emlékeztetett be nem váltott ígéreteimre. Megjegyzem, hogy ez az iskola-alap állt hetvenhárom forintból, melynek tízezer forintra kellett kiegészítődnie, hogy aztán ezen a pénzen új iskola épüljön. Csinos mennyiségű türelem és tetemes életkor kell hozzá, hogy ezt valaki győzze kívánni.

Szerencsétlenségemre a háziasszonyom a meghívóból lámpaernyőt csinált s valahányszor este az íróasztalomhoz ültem, mindig előttem állt Vak-Apáti iskolája s a tízezer forint, melyből még kilencezerkilencszázhuszonhét pengő hiányzik. Az lett a vége, hogy fölmentem a kultuszminiszeri osztálytanácsoshoz, a kinek a lányait bálokon és piknikeken hat év óta állandóan táncoltatom s a kivel mindenesetre per tu volnék, ha idősebb lennék nála. De magamnál öregebb embereket nem szoktam pertura fölszólítani.

A tanácsos úr nem fogadott olyan szívesen, mint a bálokban szokott. Bizonyosan azt gondolta, hogy én most eddigi szolgálataimat akarom megjutalmaztatni. Elő is rukkoltam egészen őszintén. Más számára kérné sohse szégyen. Vak-Apáti kulturális viszonyait nem ecsegteltem, mert még azt hiszi, hogy a harmadik egyetemet kérem. Azt azonban megmondtam, hogy az iskola olyan

szük, hogy párhuzamos osztályokat kell szervezni, még pedig úgy, hogy délelőtt a tanulóknak egyik fele, délután a másik fele van az iskolában s így a nép gyermekei csak fele annyi időt szentelhetnek a tanulásnak, mint másutt. A mi azt vonja maga után, hogy a közoktatás rohamosan hanyatlik s már-már ritka az olyan fiú, a ki a nagy betűket ismeri.

A tanácsos úr egy statisztikával felelt. Megmutatta, hogy hány új iskolát kell építeni az országban, a hol még nincs iskola, a hol a nép gyermekei se délelőtt, se délután nem részesülnek oktatásban s még a kis betűket sem ismerik.

— Egyébiránt jöjjön el egypár hét múlva. Majd beszélek a miniszterrel.

Meghajtottam magamat, s ruganyos léptekkel lejtettem el, hadd lássa a tanácsos, hogy még mindig a régi jó táncosvér lüktet bennem, s ezen a télen is képes vagyok házánál a vesepecsenyét és kappant (angol salátával) megenni, s leányait megtáncoltatni.

E látogatás után, azt hiszem, jogosan írhattam ezt Vak-Apátiban lakó jó barátaimnak:

Az iskolaügy halad. Adatok a miniszter elé vannak terjesztve.

Tavaszzal újra meglátogattam a tanácsos urat. Azóta átestünk szerencsésen néhány házibálon, s a táncos-kisasszonyok nagyon meg voltak elégedve buzgalammal és figyelmességeimmal. Én se találtam a vesepecsenyén semmi kivetni valót.

A tanácsos úr azzal fogadott, hogy az ügy szeren-

esésen keresztülment, s *elvben* Vak-Apáti megkapta azt, a mit kért.

— Új iskolát?

— Dehogy!

— Tanítók fizetésjavítását?

— Hohó!

— Hát mit, kérem? Szabad tán egy kis tatarozást remélnem?

— Odáig nem mehettünk. Nem volt fedezetünk rá. Hanem kap az iskola *taneszközöket*.

— Taneszközöket? — kiáltám örömmel.

— Igen, *taneszközöket*, — ismétlé a tanácsos sugárzó arccal, — mindent elkövettem és sikerült keresztülvinnem. Óh, házám barátai mindig számíthatnak rám s örülök, hogy önt lekötelezhettem.

Valami mámor fogott el. Igen! Vak-Apáti taneszközöket fog kapni s ezt az én protekciónak és előkelő összeköttetéseimnek köszönheti. Taneszközöket!

Ismételt köszönetnyilvánítások után elhagytam a tanácsost, a nélkül, hogy e *taneszközök* felől bővebb fölvilágosítást mertem volna kérni, ezzel elárulhatom tudatlanságomat. Mindenesetre nagy dolgot míveltem s jelentékeny adományt szereztem Vak-Apáti iskolájának, mikor egy osztálytanácsosnak minden befolyását latba kellett vetni, hogy a *taneszközöket* kicsikarja a kormánytól. Végre is a kormány ellenállása megtört s megkaptuk a taneszközöket.

Természetes, hogy e szenzációs eredményt megátviroztam Vak-Apátiba, hol kivilágítás volt s kö-

szőnő sürgönyt indítottak a közoktatásügyi miniszterhez.

Mikor nyár elején lementem, valóságos ovációkkal fogadtak. Az ismeretlenek is hátrafordultak s hallhatólag suttogták:

— Ez az ember szerezte meg a *taneszközöket* az iskola számára.

Lányos házaknál különösen emelkedett a becsületem. A ki *taneszközöket* tud a kormánytól szerezni, az bizonyosan befolyásos ember odafönt, a fővárosban.

Szóval, Vak-Apáti társaséletének kiváló alakja voltam s mindezt a taneszközöknek köszönhettem. Pedig még meg se érkeztek!

Bár sohse érkeztek volna meg! Tudják mi volt az, a mit a kormánytól sikerült kiszorítanunk?

Száz palavessző, harminc palatábla, két falitábla betűkkel és két falitábla állatokkal. Összesen *egy forint nyolcvan krajcár* értékben.

A kultuszminiszterhez intézett üdvözlő sürgöny maga két forint tíz krajcárba került.

Soha még embert oly gyorsan elnépszerűtlenedni nem láttam. Tíz perc alatt lejártam magamat a sárga földig. Az aznapra tiszteletemre kitűzött rendkívüli nyári disznótort elhalasztották. A minnek a disznó kétségkívül örült, de én nem.

. . . Másnap nyomtalanul eltűntem Vak-Apáti-ból s többet ott nem fognak látni.

MÉG EGY ZÓNÁS ATYAFI.

Kedves Miska bácsi!

Azt írja nekem, hogy mondjam el őszintén, a Marci gyerek hogyan viselte magát Budapesten, a millenniumis ünnepélyek alatt. Megteszem szívesen, mert boszúság tekintetében a kérődző állatok közé tartozom: először lenyelem a mérgemet, s aztán szeretek rajta kérődzeni.

Hétfőn, a király bevonulása napján, reggel öt órakor mennydörgő hang ébreszt föl álmaimból:

— Szervusz testvér!

— Fegyverre! — ordítám rémulten, s kiugrottam az ágyból. Kit látok magam előtt? A maga herkulesi Marci fiát, a tiszteletbeli aljegyzőt. Kitárt karokkal várta, hogy én is örüljek neki.

— Hallod-e, Marci, ne ijesztgess!

— Ugyan! Csak nem ijedtél meg. Micsoda petyhüdt idegzetű nép vagytok ti városiak.

— No, de engedj meg. Nem lett volna okosabb ide a dívánra csöndesen lefeküdni?

— Lefeküdni? Eszem ágában sincs. Gyere reggelizni.

— Hajnalban? Hisz négy órakor feküdtem le.
Hogy csöppentél ide te magad? Miféle goromba vonat érkezik Budapestre reggel öt órakor?

— Különvonat, pajtás. Azon jöttünk az alispán, főjegyző, adópénztárnok.

— Hát ők hol vannak?

— Egy hordár elhelyezte őket. De nekem már ott nem jutott hely.

Notabene: a fiú mindezt kiabálva mondta.

— Te Marci, — kérdem, — mi a baja a fülednek?

— A fülemnek?

— No igen, vagy a gégednek?

— Nincs egyiknek se, hála Isten.

— Hát akkor miért bömbölsz?

— Vagy úgy? Tudod, két év óta süket principális mellett dolgozom, s hozzá szoktam a magas hanghoz.

— De mivel én se süket, se principális nem vagyok, légy szíves suttogni.

— Megteszem. — No, öltözködjél már.

— Nem én. Inkább vetkőződjél te is. Tízíg aludni fogunk.

Nagy nehezen rá bírtam a lefekvésre. A függönyöket leeresztettem, koromsötét volt. Éppen le akartam hunyni fáradt pilláimat, mikor Marci beledörög a vak sötétségbe:

— Pista! Alszol?

Hallgattam.

— Alszol-e, hékás? — folytatá.

(Gondolhatta, hogy alszom, mikor hallgatok. De

ő azt gondolta, hogy azért hallgatok, hogy ő azt higgye, hogy alszom.)

— Vannak-e tribünjegyeid? — harsogta Marci.

— Nincsenek. (Hiába szimuláltam.)

— Lehet még kapni?

— Akár ezeret is.

Csönd lett.

— Pista! Alszol?

(Előlről kezdte az eljárást.)

— Nem alszom.

— Jól jár az órád?

— Jól.

— Pászoltassuk össze.

Hallatlan, hajnali félhatkor órákat öszepászoltatni!

— Ugyan hagyd el, hisz minden valamirevaló óra egyformán jár manapság.

— Úgy ám, de Kis-Bürgözdön még nincs behozva a középeurópai zónaidő.

Ezt gondoltam. Hisz másképp mi különbség lenne Kis-Bürgözd és Közép-Európa közt ?

Denique összeigazítottuk az óránkat. Marci újra lefeküdt és halkán füttyörészett. úgy öt perc múlva megkérdezte, hogy játszik-e ma Blaháné? Ekkor megszólaltam:

— Hallod-e, Marci, nem vagy te álmos?

— Csöppet se.

— Hát mit csináltál az éjjel?

— Aludtam, mint a bunda.

— Tudd meg, hogy tisztességes zónautas azért utazik hogy tapasztalatokat gyűjtsön és szenvedjen, nem pedig, hogy aludjék.

— Kivéve, ha a zónautasnak nyugodt a lelkiismerete, mert akkor alszik.

— Hát most nem nyugodt a lelkiismereted?

— De az. Már hogyan volna?

— Akkor aludjál.

Ez a fordulat meglepte, sőt, úgy látszik, elálmosította, mert végre valahára elaludt. Csak nyolc óra tájban tudakozódott az iránt, hogy mi az a veszekedett csikorgás odakint?

Nagy kedvem lett volna azt mondani, hogy azok az idegenek csikorgatják a fogukat, a kik nem kaptak szállást; de a nagy álmoságtól nem tudtam korrektül összeállítani a mondatot, s azért egyszerűen csak megmondtam, hogy a villamos vasút.

Tízkor fölkelte Jobbadán Mihály, a házmester. A mi fő- és székvárosi házmestereinknek két főtulajdonosága van: vagy gorombák, vagy álmosak. Az egyik tulajdonság azonban nem zárja ki a másikat. A melyik goromba, az nem okvetetlenül álmos, de a melyik álmos, az mindenesetre goromba. Mert ha a házmester álmos, annak a lakók sokat csöngetnek, ablakát verik, keresztanyját emlegetik, a mitől a házmester goromba lesz.

A házmesterem (a ki takarított is rám) tehát fölkelte. Ezúttal úgy állt a helyzet, hogy ő volt goromba, én pedig álmos. Nem is köszönt, csak így szólt:

— Rokona az úrnak az a fiatal úr, a ki ma reggel érkezett?

— Az.

— Fenyítőjárásbíróságilag intézkedtem ellenében.

— Miért?

— Pofonokat ígért, azaz majdnem nyakonütött.

— Ugyan!

— Igenis, mert nem akartam átadni neki uraságod lakáskulcsát, sőt bizalmatlanságomat fejeztem ki irányában, tolvajlási szándékára vonatkozólag.

— De házmester úr, hisz a tolvaj az ablakon szokott bejárni és olyankor, mikor nincs senki otthon.

— Nem minden tolvaj. Mert ha a tolvaj mindig olyankor hatolna be, mikor a háziak nincsenek otthon, mindig tolvaj maradna és sohase lenne belőle gyilkos.

— No, ne haragudjék, fényes borraivalót fog kapni.

— A borraivaló sokat pótol utólag, de annyit nem, mint a pofon előleg.

— De hisz nem ütötte pofon!

— Az a tanúktól függ.

Jobbadán úr kérlelhetetlen, ünnepélyes és komor volt. Épp oly szigorú volt Marcival, mint a 67-iki ki-egyezéssel szemben.

— No majd elintézzük, — fejezem be a tárgyalást, — hol a fiatal úr?

Jobbadán habozott.

— Még azt is én mondjam meg? — felelt tuskodva.

— Ha tudja.

Jobbadán Mihály, úgy látszik, azt hitte, hogy olyan emberről, a ki vele szemben tettelegességgel fenyegetőzött, nem illik részleteket tudni. De lassan-lassan más nézetre tért, először a hüvelykujjával mutatott kelet felé, azután intett, hogy a szóban forgó fiatalember arra ment, s végre, mint egy súlyos vallomás tört ki belőle a szó:

— A kávéházban van. Itt a szomszédban.

— Köszönöm. Távozzék, Jobbadán gazda.

— A dolog eligazítása még nincs rendben, — monda ő, s köszönés nélkül kiment.

A kávéházba siettem, hol Marci megfélekezve tribünről és bevonulásról, életre-halálra udvarolt egy kékszemű kaszírőnek. A kasszára egy kis üveg konyakot tétetett magának. A szerencsétlen persze akkorára már teljes nevét és állását elmondta a leánynak, holott, tudja Miska bácsi, mi ilyes esetekben mindig álnevet használunk.

— Nem kell már tribünjegy, — kiáltott diadalmasan, — ettől a derék pincértől vettem kettőt.

— Köszönöm, nekem nem kell.

— Nem is neked, hanem Malvinának vettem.

— Micsoda, hát a húgod is itt van, a kis Malvin? És te csak most mondod el?

— Dehogy a húgom. A kaszírő is Malvina.

— Vagy úgy?

Alig tudtam elhurcolni a kávéházból. A bevonulást együtt néztük. Mondhatom, hogy a fiú kitűnően ért a

lovakhoz. Egyre azokat nézte, kritizálta és majd leugrott a tribünről elragadtatásában. A bevonulás után földiekkel találkozott s ott hagyott engem a faképnél. Csak másnap reggel öt órakor jött haza. Egész éjjel cigányt hallgattak és tarokkoztak. Fölvert és azzal az indítvánnyal lépett elém, hogy menjünk a gőzfürdőbe, őt a kompánia a Rudasban várja. Persze, hogy nem mentem el. Hanem a mint ő kihúzta a lábát, összepakkoltam a holmiját, átadtam Jobbadánnak s ezt adtam neki utasításul:

— Ha az a fiatal úr visszajön, mondja meg, hogy a hortobágyi marhakiállításra utaztam.

Jobbadán arcán, a feje búbjától a pipája kupakjáig, elégedett mosoly vonult át.

— Bizalmatlansági jel, — monda, — úgy-e mondtam?

— Eh, csak azt akarom, hogy többet hajnalban föl ne verjen.

Ezzel huszonnégy órára a szerkesztőségbe temetkeztem.

Mikor haza tértem, egyenesen Jobbadánhoz siettem. Ez az ember komor volt, mint egy elkeresztelt gyermek.

— Nos, nos, elutazott?

— Az a bizonyos rokon? — kérdé ő tompán.

— Az.

— El, de a pofozási bizonylat erősödést nyert.

— Hogyhogy?

— Az ígéreték tettlegesítése útján.

— Értem. Tegnapelőtt ígérte, tegnap beváltotta a pofonokat.

— Ezt cselekedte.

— Fényesen fogjuk kárpótolni önt, Jobbadán gazda.

— Járásbírósági beigazolás nélkül?

— Rögtön.

. . . Kedves Miska bácsi! Ezekből láthatja, hogy Marci egy romlatlan erkölcsű, de rossz modorú legény, a kiről a vad hajtásokat le kell még nyesni.

Különben pedig Jobbadán Mihály megsértett becsületének kiáltó szavát tíz forinttal hallgattattam el.

JÓ TANÁCSOK VIDÉKI ROKONAIMNAK.

Mélyen tisztelt család!

Becsés leveleiből, melyek az ország minden részéből hozzám érkeztek, örömmel értesülök, hogy a koronázás jubileumára fölfáradnak Budapestre s engem meglátogatni méltóztatnak.

Ki se mondhatom, hogy mily kedves lesz nekem ez a látogatás. Már azt hittem, hogy sohse lesz szerencsém önökhöz. Évek hosszú sora óta felém se néztek, se levéllel, se friss tojással, se gyümölcsessel soha meg nem lepték. De a mint a koronázás jubileuma közeledett, úgy közeledtek önök is én felém, s a lojális érzelmekkel a családi érzelmek egyszerre támadtak föl az önök szívében.

Egyről és másról azonban föl kell önöket világo-
sítanom, mivel szerető rokonuk vagyok, s nem akarom, hogy majdan csalódba hagyják el hazánk fővárosát.

Először is Budapest tulajdonképp humbug. Nem akarom azt mondani, hogy nem létezik, — mint ezt igen komoly tudósok Amerikáról állítják, — de higyjék el,

hogy az egész dolgot csupán a fővárosi sajtó fújta föl, hogy a vidék irigyelje, Bécs pedig haragudjék.

A lánchíd, a múzeum, Zichy Jenő gróf és a nagy Kristóf: ezek kétségbevonhatatlanok. De a főváros egyéb tulajdonságai problematikusak.

Aztán az aszfalt nyáron elolvad és gőzölög, télen pedig oly síkos, hogy a lovak tucatszám vágódnak rajta hanyatt. Tudtommal ilyesmi Kis-Bürgözdön sohse fordult elő.

Ennyit el kellett mondanom a fővárosról. De tegyük föl, hogy önök nem a főváros, hanem a jubileum kedvéért jönnek föl.

Jó, ha elszánták magukat erre a hősiességre, akkor be kell vallanom, hogy a bevonulást körülbelül háromszázezer ember akarja majd nézni. Ezek közül kényelmesen fog élvezni hatvanezer az ablakokból és erkélyekről. A kik tribünökre jutnak, azok már déli tízenkét órakor, tropikus hőségben, ebédeletlenül kiülnek a napra, sülni, s mire a király elvonul, csak villát kell beléjük szúrni s fölszeletelni. Örülhetnek azok, a kik csak angolosra sülnek. Itt azonban elárulom a program egyik rendkívüli számát, melyet, a főváros beleegyezésével, az építő vállalkozók meglepetésül tartogatnak a közönségnek, s ez a *tribünleszakadás*. Magánértesüléseim szerint négy-öt tribün van erre kiszemelve. — Óhajtanak önök, tisztelt rokonaim, leszakadni? Isten ments!

Marad tehát az utca, vagyis a katonai sorfal mö-

gött való állongálás és órák hosszú során át való vára-
kozás.

Ez annyit jelent, hogy az ember taszigáltassa magát össze-vissza pár ezer ember által, szorítottassa magát falhoz, fához, katonához, rendőrhöz, tapostassa le legszebben pislogó tyúkszemeit, szaggattassa össze ruháit csak azért, hogy a király elvonulásának pillanatában abszolúte ne lásson semmit, hanem éppen akkor verekedjék a legirtóztatóbban, létfentartása érdekében.

Tudják önök, mit fognak a nép közt látni a bevonulásból? Egy ismeretlen embernek a hátát, mellét, vagy a fejét. És mit fognak hallani?

— De kérem!

— Hallja az úr, ne taszigáljon!

— Hátrább, hátrább!

— Ne tolakodjék!

— Maga szemtelen! Hogy mer velem így beszélni?

— Fogja be a száját!

— Nem bánom én, ha a Poncius Pilátus is.

— Jaj, jaj, jaj ...

S önök még javában intézik a teréz-körúti lovasias ügyeket, mikor a király már régen az Albrecht-úton robot.

A közönség egy részét a mentők fogják haza szállítani. Csak az használna a közegészségnek, ha egy hatalmas zápor fölfrissítené a levegőt és a közönséget. Ez esetben mindenki esernyőt fog nyitni s önök még a fön-

tebbi ismeretlen ember hátában se fognak gyönyörködhetni.

Micsoda! Önök még ezek után is ragaszkodnak ahhoz, hogy a fővárosba fölránduljanak? Jó. Igen örvendek. Gyerünk tovább!

Térjünk át lakásviszonyaimra.

Mint tudják, a fővárosi rendőrség az összes budapesti házakat szakemberekkel megvizsgáltatta, hogy melyik mennyi idegent bír el a rendes lakókon felül.

A mi házunkban eddig százharminc idegen van bejelentve, s a fővárosi mérnök- és építészhivatal máris két gerendával támasztotta meg. Ezenfelül megtiltotta, hogy több idegent befogadjunk.

Én azonban rá tudnám beszélni a háziurat e tilalom áthágására, ha írásban kötelezem magamat, hogy a ház megtámogatására a saját költségemen beszerzek egy — harmadik gerendát s azt saját tótjaimmal föllállítatom.

Egyúttal írásban kötelezem magamat, hogy ha netán a ház a gerendák elszedése után össze találna dőlni, azt szeretett rokonaim segítségével, egy év alatt nemcsak hiánytalanul fölépítem, hanem meg is szerzem egy emelettel.

Ezeken az apró bajokon tehát könnyű szerrel túl esünk. De vannak ám nagyobb bökkenők is.

Azt valószínűleg tudják, hogy az Andrássy-úti erkélyek ára a bevonulás idejére hatszáz és ezernégyszáz forint közt váltakozik. Ezek a hallatlan paprikás árak seregbe hoztak s azonnal hirdetést tettem közzé a la-

pokban, hogy a bevonulás idejére a szegényebb néposztály számára önzetlenül áruba bocsátom ablakaimat, darabját potom tíz forintért.

Tetszik tudni, az én ablakaim a Népszínház mögött húzódó Röck Szilárd-utcára nyílnak, a hol a király sohse volt és nem is lesz. Az én ablakaimból nem látni se bandériumot, se diszhintókat, se főurakat, semmit a világon. Nyugodt, csendes utca, kilátással a Rókus-kórházra. Az én ablakaim alatt nem húznak katonakordont, nem verekedik a tömeg, nem gorombáskodik a rendőrség. Ezekben az ablakokban és ebben az utcában fog játszódni a bevonulás idillje. A ki nyugalmat keres, ide jöjjön!

Képzeltetik tehát, hogy a külvárosi lakosság, melynek anyagi viszonyai nem engedik meg az Andrásy-úton vagy a Fürdő-utcában való pazarlást, tömegesen tódult az én ablakaimat kibérelni. Eddig minden ablakomra tíz fő esik.

Most már, tisztelt rokonaim, ha önök én hozzám szállnak, a bevonulást két okból nem fogják látni.

1. Mert az ablakok tele lesznek fizető publikummal, melytől nem lehet látni.

2. Mert a király nem arra fog bevonulni.

Tudom azonban, hogy mélyen tisztelt családom rettenthetetlen férfiakból áll, s meg vagyok győződve, hogy önöket semmi sem tartja vissza a Budapestre való utazástól.

Akkor . . . akkor . . . elszánom magamat a legnagyobb áldozatra . . . mert családom érdekében semmi-

től se szabad visszariadnom . . . akkor átszállítom lakásomról a barakkórházba Móric barátomat, a ki, szegény, két hete fekszik nálam, fekete himlőben.

Tudom, hogy ez az átszállítás Móricnak életébe fog kerülni, de első a család . . . s aztán meg Móric ügyis menthetetlen, lévén a fekete himlő a legöldöklőbb nyavalya.

SZÍNÉSZEK A FALUNKBAN.

Mikor az érettségi vizsgálatot letettem, kaptam az apámtól kétszáz forintot és lementem vakációzni a nagybátyámhoz, Somogyba.

A falunak két baja volt. Az egyik, hogy szűk volt egy éppen érettségít tett fiatalembernek, a másik, hogy nem lehetett benne kétszáz forintot elkölteni. A nélkül pedig nem mutathattam meg, hogy úr vagyok. Azt pedig, hogy úr vagyok, meg kell mutatni.

Színészek mentek keresztül a falun, parasztszekereken, Bogláráról Marcaliba. Rájuk esteledett nálunk és előadást hirdettek a nagyvendéglőben. (A nagy vendéglőt azért hívták nagyvendéglőnek, mert más nem volt a faluban.)

Nagybátyám hétkor vacsorált, nyolcig passzián-szozott, kilencig kiadta a másnapi gazdasági utasításokat a hajdúknak s aztán azonnal lefeküdt. Így hát nem jöhetett el a színházba.

Maradtunk hárman: a postamester leánya, a jegyzőné, meg én. Mikor a direktor végignézett a kisszámú, de válogatott közönségen, kijelentette, hogy nem fogja megtartani az előadást.

A postamester leánya sírt, a jegyzőné visszakövetelte a pénzt, én közömbös voltam.

A hősszerelmes vigasztalta és megcsókolta a postamester leányát; a leány a vigasztalásra abbahagyta a sírást, a csókra pofonütötte a hősszerelmezt.

A jegyzőnéről kiderült, hogy belépti díját csirkében fizette le, mely baromfiak a direktorné anyai gondjai következtében már mint paprikás baromfiak sisteregtek a lábosban és így visszaadhatók többé nem voltak.

A postamester leánya eltávozott a jegyzőnével, a ki dühöngött.

Én maradtam és még mindig közömbös voltam.

Közömbösségem föltűnt a direktornak. Oda jött hozzám és becsületszóra öt forintot kért kölcsön.

Szó nélkül odaadtam neki. A direktor erre vakarta a fejét s így szólt:

— Bocsánat, rosszul tetszett érteni. Tíz forintot mondtam.

Szó nélkül még öt forintot adtam neki. A direktor nyilvánosan mecaenásnak, magában számárnak nevezett.

Vacsorához ültek. Tizenketten a jegyzőné két csirkéjéhez. Először vett a direktor négy combot, azután a direktorné két mellet, a hősszerelmes két püspökfalatot. A társulatnak négy szárny és két nyak maradt. A zúzóját a naiva ette meg. A paprikás lébe mártogatva két kenyeret elfogyasztottak, s a mi maradt a tál fenekén, azt a komikus fölhajtotta, végigöntvén a fehér mellényét, a min a direktor boszankodott a legjobban, mert a mellény az övé volt.

— Gazember, a kinek pénze van és nem hozat bort, — kiáltá a komikus.

A direktor rám hunyorgatott, hogy a célzást elértem. Én visszahunyorgattam, hogy a célzást elérte. A komikus ugyanis látta, mikor én kétszer öt, azaz tíz forintot adtam a direktornak, s így csakis ő rá vonatkozhatott a megjegyzés. De a direktor most már nem hunyorgatott, hanem integetett felém s én eltávoztam.

Mentem egyenesen Gábor mindeneshoz, a ki nagybátyám borait kezelte és lopta.

— Gábor, lopjon nekem tíz üveg bort.

— De kérem ...

— Tudom, hogy maga lop . . .

— Kérem ássan, az öreg nagyságos úr is tudja és még eddig nem szólt. Hát akkor mit akar az ifiúr?

— Semmit, csak azt, hogy adjon nekem tíz üveg bort. Küldök én a helyett az öreg úrnak Pestről.

— Pestről? — S a szemei fölragyogtak.

Öt perc múlva a tíz üveg borral beállítottam a nagy vendéglőbe, hol a hősszerelmes és a komikus ingujjra vetkezve birkóztak egy hatosért, melyet a direktor tűzött ki. A többiek körülülték és biztatták őket, a direktorné ölében egy kis kétéves leány édesdeden aludt.

A mint megpillantották a kosárból előkandikáló üvegyakakat, azonnal abbamaradt a tülekedés.

— Mecaenas atavis edite regibus! — szavalta a direktor, — uraim, van szerencsém önöknek bemutatni Kárpáthy Zoltán helybeli nagybirtokos urat, éljen!

Zajos éljenzés felelt erre. A komikus és a hőssze-

relmes már bontották az üvegeket, a hölgyek igen szeretetreméltón köszöntöttek, csak a direktorné fölriasztott kis leánya visított.

A naivával fogtam először kezét.

— Mit ér ez, — monda, — ha az ember éhes.

— Nagysád éhes?

— Hisz látta, hogy mit vacsoráltunk.

— Kérem, parancsoljon.

— Én is? — kérde a tragika.

— Mi is? — kérdek urak és hölgyek minden oldalról.

— Kérem, parancsoljanak.

— Gyerekek! — intézkedett a direktorné, — tartunk rendet. Először is rántotta, kovászos uborkával, mert ez hamar készen van.

Míg a harminc tojásból készülő rántottára felügyeltek, a komikus és hősszerelmes két üveg bort kiürítettek. A mit az igazgató észrevevén, a bort rám hozta, mint „semleges” földre, de becsületszavamat vette, hogy senkinek se fogok adni.

Én átadtam a bort a direktornénak, de nem vettem becsületszavát, mert tudtam, hogy úgy se ad senkinek és haza szaladtam vacsorálni. Mire visszajöttem, a rántottának vége volt, pörköltet csinált a vendéglősné és közbe megkezdődött az ivás.

Az első pohár bornál a direkor bemutatta magát és társulatát. Megtudtam, hogy Inokaynak hívják, hogy a nyomor óriási, a kor hálátlan és a század közömbös a művészet iránt. Ha ilyen mecaenások volnának, mint

ön (már mint én), akkor a nyomor nem volna óriási, a kor nem volna hálátlan és a század nem volna közömbös.

Ezt én tudomásul vettem, ők meg megették rá a pörköltet.

Az igazgató elővette a hegedűjét s táncolni kezdtünk. Csárdás közben a direktorné megcsókolta a hősszerelmest, erre a direktor kilódította a nejét az udvarra. A direktorné leült egy padra és sírdogált, azután elaludt.

A direktor ezalatt ott bent vad galoppokat rendezett, s közben megesett, hogy megcsókolta a naivat, a ki elsikította magát. Azonnal ott termett a hősszerelmes és jól mellbe vágta a direktort, a ki kitámolygott a folyósóra.

— Miért nem fenyíti meg? — kérdem.

— Hisz csak ne volnék a kezében, — hörögte a direktor, — de ő a közönség kedvence s nem tehetek ellene semmit ... A feleségem szerelmes a gazemberbe, sőt a naivám is, a kibe én vagyok szerelmes ...

S a direktor előhúzott egy üveg eldugott bort és jól húzott belőle.

Az utolsó jelenet, a melyet bevártam, az volt, hogy a direktor csárdást táncolt a naivával, a direktorné pedig a hősszerelmessel ... Elosontam haza.

. . . Másnap az egész álomnak tetszett. E könnyű, ismeretlen, mozgékony, lebegő körvonalak szétfoszlottak a ködben.

KÍGYÓNYELVEK.

Másodikat csengettek. Már örültem, hogy egyedül maradok a kupében. Végignyújtózkodtam a fele részén és nagyot készültem aludni, hogy az éjjel elmulasztottakat helyrepótoljam. A szemeimet is lehunytam már. Ekkor nagy robogás, ruhasuhogás hallatszik, három nő, egy mama és két leány ront be a kupéba, mögöttük a hordár, nyolc-tízféle apró pakkal.

Szempilláim alól mustráltam őket. Mít csináljak? Fölkeljek? Akkor oda az alvás, már pedig én nem akarom fáradtan megérkezni ahhoz a vidéki családhoz, a hová készültem. Eh, a ki alszik, attól nem lehet udvarias-ságot követelni. Én pedig alszom, ők legalább azt hiszik rólam és ez elég. Fekve maradtam.

A három nő az ablakhoz állt, melyet leeresztettek.

— Pá, édeseim, viszontlátásra, — szólt a mama, remélem, a nyáron visszaadjátok a látogatást.

(Tehát kikísérték őket.)

— Óh, ha csak lehet. Tudod, hogy Miklós milyen bolondja a Balatonnak, — felelt egy női hang.

— Ugyan, Mali néni, — szólt az idősebbik leány,

— egyszer csak ellehetnek a Balaton nélkül. víz van nálunk is.

— No, úgy-e Terka, eljöttök? — kezdé a kisebbik leány, — olyan kedves nyarunk volna. Elhoznátok édes Margitom, a bicikliteket, Ellával, nálunk kitűnő wtak vannak.

— Majd meglátjuk, édesem. Nem én tölem függ, — felelt egy rokonszenves csengésű női hang. (Ez bizonyosan a Mali néni leánya volt.)

— Csak nem maradunk adósaitok az ezer szíveségért, a melylyel ez alatt a két hét alatt elhalmoztatok és a sok alkalmatlanságért, melyet miattunk a nyakatokba vettetek.

— Ugyan kérlek, ne emlegesd, — felelt Mali néni, — hisz tudod, mennyire szeretünk benneteket.

Harmadikat csengettek. Még néhány érzelmes nyilatkozat a kocsiban ülőktől. Kézcsókküldés, integetés, diszkrét kendőlobogtatás. A vonat elindult, a három nő helyet foglalt a szemközti ülésen s a kupé belső világával kezdett foglalkozni.

Utazósapkám jól a szememre volt húzva és így bátran álltam a tüzet. Mert kétségtelen, hogy nem a melegvezető csapot, nem is az utasoknak szóló parancsokat és figyelmeztetéseket nézegették, hanem engem.

— Alszik? — súgta a mama.

— Bizonyosan, különben nem volna olyan paraszt, hogy itt hemperegjen előttünk.

Szabályosan lélekzettem és teljes mozdulatlan-ságba estem. Ha már paraszt vagyok, legalább alszom.

Csakhogy vége van már ennek a két hétnek, — szólt a mama, — ha még két napig maradunk, megpukadtam volna!

— Miért, mamus?

— Ki nem állhatom az olyan ízléstelen embereket, a kik úgy fitogtatják a gazdagságukat, mint Máliék.

— Már az igaz, valódi parvenü-tempó. Majdnem kiszúrták a szemünket, hogy ezt is észrevegyük, azt is.

A mama gyorsan folytatta:

— Már mirevaló volt az, hogy két hét alatt ötféle ezüstrrel és tizenkétféle porcellánnal terítették, meg hogy minden nap annyi virágot raktak az asztalra?

Az idősebbik leány belevágott:

— Azt is nevetségesnek találom, hogy a szárnyasnál mindenki kapott egy pohár pezsgőt.

A kisebbik leány fitymáló hangon megszólalt:

— Én csak azt a tónust restellem, a mi az odajáró fiatalság közt uralkodik. Hogy ezek az úrfiak milyen hangon beszélgetnek a leányokkal, az hallatlan.

— Nevetséges az is, — szólt a mama egyre ingerültebben, — hogy Margitnak is külön szobája van, meg az Ellának is. És milyen nagyra vannak vele, hogy mindegyik a maga ízlése szerint, az egyik tiszta kékre, a másik tiszta fehérre rendezte be.

— Aztán mindegyik beül a maga szobájába s mindegyiknek megvan a maga udvara. Csodálom, hogy leányok nem tartanak külön zsúrt.

— Hát nem elég, a mi eddig van? Miklós bácsi otthon van kedden délután a kártyázni óhajtó idős ba-

rátai számára. Mali néni minden páros vasárnapon fogad, Ella meg Margit pedig hetenkint egyszer leányzsurt tartanak az ügyek megbeszélése végett. Csak az kellene még, hogy Sándor is legényzsurt tartson.

— Sándor? — szólt hevesen az idősebbik leány, — az a nagy mafla? Sajnálom azt az időt, a mit rá pazaroltam. Szemtelenül kacérkodott velem. Azt hitte az ostoba, hogy beugrat. Egyszer megcsókolta a hajamat. Tudom, hogy ő volt, de letagadta. Azért mégis megmutatom, hogy hamarabb férjhez megyek, mint az a két pulykatojásos teremtés!

— No már, az igaz, hogy jó szeplős mind a két leány, — szólt a kisebbik kígyó meglegedett hangon. . .

— Bizony, titeket le nem főznek, — szólt ismét a mama, — a Palkovics Sándor piknikjén is ti főztétek le őket. Az egész mulatságban csak a ti szoknyátokat szaggatták össze és csak a ti cipőtök lett rongyos. . .

Itt visszatérek magamhoz. Alvásról persze szó sem volt, hisz méreg és düh forrt bennem, mikor ezt az irigy nyelvelést a kedves rokonoktól hallottam, a kik két hetet pompásan eltöltöttek a pestiek nyakán. Mikor a Palkovics Sándor piknikjét hallottam emlegetni, világosság kezdett derengeni a fejemben. Ezzel a piknikkel összevettem az Ella és Margit nevű testvéreket, Sándor nevű bátyjukat, Mali mamát és Miklós papát . . . nagyon ostoba és a társaságban járatlan embernek kellett volna lennem, ha ki nem találtam volna, hogy itt Sza-

mossy Miklósékról, a legkedvesebb, legjobban berendezett úri házak egyikéről van szó . . . ama házak egyikéről a hová a pesti zsúroló fiatalság nemcsak enni és inni jár hanem szórakozni, az idejét kellemesen eltölteni. Hallatlan, így meggázolni ezt a családot!

A karomat fenyegetőleg mozdítottam meg.

— Pszt, ébred, — súgta a mama.

Mindnyájan várakozólag néztek rám és elhallgattak. Hogy a fölébredést jobban szimuláljam, még nagyot és hangosat ásítottam is. Azután hirtelen fölültem és bámuló szemeket meresztettem rájuk.

— Pardon, hölgyeim, — szóltam kifogástalan udvariassággal, — ha tudtam volna, hogy önök itt vannak ... de nem tudtam . . . bocsánatot kérek.

— Óh, kérem, — szólt a mama, miközben szűrő tekintetet vetett rám.

Kinéztem a gyorsan tovatűnő tájra és gondolkoztam . . . nagyon gondolkoztam valamin . . . Majd a koszában hordoztam körül tekintetemet ... A leányok mellett egy virágbokréta feküdt. Ránéztem és szólék:

— Pardon, még egyszer. Nagyságos asszonyom nem fog tolakodásnak venni egy indiszkrét kérdést . . . Hisz elvégre én egy idegen ember vagyok, a ki tán egy félóra múlva eltűnöm és sohse látnak . . . Szamosy Sándor csináltatta ezt a bokrétát? Egészen az ő virágai, az ő ízlése, modora . . .

— Ösmeri? — kérde a nagyobbik leány.

— Legjobb barátom, bár az utóbbi napokban ke-

vesebbet találkoztunk, mert valami unalmas rokoni familia mellett kellett a szegénynek robotolnia . . . Halotti csend a kupéban.

— Panaszkodott? — kérdé dühtől recsegő hangon a mama.

— Nekem nem, de az ilyesminek hamar híre megy a fiúk közt. Azt is hallottam, hogy valami kellemetlen falusi libát akartak a nyakába sózni, de szerencsésen ki tudta kerülni a cselvetéseket . . .

— Mily meleg van itt! — szólt a mama és a folyósóra ment, a két leány utána.

Komisz voltam, elismerem, de hol van az megírva, hogy a nőket ne érje utól a nemezis?

A PUZDRAI JÓ-SZÍV ÜNNEP.

Egy nYári délután, mikor a rektor úr szőlőjében hűseltünk s borivás helyett górcsóvel filloxerát vizsgáltunk, azt az eszmét pendítette meg valaki, hogy az árvíz-károsultak javára „Jó szív”-ünnepet kellene rendezni. Már adtunk ugyan az árvíz-károsultaknak. Ránk írt a megye, kapott öt forintot, ránk írt a belügyminisztérium, ő is kapott öt forintot, ezenkívül a főszolgabíró is több ízben értésünkre adta, hogy ha kedvesek akarunk lenni a hivatalos körök előtt, gyűjtsünk a „Jó szív” javára. Nem tudom, talán az alispán úrnak valami rendjelre, vagy titkos tanácsosi címre volt szüksége, elég az hozzá, hogy nagyon nógattak bennünket a jótékony-ságra, mert — úgy mondák — a megye böcsülete függ a gyűjtés összegének nagyságától. Mi a tíz forinttal megmentettnek hittük ugyan a megye becsületéből ránk eső részt, de sokan azt hitték, hogy „Jó szív”-ünnepet mégis illik rendeznünk s azt minden megerőltetés nélkül meg is tehetjük. Erre a hónapra úgy se esett a faluban se lakodalom, se keresztelő, se névnap s az úri osz-

tály kiváló egészségi állapota mellett még csak halotti torra se lehetett kilátásunk. Ez elmaradt mulatságok helyett tehát „Jó szív”-népünnepet rendezünk s az egész környéket összegyűjtjük rá .

Ott helyben, a filloxeratermő szőlő oldalában, megalakult a program-összeállító bizottság s a többi bizottságot is megalakítottuk volna, de nem voltunk annyian jelen. Hogy egy „Jó szív”-ünnephez szükséges összes rendező bizottságokat a faluból kiállíthassuk, a legbonyolódottabb kombinációkra volt szükségünk. Mindegyikünk benne volt minden bizottságban, választmányban, nagy választmányban, albizottmányban. Én az egyikben elnök voltam (gondolom a számárverseny rendező bizottságban), a másikban jegyző, a harmadikban pénztáros, a negyedikben egyszerű választmányi tag. Címeim nem fértek volna rá egy ív papirosra, megszégyenítették azok sokaságukkal a kínai császártól kezdve az összes uralkodókat együttvéve. Ha mindegyik címhez csak öt forint fizetés járt volna, én ma öt házban laktam a körúton s harminc kerület egyhangúlag, óriási lelkesedéssel megválasztana képviselőnek. De ha meggondolom, hogy mily közel álltam ahhoz, hogy én fizessek rá mindegyikre öt forintot: elszörnyedek. Ha ez megtörténik, akkor én ma oly órási szegénységben élek, hogy kénytelen vagyok egyesegyedül lakni télen a szegények házában, nyáron a hajléktalanok menedékhelyén. Kolosszális nyomoromtól mindenki kiszorulna onnan.

A puzdrai úri bennszülöttek mind így voltak s

valamennyien büszke öntudattal viseltük címeink rengetegét. Egy hétig nem is tettünk egyebet,

A második hét elején én a megállapított programmal beutaztam a városba, hogy azt és a meghívókat ki nyomtassam. Három nap múlva tértem vissza a hatalmas paksamétával. Eközben otthon Saraglya János meghalt s hat kis fiúgyerekekkel özvegyen hagyta Saraglya Jánosnét. A szegény asszony fűhöz-fához szaladgált, alig maradt betevő falatja, — pedig ha mindegyik fiú napokint csak egy falatot akar betenni, az már hat betevő falat. Nem segíthettünk rajta, mert a „Jó szív” költségében nyakig úsztunk. Már a rakétákat is meghozattuk Pestről, nemkülönben a „velencei éj”-hez szükséges lampionokat. A velencei éjt az erdőben szándékoztunk rendezni. Víz ugyan nem volt hozzá, de vigasztaltuk magunkat azzal, hogy Velencében viszont — erdő nincs.

Kissé zavarta lelkesültségünket az, hogy nagy jégverés zúgott végig a határon. Ez még magában nem volt olyan szörnyű csapás, mert búzánk úgy se ragyogott, rozsda marván, de hozzájárult, hogy még korábban a fagyos szentek gyümölcstermésünk jókora részét elvitték. Csakis azzal tudtuk a buzgalmat visszaállítani, hogy elképzeltük, milyen szerencsétlenek azok a szegény emberek, a kiket hegyibe még az árvíz is elpusztít. Hozzájárult a hangulat emeléséhez a szolgabíró úr, a ki egy délután átjött tarokkozni, s kijelentette, hogy felsőbb megyei helyen már észrevették nemes igyekezetünket. Csak az volt a baj, hogy észrevette az adófélügyelő

úr is, a ki abból a körülményből, hogy mi teljesen ismeretlen árvízkárosultaknak pénzt akarunk összedobolni, azt következtette, hogy mi valami jómódú falu vagyunk, s nyakunkra küldte az exekuciót. Mennyi vánkost vitt el a faluból az a becsületes végrehajtó! Azóta nem bánt senkit nálunk az a gondolat, hogy — ágyban, párnák közt halni meg.

A nagybizottság ülést tartott s ott számba vettük a teendőket. A program oly tökéletes volt, hogy még ez is rajta állt: „Katonák, őrmestertől lefelé, felét fizetik. A mi bizonyítéka a hadsereg iránt való előzékenységünknek s nem jár veszteséggel, mert katona, őrmestertől lefelé, vagy fölfelé, egyaránt hiányzott vidékünkön. Az ülésen elhatároztuk, hogy a helyi jótékonyaságot huzamos időre megszüntetjük, különben tönkre megyünk, így a templomot az idén nem cserepeztetjük, pedig becsorog az eső, éppen a szószékre, a szegény gyermekeket a télire nem ruházzuk föl, a kisdedóvót megszüntetjük s az elaggott munkaképteleneket nem segítjük. „Az országos csapás előtt, — monda igen helyesen Batár elnök úr, — megszűnnek a lokális tekintetek, az apró szükölködések, a kisded nyomorgások. A Tisza völgyéből százezrek jaj szava ostromolja füleinket, — nyújtsunk segítséget nekik.” *(Általános helyeslés.)*

Megkondult a harang a toronyban, szokatlan időben. Kiszólok a tornácra, Batár úr szakácsnéjához, hogy mi baj Mari? Azt feleli, hogy meghalt Saraglyáné, meg két gyermeke. Hogyan? Mibe? Beleugrott velük a kútba, kétségbeesésében, a szegény nyomorult, nem tu-

dott megélni. Mi lesz a négygyel, a kiket itt hagyott? Azt a jó Isten tudja.

A meghívókat szétküldtük, még Kóró Péternek is küldtünk, a ki földink, de a Tisza mellé szakadt, Derzsre. Megemlékeztünk róla, hadd lássa, hogy mit csinálunk Puzdrán. ő is megemlékezett. írt nekem egy levelet, a melyben ezt mondja:

Kedves barátom!

Köszönöm, hogy javunkra olyan szép mulatságot rendeztek. Csak azt jegyzem meg, hogy rajtunk nem segít se száz, se ezer forint. Ti se az én rombadőlt istállómat nem építitek föl, se az én vízbefulladhat ökrömet meg nem veszitek. Ez egy. Aztán meg föltevé, hogy az idén segíteni fognak rajtunk, s össze-szereztek annyi pénzt, a mennyi kell, *ki segít rajtunk a jövő esztendőre?* Mert a jövő évre, vagy két esztendőre megint csak árvizünk lesz, s ezeken az állapotokon országos pumpolással segíteni nem lehet. A Tisza meglesz jövőre is, a rossz szabályozás is meglesz, a hó is olvadni fog tavasszal, már neki megvan ez a rossz szokása, s így mi épp úgy úszni fogunk, mint az idén.

Maradok szerető barátod

Kóró Péter.

A levél annyira gondolkodóba ejtett, hogy az elnökkel összehívtam a nagybizottságot, s eléje terjesztettem a dolgot. Egyhangúlag elhatároztuk, hogy *majd a jövő évi árvízkárosultak javára rendezünk népünne-*

pet, még pedig a *jövő* esztendőben. Az idén a mit rendeztünk, a rakétákkal s a velencei éjjel, annak jövedelmét a négy megmaradt Saraglya-árva kapta, meg újra cserepeztük a templom tetejét, s a mi még maradt, abból ruhát veszünk a szegény gyerekeknek.

Csak az alispán úr valahogy meg ne tudná ezt a mi szűkkeblűségünket.

A SZÖVETSÉG.

Elbeszéli egy fiatal orvos.

Éppen azon a ponton álltam, hogy a budai alagúthoz folyamodjam jegyszedői állásért, mikor Tarpatakon megválasztottak községi és kororvosnak. Százötvenen folyamodtunk erre az állásra, köztünk olyanok is, a kik Bécsben, sőt stipendiummal Berlinben és Parisban végezték a medikát, de én ezekkel szemben büszkén hivatkoztam arra, hogy a kolozsvárin és budapestin kívül más egyetemet még álmomban se láttam, szóval tisztán a magyar tudományosság emlőin nevelkedtem föl. Ez döntött, nem is beszélve arról a kedvező körülményről, hogy egy tarpataki majálison nagy föltűnést keltettem daliás csárdástánccommal. Csak az a körülmény ejtett kissé gondolkozóba, hogy a levélhez, melyben megválasztásomról tudósítottak, utóiratban odatették a kérdést, hogy tudok-e borotválni? Ezt nem tanítják a hazai orvosegyetemeken, s ha a borbélyok néha belekontárkodnak is a mi mesterségünkbe, nekünk, mint lojális művelt embereknek, sohase jut eszünkbe, hogy illetéktelen hajnyírással jogaikat csorbítsuk. Az

utóiratból különben azt sejtettem, hogy a tarpatakiak egészsége fölött eddig csak borbély örködött.

Egy késő őszi napon összecsomagoltam holmimat, könyveimet, az Orvosi Hetilapok néhány évi folyamát, s elutaztam a kis faluba, hol a szenvedő emberiség egy kis töredéke tőlem várta jövő betegeinek megszüntetését. Nem mulasztottam el beszerezni egy emberi koponyát, s egy spirituszba tett ocsmány kígyót, Vidéki doktor szobájában ez épp olyan kellemes hatást tesz, mint vidéki ügyvéd irodájában a Wertheim-szekrény; hangulatot, bizalmat ébreszt a közönségben. Egy elromlott belélegző gépet is vettem olcsó pénzért; Tarpatakon úgy sincs rá szüksége senkinek, s emeli fogadó-szoba berendezésének szakszerűségét.

Így fölszerelve vonultam be Tarpatakra, s már a falu határában mindjárt páciensem akadt. Tudniillik kocsim elgázolt egy gyereket, a ki annyira bömbölt, hogy kénytelen voltam az apja száját öt forinttal betömni. Megvallom, hogy ezért az öt forintért magam is a kocsi alá feküdtem volna. A könnyű bricska semmi sérülést sem ejtett a parasztfiún, csak a lajbijáról sodort le két pifykét. Az apa pipája azonban eltörött. Mert a kalap mellé volt tűzve, s a megrémült apa a kalapot pipástul a lovak közé dobta, hogy azokat a gyerektől elriassza. Ez a pipa, meg az a két pityke került nekem öt forintomba.

A tarpataki intelligenciával hamar megismerkedtem. Kitűnő egészségű emberek voltak ezek mind s ha a kuglinál meg nem dobták az állogató gyereket, a nép

köréből se voltak betegeim. Néha egy-egy jóakarató tehén is akadt, mely megrúgott valakit s ezzel alkalmat nyújtott nekem némi tevékenység kifejtésére.

A falu fiatal papjával léptem leghamarabb jó barátságba. Az öcscsével együtt laktam Pesten két évig s hírből már régen ismertük egymást. Én tudtam róla, hogy felséges sonkákat küldöz az öcscsének, ő meg tudta rólam, hogy ezekből a sonkákból én is hatalmasan kiviszem a magam részét. Ha én ránéztem, eszembe jutott a kitűnő sonka, ha pedig ő rám nézett, eszébe jutott szeretett öcscse. Így aztán megszerettük egymást.

Gyakran összejártunk kettesben tartlizni és pike-tirozni. Nagyokat sétáltunk a szabadban, ha szép idő volt s beszélgettünk a lélek halhatatlanságáról és a búzaárakról, ő nagyon jól értett mind a kettőhöz.

Úgy szüret idején, mikor már fagyos szelek és hideg záporok jártak s a halálózások a faluban szaporodtak, beállít hozzám a község koporsócsinálója. Ragyavert alacsony kis ember volt, a ki csekély keresményét pálinkába szokta fektetni. A pálinkát aztán magába fektette. A pálinka végül őt fektette le a földre. Ilyen sorrendben ért el mindig a részegséghez.

Belép, beteszi maga után az ajtót, szembe fordul velem s hallgat.

— No János bácsi, talán beteg? — kérdem.

— Nem én, kérem alássan, hála Istennek.

— Hát akkor mit keres a doktornál?

— Bizalmas szóm volna a doktor úrhoz négy-szemközt.

— Aközt vagyunk.

A másik szobaajtóhoz ment, azt is betette, kinézett az ablakon, benézett az ágy alá, végre széket húz mellém s leül.

— Ejnye be titkos! Csak nem azt akarja bevalani, hogy megölte az apját?

— Nem! Hanem egy nagy kérésem volna a doktor úrhoz . . . Családos ember vagyok . . . Feleségem, két gyerekem van ... A mesterség rosszul megy . . .

Itt megakadt.

— No csak ki vele, bátran, — biztatám.

Egészen közel hajolt a fülemhez és suttagá:

— *Vegyenek be engem harmadiknak.*

Elbámulva néztem rá.

— Hová vegyük be harmadiknak?

— A szövetségbe, — s hamisan hunyorgatott a szemeivel.

— Miféle szövetségbe?

— Úgy-e bámul a doktor úr? János gazdán nem lehet kifogni! Nem vagyok én olyan tökkel ütött. Hamar rájöttem ön arra, — s önelégülten vigyorgott.

— Mire jött rá, az Isten áldja meg, beszéljen már.

— Mindjárt föltűnt nekem, mikor a doktor úr ide jött, hogy a tisztelendő úrral milyen szoros barátságot kötött.

— Nos, nos?

— Ketten kártyáztak, együtt sétáltak, a doktor úr egy tajtékpipát kapott a tisztelendő úrtól, meg szüzdohányt, egy akó bort . . .

— Hát aztán? — sürgetem.

— A doktor úr se maradt hálátlan . . . olyan sokan haltak meg a faluban. A tisztelendő úr sohase kapott ennyi stólát.

Meglepetésemben majd lefordultam a székről. Nem tudtam, hogy pofon üssem-e, vagy megbotozzam a gazfickót? Ő folytatta:

— Nekem is van egy kis szőlőm ... a doktor úr bútorai is rászorulnak egy kis reparálásra . . . Vegyenek be engem is . . . aztán virágoztassa föl doktor úr a tarpataki koporsóipart is . . . Családapa vagyok . . .

A rettentő komolysággal előadott kérelem oly groteszk volt, hogy dühöm a legnagyobb vidámságra ráltózott. Megfogtam János gazda kezét s megráztam.

— Én elfogadom, — mondám, — de nem tudom, hogy a tisztelendő úr mit szól hozzá? Kérdezze előbb meg, de ne említse neki, hogy már járt nálam.

— Rögtön oda sietek.

És eltávozott, Nagyon hamar visszatért, zavartnak látszott.

— Gyorsan jár, János gazda.

— Segítettek egy kicsit. A tisztelendő úr kidobott.

— Hát tudja, a tisztelendő úrnak igaza van, egy ekkora falu nem bírhat meg hármunkat. Jobban már nem dolgozhatom, hogy maga is zöld ágra vergődjék.

— Családapa vagyok ... Ne is tessék szólni a tisztelendő úrnak. Utóvégre is csupán a doktor úrtól...

— Jó, hát én beveszem magát. De néma legyen, mint a sír.

Este a szolgabírónál volt az egész úri osztály, s én nagy hatást tettem a dolog elbeszélésével, s mind lestek, hogyan fogom lefőzni a koporsócsinálót. Én csak vártam.

Egy napon lélekszakadva fut hozzám a koporsócsináló felesége, s jelenti, hogy a kisebbik fia nagyon beteg. Se szól, se beszél, hányja, veti magát, majd úgy fekszik, mint egy darab fa. Ő azt hiszi, hogy a forróhideg rázza.

— János gazda otthon van? — kérdem hirtelen.

— Mikor elgyüttem, még nem volt.

Az asszonyval azonnal a házhoz siettem. De bizony a koporsó-készítő már akkor otthon volt s a kapufélfának támaszkodva, úgy látszik, engem várt. Mikor oda értem, mellém lép, megfog és suttog:

— Doktor úr, persze erről lemond a szövetség.

— Hogy mondana? Hisz akkor meg vagyunk csalva. Senkit se bocsáthatunk ki körmeink közül. Tiszta veszteség.

— Az én gyermekemet engedjék el.

— Nem tehetjük.

— Nem? Hát akkor ide az úr elevenen nem lép be.

— Micsoda? Ez a szövetség?

— Nem kell szövetség, az én számomra külön ügyse dolgozhatik az úr, a pap mindig kap belőle.

Közeledtem.

— Ha pedig be mer lépni, akkor följelentem a szövetséget a szolgabírónak.

— Nyomorult áruló, — feleltem, nagy nehezen visszagyűrve nevetésemet, s egyre közeledve a házaajtóhoz.

De János gazda beszaladt a házba, fölkapta a gyereket az ágyból, a következő pillanatban pedig elrohant a szolgabíróék felé. Én utána ballagtam. Mire oda értem, ott már mindenki a hasát fogta nevéttében. Csak a koporsókészítő volt megzavarodva, s nem értette az urak vidámságát. Én ezalatt konstatáltam, hogy a beteg gyermek csupán a gyomrát rontotta el, s aztán szívvel-lélekkel a kacagókhoz csatlakoztam.

János gazda annyira szívére vette a dolgot, hogy föl hagyott a koporsócsinálással, s most bölcsőkészítő és a legbuzgóbb házasságközvetítő. De valahányszor halott van a faluban, mindig nagyon jelentőségteljesen csóválja a fejét.

ELŐRE.

A magyar irodalomnak évek óta szerény munkása vagyok, írtam két kötet lírai költeményt, nyertem Teleki-díjat egy drámával, melynek színrehozatalától a legvakmerőbb vidéki direktor is visszaborzadt, arcképem megjelent a *Költők Albumá-ban*, a szépirodalmi lapok minden hónapban közöltek tőlem egy verset és mégse tudtam pozíciót foglalni az irodalomban.

Elkezdtem járni az írói körbe, hol igen jól éreztem magamat (író nincs ott), ebéd után rendesen feketéztem a legbefolyásosabb írókkal, akadémiai üléseken feltűntem örökös jelenlétemmel, a legkisebb írói temetéseken talpig feketében hallgattam a gyászbeszédeket s alázatosakat köszöntem a „jelenvoltak”-nak: és még mindig nem volt pozícióm.

Közben három párbajban és egy kávéházi verekedésben vettem részt. Az egyik párbajban végigvágta a hátamon. Ezen az egész sajtó kacagott. Kezdtém ismert ember lenni.

A másik párbaj azzal végződött, hogy segédem

nyakon ütötte ellenfeletem s rögtön ők is megduelláltak. Erről is sokat beszéltek. Néhány ember, a ki eddig nem vett észre, kezdett köszönni.

Azután jött a kávéházi verekedés, utána egy párbaj és tárgyalás a rendőrség előtt. Ettől kezdve igen sok párbajban kértek föl segédnek s nevemet számos nyílttéri közleményben olvashatta a közönség. Több ízben megtörtént, hogy másodmagammal gyávának, sőt rágalmazónak nyilvánítottam előttem teljesen közömbös embereket.

Pedig nem vagyok verekedő természetű ember. Hanem nálunk olyan társasági viszonyok vannak, hogy beül valaki egy kávéházba s ott kávé helyett nyakleves-sel traktálják meg teljesen ismeretlen ifiurak, a kik rendszeren az orrára vagy a kopasz fejére tett megjegyzéssel kezdik. Vagy pedig békésen beül a színházba — s harmadnap a szomszédja, a kit sohase látott, hasba vágja karddal. A legcsendesebb ember is belekeveredhetik a legszonyúbb skandalumokba; tyúkszemre lépés miatt sehelse verekesznek annyit, mint nálunk.

Egy napon beállít a lakásomra egy herkulesi külsejű fiatalember, a ki bemutatja magát, mint egy kisebb vidéki város főjegyzőjét. Azzal az ajánlattal lepett meg, hogy vegyem át az odavaló hetilap szerkesztését. Kijelentette, hogy nevemet odalent igen jól ismerik s egyike vagyok ott irodalmunk legkedveltebb alakjainak. Fölajánlott 600 forint évi fizetést, szabad lakást, fűtést, világítást. Elfogadtam. Hízelt hiúságnak, hogy egyenesen rám gondoltak.

— Ejnye, be erős ember, — mondtam, mikor föl-
állt a székről.

— Hja, muszáj, főjegyző vagyok. Hát még a
polgármestert nézné meg. Fél kézzel agyonvág egy bi-
kát. Tehát az esti vonattal utazunk.

— Hova siet, főjegyző úr?

— Egy kis bevásárlást kell tennem: két pár pis-
tolyt, két pár kardot s négy vasbotot vásárolok a városi
tisztikar számára.

Ezzel eltávozott. Kissé gondolkodóba estem a hal-
lottak fölött. Eh, bizonyosan valami sportklubot akar-
nak alakítani. Azonnal írtam levelet anyámnak, el-
mondtam, hogy milyen nyugalmas állásra tettem szert
s ezentúl szabadon élhetek költői hivatásomnak. Meny-
nyire megizmosodva fogok onnan újra fölkerülni a fő-
városba!

Este a főjegyzővel elutaztam s útközben megismer-
tetett a helyzettel. Lapom címe: *Előre*. Hivatalos lapja
a városban jelenleg uralkodó pártnak; politikájára
nézve kormánypárti, más nem is lehet, különben kauciót
kellene letenni. Ez azonban mellékes: fő az, hogy a
Kusztora-pártiakat ütni kell.

Kusztora? Ilyen nevű pártvezért se hallottam még
az országban.

— Ki az? — kérdem.

— Hja, az nagyon veszedelmes ember. A legelő-
kérdés és a tinójárás bérbeadásának kérdése óta ő áll az
ellenpárt élén és szítja ellenünk a tüzet. Azért kell ne-

künk egy ügyes tollú ember, hogy ellensúlyozni tudjuk az ő lapját.

Hogy fogom én költői tollammal a tinójárási pártvezért lefőzni?

— Vannak munkatársaim? Mi a rendszer a szerkesztésben? Mi az eljárás? — kérdem.

— Az eljárás — felelt a főjegyző — ez: először a nyílttér, azután a vörös plakát, azután a bútorszállító kocsit és végül a bot.

Itt már tisztára megállt az eszem. Bővebb fölvilágosítást kértem.

— Hát kérem, nálunk a becsületsértő nyilatkozatot először a lapnál, a nyíltterében tesszük ki, ha ez nem használ, akkor plakátokon kiragasztjuk a város minden részében, ha erre nem felel, akkor elővontatjuk a városháza udvarán álló bútorszállító kocsit, annak az oldalait tele ragasztjuk a becsületsértő plakátokkal s egész nap a városban sétáltatjuk. Ha erre se adja be a derekát: akkor megbotozzuk. Ez csak világos.

Kezdtém belátni, hogy miért kell a főjegyzőnek ilyen Herkulesnek lenni s miért kell a polgármesternek még erősebbnek lenni. Ezek verekesznek legtöbbit.

— Nem lehetne a kibékülést megkockáztatni? — kérdem.

A főjegyző úgy nézett rám, mintha a mennybéli üdvösségét kértem volna tőle — Kusztorá számára.

Másnap reggel megérkeztünk. Egpár városi tanácsos várt ránk tíz hajdú fedezete alatt. Két tanácsosnak a keze, háromnak az álla volt felkötve.

— Nyilatkoztak a múlt napokban, — magyarázta a főjegyző.

A várossal igen meg voltam elégedve, a lakásommal is. Baromfiudvarra nyílt az ajtó, ököristállóra az ablak; de a mi közbül volt, egy poétának elég tér ahhoz, hogy innen a világot meghódítsa. E kis várost máris meghódítottam költészetemmel.

Csak ez a fene Kusztor a ne lebegne fölöttem véstjósólólag.

Némi tanulmányozás céljából elővettem a saját lapom, az *Előre*, s a Kusztor a lapja, a *Talpra Magyar* utolsó számát.

Az én lapomban volt egy vezércikk a selyemte-nyésztés fontosságáról, s utána harmincnéggy nyilatkozat a Kusztor a-párt tagjai ellen, a kik mind le voltak leplezve.

A *Talpra Magyar* ellenben apróra elmondta, hogy a főjegyző hányszor itta le magát a múlt héten; a polgármester hogyan tette zálogba a hajdúk téli köpenyegét; a pénztáros hogyan kártyázta el a feleségét, stb. stb.

Semmi városi hír, csupa alávaló pletyka.

Kezdtém izzadni. Mit fogok én itt csinálni? Még aznap sorba jártam az irányadó köröket s egy szomorú tapasztalatot tettem: költeményeimet s egyéb irodalmi munkáimat nem ismerte a kutya se, ellenben párbajaim és kávéházi verekedésem köztudomásúak voltak. Ezért voltam hát én irodalmunknak olyan kiváló alakja, s ezért fogadtak olyan szívesen!

Egy eszmém támadt: hátha megpróbálnám a magam szakállára a kibékítést?

Beállítottam Kusztorához. Már hallotta, hogy engem hoztak ő rá, de azért szívesen fogadott.

— Minek bántsuk egymást, mikor ezzel csak a város érdekei szenvednek? — mondtam.

— Úgy van, uram. Nekem is legfőbb óhajtásom a kibékülés.

(Nini, hisz ez nem is olyan rossz ember.)

— Kezet rá, — mondtam, — a jövő számban kezdjük pengetni a békülékeny húrokat.

Én írtam egy igazán szép cikket *A város békéje* címen. (Annyi bizonyos, hogy pártomban nagy felháborodást keltett.) Ő pedig írt egyet *A csúszómászó féreg* cím alatt.

Ez a *féreg* én voltam. Elmondta, hogy én földön fetrengve kértem őt, hogy ne bántsa a mi pártunkat. (Az én pártom ezen is fölháborodott.)

Én pedig, a mint a cikket elolvastam, fogtam a polgármester botját (a polgármesterét!) s Kusztorát véresre vertem, ő is bezúzta az orromat.

Hanem azért bukott ember voltam. Pártom nem bocsátotta meg a látogatást és azt, hogy az *ősi eljárásban a sorrendet nem tartottam meg.*

Negyednapra Budapesten voltam, tört szívvel és tört orral. Kusztorra, mint hallom, még ma is egyre gazeberez engem a *Talpra Magyar-ban.*

KÜLVÁROSI HANG.

Egy józsefvárositól.

Tisztelt szerkesztő úr! Önöknek könnyű odabent a Belvárosban, magas négyemeletes falak közt, egyetlen jól csukódó erős kapuval, sok bolttal, sok gázlámpával, élénk esti forgalommal; de mit csináljunk mi szegény külvárosiak, kiknek pici földszintes háza deszkakerítéssel végződik, történeti nevek helyett utcáink retek-, tén-, bokor-, borjú stb. névre hallgatnak s ennek megfelelőleg csak olyankor vannak világítva, mikor a csatorna valahol beszakad, s a hatóság egy mécset állít a gödör fölé, hogy a polgárok bele ne essenek.

Ez világításnak egy kissé hiányos, de mindig tesz szolgálatot valakinek: annak tudniillik, a ki a lámpást elviszi, a mivel megfoszt bennünket a város és a rendőrség gondoskodásának egyetlen látható jelétől. Mi külvárosiak el vagyunk hagyva rettenetesen s a legutóbbi gyilkosság és rablás óta határozottan belénk ütött a félelem.

Rendőrt mi a következő esetekben látunk: ha a

szobaleány az utcára rázza a törő rongyot, ha bejelentési cédulákat jön vizsgálni, ha egy virágcserep lezuhanik az utcára, ha a házmester elfelejti felöntözni a járdát nyáron s elfelejti elsöpörni a havat télen. Ilyen esetekben kérlelhetetlenül megjelenik s helyreállítja a rendet, melyet senki sem zavart meg. Hol látunk még rendőröket? A cigányos kávéházak előtt, hol élvezi a muzsikát s csendesen veri a taktust; a színházak körül, hol az előcsarnokban melegszik s élénk érdeklődéssel eszmét cserél a portással a színdarabok felől; a lóvasúti kocsikon tömegesen, mert ott ingyen utazik s a viláért se tenne meg tíz lépést gyalog; a nagyobb temetéseken; az összes *Jó szív* ünnepeken légiószám voltak.

Sokszor törtem rajta a fejemet, hogy uram-istennem, marad-e rendőr a büntettesek kinyomozására? S az eredmény arra a meggyőződésre juttatott, hogy néni marad. Kern fognak el senkit, legföljebb *egy-egy* sebesen hajtó kocsist, azt is csak akkor, ha — nem hajt túlságosan sebesen. Vagy egy jókedvű fiatalembert, a ki egypárat kurjant az utcán és sokkal részegebb, semhogy elszaladhatna. Vagy az utcai verekedőket, a kik meg azért nem tudnak elszaladni, mert egymást fogják.

Eszembe jut az a nagy alföldi város, a hol összesen négy közrendőr őrködik a közbiztosság fölött. A mi úgy értendő, hogy az egyik pipát tisztít, a másik csizmát pucovál, a harmadik szivart, bort hord a hivatalba, fát vág, fűt, a negyedik meg a kapitány úr szőlőjébe jár a bort fejteni. Persze mikor aztán szükség van rájuk, nincsenek sehol. De nem is bolondok a pipa, csizma, bor-

stb. mellől előjönni, mert akkor a nép őket veri meg s oda a hivatalos tekintély.

Tisztelt szerkesztő úr! Ideje volna talán megpendíteni az eszmét, hogy szervezzenek egy rendőrséget a gonosztevők elfogására, mert a meglevőt teljesen igénybe veszi a mulatozó és temetkező emberiségre való felügyelet. A közbiztosságnak legtöbbet árt az a nagyon elterjedt balvélemény, hogy *van* rendőrségünk. Ha egy törvényjavaslat hozatnék, mely a rendőrséget eltörli: akkor legalább mindenki gondoskodnék a maga személyes és vagyonbiztosságáról, de így mindnyájan a rendőrségben bízunk s elpusztulunk. Önöknek könnyű a Belvárosban. Egyszerűen kiírják a kapu alá: *e házban a házalás, koldulás és sípládázás tilos*. De mi hiába írjuk ki: a külvárosi házalók, koldulók és sípládások nem tudnak olvasni s elárasztják udvarunkat. A ki tud olvasni, az se betűt, hanem pénzt olvas s megoldvasván, elrabolja: mint a Madách-utcai koldus.

Segítség! Mert a lakások ára a külvárosokban a közbiztossággal szintén hanyatlásnak indult s csak a fegyverek drágultak meg.

KAMPER ÉS KOHN SZÓDAVÍZGYÁRA.

Pár esztendő előtt bejárogatott a szerkesztőségünkbe egy Blau nevű kékszemű, göndörhajú fiatalember s híreket hozott, sorát két krajcárjával. Nem valami fényes kereset, ámbár azt mondhatná valaki, hogy tessék mindennap ötszáz sort írni s megvan a tíz forint. Csakhogy mi idebent a szerkesztőségben rossz emberek vagyunk, s a mit a hírhozó száz sorra tervez, abból mi csinálunk tízet. Olyan apróbb hírekre pedig, mint a tótokban meggyuladt pálinka, s a lóvasúton született gyerekek, nem is reflektálunk.

Tisztességes magaviselete miatt extrahonorárium is járt neki. Ezek közé tartozott a budai hegyvidéki színikör állandó jegye, mikor zivataros nyári estéken senki se akart átmenni a munkatársak közül valamely vendégszereplést megnézni. Ilyen volt a belépőjegy a kőbányai kis sörcsarnokban rendezendő tűzijátékra, vagy a kispesti szüretre. Ezekre nem akadt a szerkesztőségben vállalkozó, Blau úr pedig örömezt kiment. Ilyenkor valósággal újságírónak érezte magát, elannyira, hogy

egyszer összeverekedett egy tűzi játékkal, a ki az esőt és a hírlapírókat szidta. Ekkor a honoráriumát fölemeltük három krajcárra s megengedtük neki, hogy az akadémiai füzeteket hazavigye magával.

Akkor is munkásmozgalmak voltak s a főszerkesztő én rám bízta a munkásrovat vezetését. Az asztaloslegények bérfölemelést, az ácslegények pedig általános szavazati jogot követeltek. Egypár kisebb-nagyobb gyárban szünetelt a munka. Sok dolgom volt a különböző gyűlésekkel és azért Blau urat is megbíztam, hogy kísérelje figyelemmel a mozgalmat és szerezzen róla híreket.

Blau szorgalmasan eljárta a megbízásban s minden éjjel beállított a szerkesztőségbe a legfrissebb külvárosi hírekkel.

Egyszer nagy fontoskodva jelent meg s szóla:

— Nagy újság, fontos hír!

— Micsoda?

— Újabb sztrájk.

— Hol?

— A Terézvárosban. Kamper és Kohn szódavízigyárának munkásai megszüntették a munkát. Tudja-e ön, hogy mit jelent ez?

— Nem tudom.

— Az egész Terézváros Kamper és Kohnt iszik. Ebben a városrészben nincs többé spriccer. Ez volt a legtisztább szódavíz-gyár.

— Hány munkása van?

— Hatvan.

Blau úr átnyújtotta a nagy körülényességgel megírt tudósítást. Ki volt fejte benne, hogy Kamper és Kohn mily emberségesen bántak a munkásaikkal. Hogy kétségtelenül külföldi agitátorok izgatták föl őket Hogy szerencsére Kamper és Kohn annyi szódavíz-készlettel van ellátva, hogy három hétig dacolhat a sztrájkolókkal.

Ebből a tónusból írt száz sort. Én kiadtam mind *a százat*. Blau boldog volt.

Másnap megírta, hogy a Kamper és Kohn-gyár új munkásokat akart beállítani, de a sztrájkolók nem engedték őket dolgozni. Verekedésre azonban nem került a dolog.

Harmadnap Kamper és Kohn sztrájkoló munkásai kivonultak a Városligetbe s gyűlést tartottak, hol föltételeiket megállapították.

Negyednapra behivatott a főszerkesztő s ezzel fogadott:

— Mi az ördögöt akar ön azzal a Kamper és Kohnnal?

— Én? Én semmit.

— Hogy van az, hogy én egy lapban sem olvasok róluk semmit, csak a mienkben?

— Kérem alássan, a többinek nincsenek olyan jó tudósítói, mint nekünk.

A dolog azonban szeget ütött a fejembe. Tényleg a többi lap egy betűt se közölt a Kamper és Kohn-féle sztrájkról.

Az éjjel előfogtam Blaut, a ki azzal a hírrel jött, hogy Kamper és Kohn munkásai ma terjesztették be föltételeiket Kampernek és Kohnnak.

— Mondja csak, uram, miért nem ír a többi lap semmit erről a sztrájkról? — kérdem a kékszemű ifjút.

— Igen egyszerű okból: Kohn bejárt minden lapot s fölkérte őket, hogy ne írjanak, mert az ártana az ő üzleti érdekeinek.

— Igazán? De akkor csak azért is kiírjuk. Mért nem kért meg minket is.

Másnap kiírtam, hogy Kamper és Kohn már egyezkednek a munkásokkal, de aligha lesz a kibékülésből valami.

Ekkor újra behívatott a főszerkesztő s így szólt hozzám:

— Látott ön valaha szódavizet gyártani?

— Soha.

— Hát tudja meg, hogy azt egy félóra alatt mindenki megtanulhatja. Azért a szódavízgyári munkás nem sztrájkolhat.

Nevettem a főszerkesztő nagy mondásain, de szívenben titkos nyugtalanság támadt s estére kisiettem a Terézvárosba.

Egy földszintes ház kapuja fölött megtaláltam a táblát, mely Kamper és Kohn szódavízgyárát hirdette.

Az udvar elhagyott, néptelen. Semmi gyári formája. Egy udvari szobából olyanforma zaj hallatszott ki, mintha sörösüvegekből dugaszokat húzogatónának ki.

Beléptem. Két ember dolgozott ott, szódavizes és duna-
vizes üvegek közt.

- Mit csinálnak \
- Szódavizet.
- A többiek sztrájkolnak még?
- Sohse voltunk többen.
- Ez az egész gyár?
- Ez. Mind ilyenek a terézvárosiak.
- Adok négy szivart, ha segíthetek.
- Tessék.

Ez is ritka ember, gondolák magukban, a ki még szivart ad azért, hogy nekik segíthessen. Félóra múlva tisztában voltam a szódavízgyártás titkaival: a főszerkesztőnek mégis igaza volt. Most gyerünk Kamper és Kohnoz. Ott laktak hátul az udvarban. Éppen vacsoránál ültek az összes Kamperek az összes Kohnokkal. Kit látok elsápadni, mikor belépek: Blau urat, a ki egy csinos kis Fánika kezeit szorongatta. Szemrehányólag csóváltam a fejemet. Ő megértett.

— Bocsásson meg, — kiáltott Blau, — nagyon szerelmes voltam s Kohn úr csak azon föltétel alatt egyezett bele, ha üzletén lendítek.

— S lendített?

— Óriásit. A sztrájkhírek reklámjai óta kétezer üveggel eladtunk. Holnap tíz új munkást fogadunk. Most már lesz pénzünk is a lapokban hirdetni. Ne haragudjék, uram. Szegény ember vagyok.

— Egy föltétel alatt megbocsátok: ha lemond a hírlapírásról.

— Ezer örömmel. Én is gyáros leszek.

S hogy végképp lemondott a hírlapírásról, azt abból láttam, hogy a mikor elhozta a laphoz hymen hírét, három sorban megírva: nem számított föl érte kilenc krajcárokat.

SZINKÖRI HANGULATOK.

Mikor a Dunán a legelső kis propeller a legutolsó úszó jégdarabba beleütközik s a királyi palota zárt ablaksorán fölragyog az első tavaszi napsugár: egy sápadt képű, borotvált úriember jelenik meg a főváros utcáin, szürke porköpenyegben és olyan sisakban, a minőt Anglia indiai katonái viselnek, de csak akkor, ha Bir-mába mennek hindut hódítani.

Ez az ember Krecsányi Ignác, a Duna jobbparti színkörre állandóan betáblázott igazgató.

Először is szemlét tart Budán s meggyőződik, hogy a régi népszerű kocsmák még mind megvannak a színkör környékén, tehát a színkört erre az évadra is ki lehet venni.

Azután mozgatni kezdi a fővárost. A magánépítési bizottság ülést tart; erre a középítési bizottság megijed és ő is ülést tart. Mind a ketten beleegyeznek abba, hogy a budai színkörben előadásokat lehessen tartani.

De Krecsányinak ez nem elég, ő mozgat tovább.

Még hátra van az állandó tűzvizsgáló-bizottság és a fővárosi színházi *bizottmány*. Az előbbi kivonul a Krisztinavárosba, fájdalommal konstatálja, hogy a szín-

kör még mindig fából van, egy ablakot bedeszkáztat, egy másik ablakot pedig kinyitatt, erről jegyzőkönyvet vesz föl s ezzel az eljárás véget ér.

A színházi bizottmány egyszerűen ülést tart, melyen fölolvassák a múlt ülés jegyzőkönyvét s ezzel az ő eljárása is véget ér: a színekör egész nyárra Krecsányi kezében van.

De ő még mindig tovább mozgat. Következik a belügyminiszter és a szubvenció. Mikor ez is rendben van, Krecsányi eltűnik a fővárosból.

Ekkor megjelenik a szemhatáron Feld Zsigmond, a városligeti színekör igazgatója. Szürke polgári ruhában és egészen egyszerű kalapban, mert ő más tradíciókban nevelkedett föl, mint Krecsányi. Gondosan beretvált arca elárulja, hogy kész minden pillanatban eljátszani a *Kirchfeldi pap-ot*. Féld a telet igen vígan tölti: gyermekeinek és a gyermekelőadásoknak él. Mikor azonban a városligeti tó bérlője a tavasz első jeléül a hattyúkat és a csónakokat kirakatja a vízre: ekkor Feld elkezd lamentálni, búsulni, bejárja az újságokat és az Írókat és sötéten jósolja, hogy neki tönkre kell mennie a városligeti színekörben. Ezzel mindnyájunkat annyira meghal, hogy magunkévá teszszük az ügyét. A főváros a jobb kezével szubvenciót ad neki, a balkezével pedig elveszi, mert minden évben a Feld nyakára engedélyez egy cirkuszt. Azonkívül a városliget tele van szórakoztató helyekkel, melyek elvonják a közönséget a színháztól; a ki ellenben a Horváth-kertbe megy, az nem tud okosabban, mint beülni a Krecsányi színekörébe.

Íme, ilyen a helyzete a főváros két nyári direktorának.

Mikor a lapokban az első hír megjelenik a színekörök megnyitásának idejéről, akkor a szerkesztőségekben is érdekes dolgok történnek..

Lapunknak és a színművészetnek barátai elárasztanak bennünket és lefoglalják a színeköri jegyeket.

Ők tudják, hogy nyáron a szerkesztőség fele szabadságon van s a megmaradt fele nem ér rá színházba járni. Ők úgy is ott laknak közel a színekörkhöz, nekik nem fáradtság bemenni. Aztán a színekörben mindennap ott kell lenni, mert ott mindig történik valami. Minden másodnap premier, vendégszereplés, jubileum, jutalomjáték, jótékony célú előadás. Ezt egy szerkesztőség se győzi, csak ők, a kik az esti órákban egyébbel nem foglalkoznak.

A sok beszédnek az a vége, hogy színeköri jegyeinket elkapkodják s megkezdődik a színeköri kultusz.

Minden nyári kritikusunk mást pártfogol, úgy hogy együttvéve az egész társulatot protegálják. Mindenki tünemény, még a sűgő lágý baritonhangját is dicsérik. A komikus humora ellenállhatatlan, a hűs szerelmes hangja érces, mint a ceglédi öregharangé; a primadonnák ragyogó szépségűek, a kóristánék fiatalok, a jegyszedők barátságosak, a dekoratőrök erőteljesek, a karok minimum egybevágók és még a színlap legvégén ballagó *Egy katona* is „jelesül oldotta meg föladatát”.

Szóval, a mi nyári kritikusaink roppant jó szívűek

s lelkesülten támogatják a színeköröket. Néha azonban lecsap közējük a bomba.

A múlt héten kijelentettem, hogy egy új primadonna színeköri vendégszerepléséről én fogok írni.

Nyári kritikusaink közt általános lett a fölháborodás. Hogy merek én egyszerű belmunkatárs létemre közējük tolakodni? Mit keresek én Budán? Nem elég az nekem, hogy télen át minden este színházba járok?

Mikor kijelentettem, hogy nem elég, kérésre fogták a dolgot.

— Uram! Ön nem tudja talán, milyen veszedelmes az alagúton átjárni?

— De tudom.

— Azt azonban semmiesetre se tudja, hogy Budán öt fokkal hűvösebb van.

— Hat fokkal.

— És mégis átmegy?

— Át.

Kezdtém érteni a dolgot. Attól tartanak, hogy leplezem őket. Ki fogom sütni, hogy igenis ellent lehet állani a komikus humorának, kiderítem, hogy a karok nem egybevágók és a jegyszedők barátságtalanok. És ki fogom deríteni, hogy a budai színekör nem vasból van (mint a hogy ők hirdetik), hanem fából.

Tudják, hogyan jutottam át Budára? Népszínházi ál-szakállal, a Margithíd felé kerülve. Tapasztalataimat nem mondom el; csak azt vettem rossz néven, hogy egy primadonnának (a kinek a mi lapunkban mindig az ele-

gáns római orrát dicsérték) határozottan pisze orra volt. (Elvégre lehetnek pisze rómaiak is.)

A Feld színházába nem volt oly nehéz eljutnom. Itt mindig a *Fene gyerekek-et* adták, hát nyári kritikusainknak ritkán nyílt alkalmuk írni. Ebben a színikörben a fenegyerekek a színpadról virággal dobálóznak, a publikum császársömlével dobálja őket vissza. Pedig a péksztrájk óta drágábbak. Ezt már szeretem. Ez már ellenállhatatlanabb, mint a humor. Itt legalább van kedély, s ha a *Fenegyerek-et* még sokat adják, a városligeti színikörbe járunk verekedni.

Az egészben azonban legrosszabbul jár a Népszínház igazgatója, a ki nyári magányában olvasva a Peterdiek és Petákok remekeléseit: táviratilag szerződötteti a Népszínházhoz a fél színikört.

Akkor aztán ősszel előjönnek a megecetesedett lelki rendes kritikusok s a színiköri nagyságokat egymásután porba döntik. A helybeli színikörökből a Népszínházba jutott színészek közül még egyetlen egyet se tudott a közönség megkedvelni.

Az azonban nincs eldöntve, hogy a színészekben, vagy a kritikusokban van-e a hiba?

MI TÖRTÉNIK AZ ÉN UTCÁMBAN?

Mielőtt elutaztam volna a fővárosból nyaralni, mindenütt azt beszéltek az én utcámban: a fűszeresnél, a hentesnél, a kávé- és bormérésben, hogy kövezni fognak. Sokan aszfaltot vártak, mások faburkolatot, de mindenki várt valamit. A mi utcánkban nincs se rabbiképző-intézet, se technológiai múzeum, se királyi tábla, se emlékszobor, még csak az 1838-iki árvízjelző-táblácska sincs, pedig ilyen több ízben kértünk a fővárosi tanácstól. Méltó tehát, hogy legalább új kövezetet kapjunk. Egy kétemeletes háziúr a maga költségére lerakatta a háza elején a kövezetet, egy másik aszfaltot vonatott a háza elé, egy harmadik meszeltetett: ez volt az egész mozgalom a mi utcánkban tíz év óta. Elfeledve, elhanyagolva élünk, s az adóvégrehajtókön kívül se állami, se városi közeg minket meg nem látogatott. Egy lóvasúti konduktor beszélt néha valamit a fővárosi élet folyásáról, mert ő világlátott ember volt, járván naponta tízszer a Városliget és Ó-Buda közt.

Egyszer megjelent az utcában két ember, s kifestett egy hosszú zsineget. Azután bement egy bormérésbe, s ki se jött estig. Ekkor kijött, fölszedte a zsine-

get s — megint bement a bormérésbe. Ezek a mérnöki hivatal segéd munkásai voltak, s a városi mérnököt várták, a ki azonban nem jött. Pár nap múlva megjelent a városi mérnök s az egész napot egy kávé mérésben töltötte. Ekkor meg a segéd munkások nem jelentek meg. Újra eltelt egy hét. A hetedik napon (úgy látszik összebeszéltek) úgy a mérnök, mint munkásai megjelentek, a zsineget ismét kifeszítették, a mérnök messzelátón át sokáig nézegetett egy a távolban leszúrt póznát s azzal távoztak — egyik a bormérésbe, másik a kávé mérésbe. Határozottan rokonszenveztek a bormérnökkel és a kávé mérnökkel.

Ebből a két mérésből szivárgott ki, hogy mit csináltak a rejtélyes emberek. Kiszámították, hogy utcánk hány méternyire fekszik az Adria-i tenger színe fölött s hány lábnyira a stáció-utca színe alatt. A stáció-utca és az Adria-tenger közt keresték a középutat s megállapították, hogy hány láb magasan kell a mi utcánkat feltölteni.

A mi utcánkat tehát feltöltik! Ez öröndetes hír volt, mert a feltöltést (a világlátott konduktor szerint) nyomban követi a kövezés.

Jó darab idő telt el, míg új stádiumba lépett a kövezés ügye. Addig mindig az, Adria-i tenger színe foglalkoztatta az elméket. Sokan szerették volna tudni, hogy hát *ez a tengerszín* maga *milyen magasan* fekszik, hogy ebből aztán kisüssék ezt: nem az Adriához képest, hanem egyáltalán és minden tekintetben milyen magasan vagyunk a világegyetemben.

Az új stádium abból állt, hogy egy kereken járó nagy faházat vontattak be az utcába, négy lóval és negyven emberrel. A ló húzott mind a négy, de az emberből csak a fele: a többi igazgatott és ordított. És még akadt ott néhány ember, a ki a lovakat ütötte. Szerettem volna a lovak véleményét tudni!

A faházat az utca közepébe állították s egy embert ott hagytak őrnek. Ez az ör szépen berendezkedett a házikóban. Volt a magyar fegyvergyárból egy puskája s egy honvédségi golyószóró *mitrailleuse*, melyet maga a főltaláló ezelőtt tizenöt évvel boszúsan kivont a forgalomból, miután több világiállításon *életmentési medáliát* adtak neki. Bevett egy vaskályhát, a mi arra mutatott, hogy ott készül telelni s első nap mindjárt konyhakertet kezdett ásni a ház körül, a mi szintén hosszasan maradásra mutatott.

Este a bormérésben kijelentette, hogy a kövezés ügyét még nyolc fővárosi bizottság nem tárgyalta le s addig nem lehet a munkához kezdeni. Rendelt is négy kis diófát a faház négy sarkára.

— Unokáim, a kik majd árnyékát élvezik, igen hálásak lesznek érte, — monda.

Bámulva néztünk rá. Fiatalember volt.

— Hát már unokái vannak?

— Dehogy, még megse házasodtam.

Jól vagyunk már! Hisz akkor mi nem érjük meg ennek az utcának a köves állapotát.

Az utca közepén tanyázó Robinzonnak változatos élete volt, A faház a nap különböző szakáiban négy kü-

lönböző oldal felé vetette árnyékát (mint a belvárosban hiszik, a föld forgása következtében) s ő mindegyik oldalon szundikált egyet. Mi egyre nógattuk, hogy házasodjék meg, ama bizonyos unokák és a kövezés érdekében; de ő csak aludt. Letelepédése elannyira állandó jelleggel bírt, hogy háziúrnak tűnt föl a lakosság előtt és megválasztották iskolaszéki tagnak és kerületi előljárónak. Utcánk pincelakói nagyságotlák.

Egyszer megkérdeztem, hogy tulajdonképp mire való ez a faház és miért lakik ő benne?

— Ebbe a faházba rakják a kövezők a szerszámjaikat s innen őrzöm én a lerakandó köveket, míg rakásban lesznek.

— Hát hol az a szerszám és hol az a kő?

— Egy-két hónap múlva itt lesz.

Előbb azonban elzárták a közlekedést az utca mindkét végén s zöld lámpást tettek oda éjszakánként: figyelmeztetésül a kocsiknak. Ennek köszönhető, hogy ma már a mi utcánkban alig van valamire való család, melynek ne volna zöld lámpája. Negyvenkét városi lámpát hordtak el onnan az utcaszegletekről s Robinzon nem törődött vele, mert ő nem volt jogosítva a lámpákra felügyelni. Hetekig el volt zárva az utca, ekkor végre eljöttek a kövezők, fölásták, feltöltötték és kikövezték.

Mi azt hittük, az előkészületekből ítélve, hogy ez a kövezés valami kolosszális dolog lesz. Hogy eljön a főpolgármester díszmagyarban s ünnepiesen leteszi az utca alapkövét. Hogy eljön a térparancsnok, azonkívül a főkapitány, Szcerbovszky Szaniszló tűzoltó-főparancsnok,

Markusovszky szintén tűzoltó-főparancsnok, a kik, ha tűz nem volna, a legjobb barátok volnának. De a tűzön mindig összevesznek. Reméltük, hogy eljön kerületünk képviselője, a főkortesek s azok a nevezetes emberek, a kik mindenütt „jelen” vannak.

Nem jött el senki. Mivelünk nem törődik senki.

Ekkor láttam, hogy a fővárosi kövező bizottság mennyivel előbbre jár, mint a vízvezetéki bizottság.

A mint a kövező bizottság kimondta, hogy kövezni kell; azonnal megtörtént. Csak négy hét múlva mondta a vízvezetéki bizottság, hogy a csöveket le kell rakni. Ekkor fölszedték újra a kövezetet, s lerakták a vízvezetékét. Azután jöttek a légszeszcsövek. Egy esztendeig dolgoztak a mi utcánkon szakadatlanul. Most már van mindenünk. A kiscesti omnibuszok is arra közelednek, s az utca végéről hallani a villamos vasút távoli nyikorgását. Senki se mer mezítláb járni az utcán, a gyalogjárót söpri, s a meszelés kezd elharapódzni. A házbér több, a kapuk korábban záródnak, s a házmesterek gorombábbak. Szóval beléptünk az európai civilizáció körébe, s utcánknak mindenki nagy jövőt jósol . . . Csak még középületünk nincs. Egyben bízom: olyan félreeső utca vagyunk, hogy biztosan ideépítik az új városházát.

GYILKOSSÁG A TINTAGYÁRBAN.

Egy tisztességes fantáziával megáldott úri ember egyszer a népszámlálásról szóló könyvet forgatva, arra az eredményre jutott, hogy legjobban cselekszik, ha politikai napilapot indít.

A statisztikai évkönyv ugyanis kimutatta, hogy négy millió magyarnál több tud írni és olvasni. Így tehát ő a lapja számára munkatársat és olvasóközönséget négy millió emberből válogathat össze.

A munkatársakkal hamar készen volt: ő maga, mint kiadótulajdonos és felelős szerkesztő s egy harmadéves joghallgató, mint szerkesztőség. Elöl kép, hátul apróhirdetések, a kettő közt a politikai napilap: ez volc az újság beosztása. Ára két krajcár.

A számítás a következő volt: A négy millió magyarból levonandó a szerkesztő és a munkatárs, marad három millió kilencszázkilencvenkilencezerkilencszázkilencvennyolc magyar. A 999.998 magyart átengedi más lapoknak, egy millió embert olyannak vesz, a ki csak a maga könyvéből tud olvasni, egy millióra teszi azok számát, a kik szomszédjuktól kérik kölcsön a lapot, de ma-

guk nem fizetnek elő: marad tisztán a vállalat számára egy millió honpolgár. S erre ne lehetne lapot indítani % Ha csak fele prenumerál, az már három millió ötszáz-ezer forint jövedelem évenként.

Szédítő kilátások. A felelős szerkesztő már látta a közel jövőt, melyben Rotschild az ő zsiróját kéri, hogy az első hazai takarékpénztárhoz egy váltót benyújt-hasson.

Címül a *Nemzetőr-t* fogadták el, nagy táblára ki-festették, s a lap megindult.

Éppen uborka-évad volt s a lapok külföldi szeren-csétlenségekkel töltötték meg hasábjait. Mindazonál-tal az egy millióból néhány száz honpolgár mindennap megvette és végigböngészte a lapot. A szerkesztőség va-lami szenzációs eseményre lesett, melyet ki is lehessen pingálni az újságba, s melyet egy hétig lehessen húzni, újabb és újabb részletekkel. Majd tódulnak akkor száz-ezrivel a magyarok.

— Odáig akarom vinni, hogy azok, a kik nem tudnak olvasni, sírva nézzék a trafikok elé kifüggesztett lapot, mert nem tudják elolvasni.

Ez volt a szerkesztő büszke nyilatkozata, mely a munkatársat nagyobb buzgóságra sarkalta s égett a vágytól, hogy valami föltűnést keltő hírrel kapóssá te-hesse a lapot.

Egy éjjel a munkatárs maga ült a szerkesztőség-ben s várta az utolsó híreket, melyek a másnapi lap tel-jességéhez még hiányoztak.

Ekkor megszólal a telefon csengetyűje.

— Haló! Haló! — kiáltott az ifjú bele a drótbá.

— Te vagy az, Álmos? — kérde a hang.

— Én vagyok. Te vagy az, Árpád?

— Igen.

Árpád egy másik lapnak a munkatársa s Álmosnak jóbarátja volt.

— Mi újság? — kérdi Álmos.

— Van egy jó hírem.

— Mi az?

— *A gyilkosság a tintagyárban.* Megvan nektek?

— Nincs. Kérlek mondd el, mi az?

— Hát ma este tíz órakor a váci-körúti tintagyár tetejéről egy ember zuhant le, a kinek a feje be volt ütve.

— Miféle ember volt?

— Munkásember, harminc-harmincöt év körül. Szenzációs és rejtélyes eset.

— Hát ti megírjátok? — kérde az óvatos Álmos.

— Nem, mert szerkesztőnk részvényese a tintagyárnak. A tintagyárnak pedig ártani fog a közlés. Ti azonban jól kidolgozhatjátok, holnap meg is rajzolhatjátok.

— Mit mond a rendőrség?

— Titkolóznak. Menj neki a főkapitánynak. Szervusz.

Álmos magába mélyedt. Íme itt az alkalom. Kitüntetheti magát s a lap népszerűségét emelheti. Jó mélyen bemártotta tollát a legfeketébb tintába (talán éppen abból a gyárból van!) s kezdé:

Gyilkosság a tintagyárban.

A kik ma este, 10 órakor, a Váci-körúton végighaladtak, nem kis meglepetésben részesültek. A 63-ik szám alatt levő tintagyár tetejéről egy emberi holttest zuhant alá, velőtrázó sikoltás közt...

Itt Álmos megállt. A holttest velőtrázó sikoltása hatásos, de lehetetlen. Eh, ezért megtartja a sikoltást, de másnak a szájába adja.

... A sikoltás egy szerencsétlen kucsébertől eredt, a kire a holttest rázuhant. A kucséber feldőlt, a narancs, datolya és füge szétgurult s az édességek közt hevert egy alaktalan véres hulla és egy jajgató sebesült. Minő ellentét!

Nagy néptömeg szaladt össze és először is a kucséber vagyónát emelte el, azután a kucsébert emelte föl. A 412-ik számú rendőr konstataulta, hogy a tintagyár tetejéről lezuhant embernek a fején *mély seb tátong*, melybe egy gyorsan elősietett orvos a szomszéd mészáros fejszójét pompásan bele tudta illeszteni. Tehát gyilkosság! A szemközti szatócsbolt tulajdonosa már meg is esküdött, hogy a zuhanást fönt a háztetőn *küzdelem zaja* előzte meg.

Itt Álmos megállt s végignézte, hogy mennyit hazudott már bele a hírbe: A 63-ik szám, a kucséber, a sikoltás, a 412-ik számú rendőr, az orvos és a fejsze, a szemközti szatócs és hamis esküje. Nem sok. Még elfér benne egypár. Csikorgó tollal folytatta:

... A holttest kétségbevonhatatlanul egy tintagyári munkásé lehetett. A hol nem volt véres, ott tintás volt s zsebében egy üveg alizarin-tintát találtak.

— Nem, ez nem jó, — monologizált Álmos — azt nem hiszi el senki, hogy valaki majdnem agyonüt egy kucsébert, ellenben a zsebében levő tintásüvegnek semmi; baja se történik. A tintásüveg törlendő.

... Zsebében egy munkakönyvet találtak, melyből kitűnt, hogy 35 éves, *nő*s és négy gyermek apja . . .

(Harmincöt éves embernek föltétlenül van neje és négy gyermeke, — gondola Álmos, ez nem túlzás.)

Csak a *nevét* nem lehetett kibetűzni: a felismerhetetlenségig el volt kenve tintával. De e tintát ki fogjuk vakarni, s holnapra már *teljes* névvel fogunk szolgálni olvasóinknak.

. . . Egyelőre csak azt kérdezzük, mi lesz a szegény özvegyből, mi lesz a szegény árvából? A tintagyár *szűkkeblű* részvénye-seitől semmi jótékonytságot nem várhatunk . . .

Ekkor a szedő dugta be a fejét az ajtón.

— Kérem a cikket rögtön, mert a lap elkésik. Már szedni kellene.

Álmos ezzel fejezte be:

. . . Késő éjjel lévén, nem írhatunk többet, de holnap folytatjuk. Most még csak annyit, hogy a rendőrség *titkoló*szik. Holnap meg tussolni fog. Miért? Azt is elmondjuk.

Letette a tollat. Meg volt elégedve első nagyobb zsurnalisztikái munkájával. Ott maradt hajnalig, akkor a kinyomtatott lapot, a jó kövér betűs tudósítással zsebre tette, haza ment, a lapot vánkosa alá dugta s édesdeden álmódott a töméntelen sok tintagyárról, a melyről rakásszám hullanak le az emberek.

Nem sokáig szendergett. Hatalmas rázás fölriasztotta. Reggel volt, Előtte állott a *Nemzetőr* szerkesztője, örömtől kipirult, arccal:

— Álmos úr! — kiáltá — ön aranyember. Szenzációs tudósításával lefőzte az összes lapokat. Végignéztem minden lapot. *Nincs bent egyetlenegyben sem.*

— Mi az ördög?

— A publikum ma falni fogja a lapunkat. Kép-

zelem, hogy eszi a méreg a többi újságot. Aztán járjon utána, hogy a szerencsétlen ember nevét is megtudjuk.

— Igenis.

És Álmos fel öltözködven, elment a rendőrségre. Ott azzal fogadták, hogy még nem érkezett róla jelentés s nem tudnak a gyilkosságról semmit.

— Mindent tudok, — monda Álmos a szerkesztőnek, mikor délután bement az irodába. — Hanem oda kell csördítenünk a főkapitánynak. Tussol.

— Ne még. Ezt elteszszük harmadnapra. Holnap jön a rajz, s az újabb részletek.

Álmost csodálatos alkotó tehetség szállta meg, s megénekelte szép hegedűszóban, hogy az áldozatot Kotori Gáspárnak hívták, hogy özvegye és árvái minő szív-tépő zokogás közt borultak holttestére, hogy a kucsébernek semmi baja sincs már, s hogy három tintagyári munkást a gyilkosság gyanúja miatt már elfogtak, de ezek mindent tagadnak.

E tudósítást élénken illusztrálta a kép: egy tintafekete négyemeletes ház, melyre a gyöngébbek kedvéért föl volt írva, hogy *Tintagyár*; s egy emberformájú tömeg, mely hanyattfordulva zuhant alá az utcára, hol a még mitsem sejtő kucséber ballagott.

Az esti lapok nem vették át az érdekesítő hírt, a mi a szerkesztőt kissé lehangolta. íme, a kenyéririgység. Agyonhallgatják a *Nemzetőr* hírét, csakhogv reklámot ne kelljen csinálniuk a lapnak. Majd beszéltek ti, hogyha a gyilkost elfogják!

A másnapi lapok se vettek róla semmi tudomást.

No ez hallatlan. A rendőrség se ad ki semmiféle kommunikét. Hát már mindnyájan a tintagyári részvénytársaság zsebében vannak?

— Talán nem volna igaz a hír? — kiáltott a szerkesztő.

— De hisz akkor a főkapitány cáfolatot adott volna ki ellenünk! — vélekedék Álmos.

— Igaz. Tehát tussol. Akkor támadunk.

S harmadnap megjelent az élehangú cikk, a mely a rendőrséget becstelen üzemekkel, trafikálással stb. vádolta; kisült abból, hogy a főkapitánynak tintagyári részvényei vannak s hogy a közrendőrök kopír-tintával subickolják a csizmájukat.

Semmi visszhang. Se cáfolat, se sajtópör, so gyilkos.

— Ugyan, Álmos úr, — monda erre a szerkesztő — menjen ki személyesen a tintagyárba s ott tudakozódjék a dolog felől.

— Hol is van, kérem, az a gyár?

— Váci-körút 63-ik szám.

Álmos annyira beleélte már magát a gyilkosságba, hogy ment egyenesen a 63-ik szám alá s nagyon elbámult, hogy ott egy üres telket talált. Két óra múlva tért csak vissza a szerkesztőségbe.

— Nos, nos?

— Szerkesztő úr, az egész Váci-körúton nincs egyetlenegy tintagyár se.

— Hát hová lettek?

— Soha se is voltak.

— Talán rosszul értette, vagy az utcát, vagy a tintát?

— A tintára biztosan emlékszem, az utcát esetleg elhibáztam.

— Akkor keressük a tintagyárat.

Elmentek együtt a legközelebbi papírkereskedésbe s minden fővárosi tintagyárból megvettek egy-egy üveg tintát, összesen tizenkét üveget. Ezekről leolvasták az adresse-t s azután sorra vették a gyárat.

Lesújtó eredmény!

Három gyár már félesztendeje be volt csukva. Nyolc gyár *földszintes* házban volt elhelyezve, melynek tetejéről bátran le lehetett esni, minden veszedelem nélkül. Egyetlenegy tintagyár volt kétemeletes házban elhelyezve, *Kőbányán*; de ebben csupa leány gyerek dolgozott.

A szerkesztő összeszidta Álmost, hogy máskor ne engedje magát fölültetni s azután szólt:

— Milyen szerencse, hogy a lapunkat nem olvassa senki; vagy legalább olyanok nem, a kik hivatva vannak egy tintagyári gyilkosság ügyében nyilatkozni.

Másnap estefelé egy poros úr kopogtat be az ajtón s bemutatja magát, mint külső stáció-utcai háziurat.

— Uram, — kezdé — én Gödöllőről jövök kirándulásról. A feleségem egy hideg sült csirkét pakkolt . . .

— Kérem röviden.

— Az önök lapjába, a *Nemzetőr-be* pakkolta. Én Gödöllőn, kint az erdőben a csirkét megettem s a lapot elolvastam. Itt a lap. Egy kicsit zsíros, de szegény Ko-

tori Gáspár hátrahagyott családjának a nyomora igazán szívreható. Gyönyörűen van megírva.

S kihúzta zsebéből a *Nemzetőr-t*, a másodnapi közleménnyel. Álmos, mint szerző, meg volt hatva.

— Mit akar az úr ezzel? — kérde a szerkesztő nyugtalanul.

— Itt hoztam öt forintot a család számára.

Álmos és a főnök összenéztek.

— Már nincs rá szüksége, — felelt a szerkesztő, — két *gyermeket* örökbe fogadott a kucséber, kettőt pedig a tintagyár. Köszönet önnek a nagylelkűségéért.

A jószívű háziúr eltette az ötöst, megvakarta az állát s rövid gondolkodás után szóla:

— Hát az özvegy hol lakik?

— Ugyan, kérem! — monda szemrehányólag a szerkesztő.

— Bevették ápolónénak a Rókusba, — szólt Álmos.

— Sajnálom. Igazán kár.

Ezzel eltávozott.

— Hála Isten, — sóhajtott a főnök, — ezzel az utolsó veszedelem is elmúlt. Barátom! Álmos úr! a mi lapunkba sült csirkét pakkolnak! Én csak szalonnát mertem reményleni!

A CIRKUSZ KÖRÜL.

Otthon, az ágyam alatt, két tizkilós vasrudat tartok, melyek még abból az időből maradtak meg, mikor az atlétikai klubnak működő tagja voltam s évenként kétszer az Orczy-kert porondján, kék-sárga ingben mutogattam magamat, mindig előkelő közönség előtt. Mióta aztán fölhagytam a kétszínű ingekkel s csak fehér inget viselek, azt is kabát és mellény alatt, úgy az Orczy-kertben, mint azon kívül, azóta a vasrudakat az ágy alá tettem s ott rozsdásodnak, porosodnak most is, mivelhogy nálunk nem szokás a szobának az ágy alatt levő részét söpörni.

Teljesen megfeledkeztem már róluk, mert nem tartozom azon emberek közé, a kik lefekvés előtt az ágy alá néznek, hogy nem bujt-e oda valaki. De a minapában a házmester, Jobbadán Mihály, elélem áll, s kijelenti, hogy ő szeretné az erejét fokozni.

— Inkább a szorgalmát fokozná, — felelém őszintén.

— Arra nincs mód. Avagy ha van mód, nincs be-

lőle haszon. De az erőfokozásra szükség van. Továbbá a járuléka haszon lehet később.

— Erősebb akar lenni a többi házmesternél?

— Erősebb akarok lenni a herkulesnél.

— Melyiknél?

— A ki a cirkuszban mutogatja erősségét., birkózáván.

— De mi közöm nekem mindehhez?

— Csak mint tulajdonos illeti tekintetességedet kérelmem célzata.

— Miféle tulajdonos?

— Vasrúdtulajdonos, az ágy alatt.

— Magának ajándékozom.

A házmester rögtön az ágy alá mászott, s előhúzta a vasrudakat.

— Tekintetességed karpróbája kiállotta már az erősségi bizonylatot? — kérdé Jobbadán.

(Érteni kell az ő nyelvét!)

— Azelőtt bírtam, de most gyöngö vagyok hozzá.

— Részemről bírandom, huzamossági gyakorlatok után.

Ezzel a két vasrudat fölnyalábolta, s távozott. Attól kezdve hajnali négy órakor kelt föl, s a két vasrudal járkált, hadonázott egy órát. A házbeliek azt hitték, hogy megbolondult, de Jobbadán nem adott rájuk semmit, mert jól tudta, hogy az a bolond, a ki utoljára bolond.

Egy darab idő múlva Jobbadán, a ki régebben népdalköltő és adóintéskihordó volt, újra megszólít:

— Karfeszültség keményedik. Még csak rövid idő, s enyém a birkózás fölénye.

Ezzel félkézzel megfogott egy széket, s négyszer a levegőbe emelte.

— Ha tekintetességed helyzetét ezen széken foglalná el, akkor is fölemelés lenne a vége részéről, gyakran.

— Köszönöm, inkább elhiszem.

Jobbadán letette a széket s elfoglalta rajta helyzetét. Megsodorta a bajuszát s folytatá:

— Szabad volna tekintetességedet egy tapasztalati látogatásra kérnem?

— Hová?

— A cirkuszba, birkózási tanulmányút céljából.

— Hát maga Massont, ezt a hírhedt francia veredőt akarja legyőzni?

— Igenis, ha a mérkőzés előnye részemen lesz lehetséges.

— De minek menjek én magával?

— Tekintetességedben összpontosul az intelligencia s az én erőmet fölvilágosításokkal és tanácsokkal támogatja.

— Hát mikor megy ki birokra?

— Megnézés után fejlődik az elhatározás.

— No jó, nem bánom.

Másnap kimentem Jobbadán gazdával a városligeti cirkuszba s neki is jó helyet váltottam, hogy mindent láthasson.

Mikor a trikós hölgy tíz öl magasan lóbálta magát a trapézén, Jobbadán megszólalt:

— Ha az én leányom mutatkoznék így, apai szeretetem nyakkitekeréssel végződnek.

— Bajosan! Mert ez a lány egy hónapban ötszáz forintot visz a konyhára.

— Ötezer! — kiáltott Jobbadán.

— Nem, ötszáz.

— De igenis, — *ötezer kapunyitás.*

— Vagy úgy! Ejnye de gyorsan föl váltotta.

— Sok pénz! Sok pénz! Tíz évig minden éjjel két lakó, lumpolási késésben. De azért megbocsátásig nem lágyulnék, lányomra vonatkozólag, légben lebbenésért.

Jobban tetszettek Jobbadánnak a pofozkodó bohócok.

— Pof váltatik, de becsületbeli ügy kizárva.

— Jó fizetségért teszik ezek is, — világosítani föl a házmestert.

— Pénzért pofonvágni valakit, nem karakter.

— Maga nem tenné meg?

— Csak méregből szokás a nyakleves kimérése. Dühből szívesen, pénzért soha.

— De jobb, ha valaki rendes havi fizetésért képelteti magát, mintha héhe-korba nyakonverik, potyára.

— Potyára? Nem vélném. Járásbíróságilag folyamatba tehető az eljárás.

Jobbadán hirtelen elhallgatott. A porondon három

birkózó jelent meg. A francia és két ellenfele. Házmes-
terem hirtelen kidüllesztette a mellét s ráütött.

— A minőség összehasonlítása nem kedvezőtlen,
mellem mivoltát illetőleg.

Majd a felsőkarja izmait duzzasztotta ki.

— A hajókötel ehhez képest Kis Mihály!

(Értsd *kismiska*. Jobbadán, mint komoly ember,
sohase engedett meg magának ennyi bizalmaskodást.)

Aztán jól megnézte Massont, s folytatá:

— Mennyiségileg a franciát illeti a többség.

Tényleg a gallus jóval kövérebb volt Jobbadánál.

Egyszerre megindult a verekedés, s öt perc alatt
a két helybeli hercules csúnyául legyűrve hevert a homo-
kon. Házmeszterem sápadt volt.

— Megvan az elhatározás, — monda.

— Nos?

— Ajánlatos a várakozás meghosszabbítása s a to-
vábbi tanulmány.

— Helyes. Lássa Jobbadán, a kapunyitogatás las-
súbb, de biztosabb jövedelem.

— Igaz. De hát a háromszáz forint kecsegtetése?
Szerencsepróbálás sohse árt.

Három napig minden este a cirkuszban ült Job-
badán, hogy — mint monda — kitanulja a francia
fortélyos fufangjának a csalafintáját. Negyedik nap
délelőtt így szólt hozzám:

— Legyen szerencsém a szabadban.

— Hol?

— A gyepen, Cseh Jóska társaságában.

— Ki az a Cseh Jóska?

— Eredménytelen birkózó. Tegnap földhöz vágott a cirkuszban.

— Mit akar vele?

— Erőpróbálásom első stációja. Ha ezúttal a földhözvágás sikerrel jár, indulok a franciára. Kérem becses jelenlétét, szíves bírálat céljából.

Kimentem vele a Városligetbe, a Hermina-kápolna mögé. Kivülünk csak Cseh Jóska és két, kapunyitogatásban megöszült házmester volt ott.

— A becsületbíróság! — mutatá be őket Jobbadán.

A birkózók levetették felső kabátjukat. Ekkor megszólalt Cseh Jóska:

— Tisztázzuk az öt forintot.

— Hol a bizalom az ősi erényben? — kérdé búsan Jobbadán.

Ezzel elővett egy ötöst s átnyújtotta. Cseh Jóska-nak. Ennyi volt a próbabirkózás megállapított díja.

A következő percben Jobbadán nagyot nyekkent. Fölugrott, neki ment, újra nyekkent, harmadszor is nyekkent. Soha házmestert ily gyors egymásutánban nyekkeni nem hallottam. A harmadik földhözvágás után Jobbadán így szólt:

— Elégséges. Köszönetem meleg, bár nyakam fáj, bordáimmal vegyest.

A bajvívók elváltak. A becsületbíróság velünk volt, mert, mint Jobbadán monda, *sőrfizetség reményét*

táplálta. A városligeti sörcsarnokban fizettem nekik sört.

— Mondjon le Jobbadán, — szóltam a házmesterhez, — nem magának való ez a mesterség. A vonat se szokott tovább menni, ha az első stációnál kisiklik.

Jobbadán lelkében tusakodás kezdődött. Hallgatott.

Másnap azonban a tízkilós vasrudakat újra az ágyam alatt találtam.

A CSEPELSZIGETI VÉR FÜRDŐ.

Előszó.

Túl a Dunán, túl a budai váron, túl a krisztinavárosi szinkörön, egészen a hegyek lábánál, fekszik egy terjedelmes kert, a kertben gazdag szőlő- és rózsalugasok, a lugasok közt barátságos, mosolygó épületek.

Ezt a helyet Isten a pásztoridyllek számára teremtette. De az Isten szándékába beleavatkoztak a budaiak. Másfajta emberek oda fiatal párok mézeshetei számára villákat raktak volna. De a budaiak ereiben aquinkumi vér folyik s nincs érzékük a szerelem sutto-gása, a gerlicék turbékolása iránt. És képzeljék el, mit építettek ők oda . . .

De ne képzeljék el, inkább megmondom.

Hétköznapokon e vidám tájon tökéletes csend uralkodik. A friss hegyi szél ringatja a virágokat s a falevelek zizegésébe csak néha vegyül egy-egy sörös hordó csapraütésének zaja. Habos poharak körül ülnek a krisztinavárosi polgárok s megvetik az állam hivatalos nyelvet. Ez már a török uralom óta így van ott.

De vasárnap nagyot változik a Krisztinaváros

képe. Korán reggel, mikor a föld, a szombat éjjeli részeg emberekkel együtt, még harmatos, marcona férfiak lépkednek a főváros összes utcáin végig, Budára, a rózsalugasok közt fehérlő házikó felé. Es nyolc óraker megkezdődik e házban a puskaropogás és tart késő estig. Megtévedt sasok keringenek e kert fölött, abban a hitben, hogy itt háború folyik, s hullára van kilátás. A verebek és egyéb félnék állatok messze menekülnek e szörnyű helytől, s röpülnek a vén Gellétre, népgyűlést tartani és sürgetni a vasárnap munkaszünetet.

Azt hiszem, most már kitalálták, hogy ez a hely nem egyéb, mint a *Budapesti Polgári Lövészegyesület* céllövő háza. Estefelé a puskaropogást barátságosabb és kellemesebb zaj váltja föl: hordók csapraütése és dugók kihúzása. Mikor ez is elcsendesült, akkor a lövészek széteszlanak. S ilyenkor már szorosabb köztük az összetartás: egyesével érkezett mind, de kettesével, hármassal, barátságosan összefogózkodva távoznak.

Vasárnap esténként a krisztinavárosi levegő tele van puskaporral. Ekképp a Krisztinavárosban nincs ember, a ki puskaport ne szagolt volna s ezért ők külön legényeknek tartják magukat a többi városrész lakóinál. Lassankint minden krisztinavárosi ember abba a rög-eszmébe esett, hogy nagy háborúkat élt át, mint katona. Kocsmákban csak hadi tetteikről beszélnek, az öregek a harmincéves háborút, a fiatalok a forradalmat emlegetik s nem is ember, a ki legalább a boszniai hadjáratot végig nem küzdötte.

Így rontott el a *Polgári Lövészegyesület* az ő füs-

tölgő puszkaporával egy egész városrészt, mely évszázadok óta békés hajlamairól volt nevezetes.

Mi történt a céllövők közt.

E körülményes bevezetés után elmondhatjuk, hogy mi történt a rózsák közé rejtett fehér házban, ott a hegy alatt.

Régóta folyik ott a lövöldözés, kiváló sikerrel. A Gellérthegy nagy kort ért már, de ő sem emlékszik azokra az időkre, mikor a céltalan búcsúi lövöldözgetés szervezett céllövővé alakult át.

De senkise szagolhatja a puszkaport sokáig büntetlenül. A céllövőkben is fölébredt az alvó Tell Vilmos, vagyis inkább Tarasconi Tartarin. Ők is harciasakká lettek s ez a változás csakhamar meglátszott az egyesület belső életén is.

Keletkezett egy reformpárt Szávoszt vezetése alatt. Szávoszt az, a ki a céllövőket Berlinbe vezette, a hármaa szövetség kötelekeit sörrel és puszkaporral szorosabbra fűzni. Ez útja alkalmával egész csomó új fegyverrel ösmerkedett meg, melyekkel könnyebb centrumot találni és így medáliákra szert tenni.

Szávoszt és pártja sürgette az új puszkák és a füst nélkül lobbanó puszkapor behozatalát. Ezzel szemben áll az úgynevezett maradi párt, mely csak úgy, mint eddig, továbbra is kovás puszkával akar lődözni, híven ragaszkodván az ösök hagyományaihoz. Ennek a vezére Érc-hegyi Ferenc könyvkötő. A könyvkötés — mint Dóczi Lajos éneklí — *nem agynymó foglalkozás* s így Érc-

hegyi egész elméjét a konzervatív párt szervezésére fordíthatta. Szervezte is úgy, hogy a haladó pártot a közgyűlésen leszavazták.

Megkezdődött a torzsalkodás s a két párt minden vasárnap titkos értekezletre gyűlt a város különböző részeiben.

Ki tudja, meddig veszekedtek volna egymással egész barátságosan, ha végre bele nem szól a főváros közvéleménye ekképp:

— Elvégre az urak fegyverviselő., harcias emberek. Nem illik, hogy vitás ügyeiket békés úton, tollal és szóval intézzék el. Föl a harcra! Lövészmódra mérközzenek össze.

S a közvélemény nyomása alatt a lövészeknek engedni kellett.

A harc.

A lövészegyesületnek majdnem kétezer tagja van. Ekkora csapatnak jókora tér kell, hogy háborúskodhassék. A főváros tanácsa, a megyei hatóság beleegyezésével, kijelölte nekik a Csepelszigetet. Ide nyakig fölfegyverkezve ki fog vonulni az egész lövészegyesület s a melyik párt becsületes harcban legyőzi a másikat, az legyen uralkodó és irányadó az életben maradt tagok közt.

Nagy izgatottság támadt a fővárosban. Az asszonyok tömegesen rendelték a gyászruhát s a gyászfátyol nagyon megdrágult. Az iparoskör rögtön hirdette a műkedvelő előadást „a lövészözvegyek javára”. A városban gyűjtést indítottak a lövészárvaáhzra. A puskaárak le-

hanyatlottak. A városházára fekete zászlót tűztek ki. A virágkereskeclések kirakatai tele voltak koszorúkkal, a szalagon ilyen föliratokkal: *Felejthetetlen lövészemnek — a bánatos özvegy*. Szóval a város készült a nagy lövészirtásra.

Borús tavaszi napon kezdődött a nagy ütközet. A reformpárt a *Török császár* kávéházból indult el. Szávoszt fekete lovon ült, s fekete zsebkendővel integetett. Némay Antal két új rendszerű puskát vitt: az egyiket szót lehetett szedni, de nem lehetett összerakni, a másikat össze lehetett rakni, de nem lehetett szétszedni. Ezenkívül Némay két hordó kávéval és öt hordó Francois-féle konyakkal járult a közlekedéshez. Lovag Ditrichet is lóra akarta a reformpárt ültetni, gondolván, a ki lovag, az lovagoljon: de Ditrich megesküdt, hogy soha még lovon nem ült és így megengedték neki, hogy gyalog szolgálatot teljesítsen. A táborkar állott még Gabrinyi, Bischitz Lajos és Megyeri Krausz Izidorból. Katonabanda kísérte a sereget Csepelre, gyászba vont dobokkal. A fővárosi tanács a gázlámpákat mind meggyújtatta, s gyászfátyollal bevonatta. A csapat ötszázhusz főből állott, s mindegyiknél volt ötven patron. A reformpárt a sziget déli csúcsán foglalt állást.

Kevéssel utánuk az opera gyászskürtösének trombitálása mellett bevonult a szigetre a konzervatív párt Érchegyi fölövész mestert négy hordár vitte egy emelvényen, honnan az egész csapatot láthatta. Freyberger vaskereskedő talpig vasba öltözködött. Ország és Darányi országgyűlési fölövészek egy-egy zsebagyút vittek

magukkal a magyar fegyvergyárból. A csapat ötszáz főből állott, fejenkint ötven töltéssel, s a sziget északi csúcsán helyezkedett el.

A lakosság messze kint a szárazföldön helyezkedett el és leste a rémes ütközetet. Az összes temetkezési vállalatok kirukkoltak, egy-, két-, három-, négy-, hat- és nyolclovas gyázkocsikkal, mert mindenféle rangú halottra számítottak. Az összes felekezetek papjai készenlétben voltak. Megjelent Mundy báró, az egész bécsi mentőtársulattal, a helybeli mentők szintén kirukkoltak. A főváros négyszáz ideiglenes sírásót fogadott föl.

Szerdán déli tizenkét órakor megdördültek a citadella ágyúi: ez volt a jel az összecsapásra. A Csepelszigeten nagy puskaropogás támadt és sűrű füst borult a mezőkre. Kiabálás, rikoltozás tört elő a füstből. Majd leszállt az éj, s vele minden elcsendesedett. A lakosság nyugtalan éjszakát töltött. A hatóság reggelig senkit se eresztett a szigetre, s addig mindenkit a bizonytalanság gyötört. Majdnem bizonyosra vették, hogy egyetlenegy lövész se maradt életben. Hazánk legjobb, legbiztosabb lövői, kiknek dicsőségét, lövésben való ügyességét és célzásban való hibázhatatlanságát annyiszor hirdette a sajtó, mind ott voltak a végzetes szigeten, s kétségtelen, hogy a milyen lövők, egy se maradt közülök életben.

Másnap korán reggel polgárokból és katonákból álló vegyes bizottság lépett a szigetre, az önkéntes mentők és a halottkémek kíséretében. Halotti csendben, mélyen leverve haladtak előre a tömeges halál rettentő tanyáján. Semmi... Semmi...

— Állj, ki vagy? — kiáltott egy menydörgő hang a bokrosból.

A reformpárt előcsapatja volt, melyet Némay kávéval traktált.

Gerlóczy, a vegyes bizottság elnöke, előlépett s reszkető bangón kérde:

— Melyik párt győzött?

Némay megvetőleg nézett rá:

— Melyik? Hát a reformpárt.

— S mi lett a másik pártból? — kérde újra Gerlóczy zokogva.

— Elestek mind. Mi pedig egyetlen embert se veszítettünk.

A reformpárt lövészei rábiccentettek s zordonul itták a gyászfekete kávé.

— Meddig tartott a harc?

— Míg minden töltésünk el nem fogyott.

— Hol fekszenek a halottak? — kérde elcsukló hangon Gerlóczy.

— A sziget északi részén.

A vegyes bizottság ingadozó léptekkel a mondott irányban elindult. Senkise beszélt, mindenki sírt. A mint egy kis dombra fölértek ... a túlsó oldalon látják a konzervatív pártot mély csendben, lehorgasztott fővel ülni és búsulni.

Darányi rögtön Gerlóczy elé sietett és a nyakába borult.

Oh, barátom, ez nagy csapás az országra, a fővárosra és a Krisztinayra.

— Sok embert vesztettetek?

— Mi nem vesztettünk egyet se, hanem a reformpárt meghalt. Hírmondó se maradt belőle.

Gerlóczy már nem volt olyan sápadt.

— S hol fekszenek a halottak? — kérdé.

— Dél felé.

Gerlóczy már pirosodni kezdett.

— Maradt még töltésetek?

— Mind ellőttük.

Gerlóczy már vörös volt, mint a főtt rák. De nem árulta el magát.

— Uraim, gyerünk a halottakat eltemetni, — kiáltott Gerlóczy.

S a konzervatív párt leverten megindult dél felé. A sziget közepén egyszerre csak szembe találja magát a legyilkolt reformpárttal. A fegyvereket elhajítani és egymással kibékülni egy perc műve volt. Még csókok is cuppantak.

Úgy ám, de a nép békétlenkedett.

— Micsoda? Hát ezek a mi híres lövészeink? Órák hosszú során át lövöldöznek egymásra és nem tráfálnak? Hát így bolondították bennünket évtizedek óta? Ez nem járja.

A kibékült lövészek négy ezred baka fedezete alatt vonultak be a városba. Azóta Budán a szegényebb néposztálynak valóságos kenyérkeresetévé lett vasárnap a lövőházban céltáblául állani. Napidíj egy forint.

EGY FŐVÁROSI EMBER VISZONTAGSÁGAI.

— Négyemeletes bolondság. —

Rendesen kifejlődött, öt láb és három hüvelyk nagyságú fővárosi ember vagyok. Gazdag, de becsületes szülők gyermeke lévén, otthon, falun, bizonyos jómódnak örvendtettem, a mi azonban Pesten szegénységgé változott át. Ennek köszönhetem, hogy végigpróbáltam a fővárosi élet összes nyomorúságait, s beszélhetek rólok a jövő nemzedékek okulására.

Pesten leelőször is földszinten fogadtam lakást, hogy ne kelljen lépcsőt másznom. Én nagy elismeréssel vagyok a földszintes lakások jeles tulajdonságai iránt, de nem álltam ki sokáig. Először is a szemetes minden reggel öt órakor csöngetett az ablak alatt. Úgy látszik, oly sok a szemét a városban, hogy a hatóság rösteli, s csak kora hajnalban meri kihordatni, mikor még senki se látja. Ez a koránkelés okozza azt, hogy a szemetes-testület tagjai mind kénytelenek korán lefeküdni s így ó köztük van a legkevesebb lump. Elismerem, hogy ez is szép dolog, de én sokkal jobban tisztellek egy becsípett

szemetest, a ki egyáltalán nem csenget, mint a legjózanabbat, a ki hajnalban fölharangoz álmaimból.

Második hibája a földszinten lakásnak, hogy a házmester a földszinti lakóval gorombáskodik legjobban, mert ez kerül eléje leghamarabb. Sohse hallottam, hogy házmester harmadik emeleti lakóval gorombáskodott volna, mert mire fölér, a haragja teljesen elpárolog.

Harmadik hibája a földszinten lakásnak, hogy a cselédek az udvarban tartják a népgyűléseiket s akarva, nem akarva, be vagy avatva a ház minden pletykájába s nemcsak azt tudod, hogy mit főznek, hanem azt is tudod, hogy ki hány óraker jár haza éjjel.

Negyedik hibája a földszinten lakásnak, hogy ha új a ház, sötét a lakás, ha régi a ház, rossz a lakás. És bármit mondasz a háziúrnak, ő mindig azzal hozakodik elő: Uram! De gondolja meg, nem kell lépcsőt mászni, közel van a pince és a mosókonyha, mindig van vize és kiülhet pipázni az udvarba.

Ezek persze mind olyan dicséretetek, mintha azt mondanók valakire: Szép ember, mert nincs megdagadva az orra. Hányan vagyunk csúnya emberek, bár nincs megdagadva az orrunk!

Mikor aztán megmagyarázod a háziúrnak, hogy elég fiatal vagy ahhoz, hogy a lépcsők végtelen tömegén végignyargalj, mikor kijelented, hogy a pince téged nem érdekel és a mosókonyha hidegen hagy, mikor megérteted vele, hogy a szűretlen Dunavíz helyett csak szűrt fröcsöt iszol, pipázni pedig nem pipázol, akkor vállat von és így felel:

— Ön nem érdemli meg, hogy a földszinten lakjék.

Elismertem, hogy igaza van és fölhurcolkodtam az első emeletre egy szép kis udvari lakásba. Azonnal észrevettem, hogy előkelő világba jutottam. A szakácsné tíz helyett tizenkét forintot kért, havonként egyszer el kellett eresztetni a Népszínházba s pazarabbul főzött. Addig a házmesternek éjfél előtt csak öt krajcárt adtam, ezentúl tíz krajcárt kellett fizetni s ő, ki eddig tekintetes úrnak hitt, ezentúl nagyságos úrnak nevezett. Számos lakó, a ki eddig észre sem vett, megsüvegelt s egy hét alatt új téli kabátot kellett csináltatnom, hogy rangomnak megfelelőleg jelenhesek meg a lakók előtt, azonfölül szőnyegetek kellett beszereznem, hogy a szakácsném azokat tüntetőleg porolhassa. A szőnyegekre, lakásom kicsi volta miatt, egyáltalán nem volt szükségem s rendesen a szekrényben tartogattam; csak arra szolgáltak, hogy a lakókat bolonddá tegyék.

Az első emeleten való lakás abba a helyzetbe sodort, melyet politikai nyelven *pénzügyi válságnak*, kereskedői nyelven pedig *csődnek* neveznek. Ha egy földszinti lakó csődöt mond, rendesen fölfelé bukik, az első emeletre; de ha egy elsőemeleti lakó csődöt mond, az komolyan megbukott. Bukásomkor passzívaim kétezer forintba rúgtak, aktívaim pedig nyolcvanöt krajcárból álltak. Szóval aktíváimból nem telt ki egy ebéd, csak hat krigli sör nyolc sóskiffivel. Vagyis egy bécsi reggeli.

Ilyen zilált anyagi viszonyok közt vonultam én fel a második emeletre s fölhangván az önálló háztar-

tással, teljes ellátást fogadtam, özvegy Mandulánénál, kinek férjét az esküvő előtt leütötte a hajókötél s vízbe fült.

Özvegy Manduláné nagyon jó asszony volt; csak az volt a hibája, hogy mellette lakott egy asszony, a ki éppen olyan jó asszony volt, mint ő s azonfölül még minden szerdán káposztát főzött, füstölt hússal és gombóccal. Kora gyermekségem óta ez volt az ideálom: egy szerető szív, két szobára való bútor, káposztával, füstölt hússal és gombóccal. Hiába ostromoltam a háziasszonyomat, hogy tegye édessé a szerdai napot az említett ételekkel. Állhatatosan vonakodott, mert ez volt a megboldogult Mandulának legkedvesebb eledele, s a szegény asszony mindig sírt, ha hajókötelet vagy káposztát látott füstölt hússal és gombóccal.

Én természetesen nem kívánhattam tőle, hogy hetenkint egy napot sírással töltsön. De ő sem kívánhatta tőlem, hogy lemondjak az *élet fűszeréről*, mint a hogy a költők a füstölt húst, káposztával és gombóccal, neveznék. Ilyen körülmények közt nem maradt egyéb hátra, mint megválni Mandula özvegyétől.

A megválást elősegítette egy körülmény. Fölötünk a harmadik emeleten egy polgári kifőzőné volt s annál lakott Fuchs Kamill. Fuchs Kamillái az ismerettségem onnan ered, hogy egyszer hajnalban a ház előtt találtam, a mint a kaput órakulcsal akarta kinyitni. Fölvilágosítottam, hogy órakulcsal még józan ember se tudja a kaput kinyitni, aztán becsöngettem és fölzállítottam őt a lakására. Azóta okos embernek tartott

s állandóan jó viszonyban voltunk. Ilyen könnyű egy harmadik emeleti lakónak imponálni.

Kezdtem észrevenni, hogy Fuchs Kamill minden szerdán dült ábrázattal rohan el hazulról. Egyszer a boldogtalanság oly élénken látszott az arcán, hogy megáldítottam.

— Hová rohan? Az arcából öngyilkossági kísérlet látszik.

— Közel állok hozzá.

— Miért?

— Képzeld, Kuczoráné, a kinél lakom, csütörtökön mindig káposztát főz . . .

— Ne mondja! Füstölt hússal és gombóccal?

— Azzal.

— Hisz, kedves Fuchs úr, akkor a világért se öngyilkolja meg magát!

— Hogyhogy?

— Utálja ön a káposztát?

— Füstölt hússal és gombóccal?

— Azzal.

— Utálok.

— Nos, akkor cserélünk. Én fölmegek Kuczoránéhoz, maga pedig lejön Mandula özvegyéhez, a ki szintén utálja a káposztát . . .

— Füstölt hússal és gombóccal?

— Azzal.

— Nem bánom.

Paroláztunk. Így kerültem a harmadik emeletre.

Kuczoráné tetőtől talpig derék asszony volt. Csak

az volt a baja, hogy ő meg szeretett a néhai urára emlékezni, a néhai urának kedvenc étele pedig a tojásban kisütött zsömleszelet volt. Ez okból mi minden héten háromszor tojásban kisütött zsömlét ettünk, melyet Kuczoráné pecsenyének tartott. Mikor föl akartam őt világosítani nézetének alaptalanságáról, így felelt:

— Meglehet, hogy az úrnak igaza van; de lássa, néhai Kuczora Mihálynak ez volt a kedvenc eledele . . .

— Mi közöm néhai Kuczora Mihály eledeléhez? Aztán nem fáj magának, hogy ez a zsömle mindig a dérek Kuczorára emlékezteti, a ki nincs többé?

— Bizony nem fáj, tekintetes úr, sőt örülök, hogy nincs többé, mert az istenben boldogult nagyon komisz ember volt . . . s valahányszor a zsömlét látom, mindig eszembe jut, hogy . . . hej Kuczora Mihály, többet nem komiszkodol velem.

Hogy valakit az a gondolat gyönyörködtessen, hogy Kuczora Mihály többé nem komiszkodik velem, azt értem: de azt már nem értem, hogy miért kelljen nekem ezért hetenkint háromszor tojásos zsömlét ennem? Azt az ajánlatot tettem Kuczoránénak, hogy inkább hetenkint háromszor, a zsömle helyett, előhozom, sőt szidom is Kuczora Mihályt. De a pokoli özvegy nem fogadta el.

Előre sejtettem s úgy is történt: ez a zsömle elüldözött engem a harmadik emeletről. A második emeletről elüldözött egy étel, a mely hiányzott, a harmadikról egy étel, a mely nagyon sokszor volt. Vándoroltam a negyedik emeletre.

Itt minden rendben volt, csak a víz hiányzott. Ez

még nem lett volna nagy baj; mert elvégre sem fürödni, sem vizet inni nem muszáj, csakhogy a házigazdának hat gyereke volt, a kik a világ legboldogabb gyerekei voltak, mert hetenkint csak kétszer kellett mosdaniok. Többre nem futotta. Ennek azonban az a szomorú következése lett, hogy a világos ruháimat nem mertem viselni, tekintettel a gyerekek nyájas modorára. Mindazonáltal itt tovább kitartottam, mint a többi emeleten, s még most is ott lagnám, ha bele nem szerettem volna egy angyali leányba, a kivel a jégen ismerkedtem meg. Mikor szerelmem szerencsétlen fordulatot kezdett venni, otthagytam a negyedik emeletet, mely nagyon csábít arra, hogy az ember leugorjék. Ezt pedig a hűtlen leány nem érdemelte volna meg.

Most már csak a pincelakás van hátra. Azt mondják, ott mindig van víz. Nem Dunavíz ugyan, hanem esővíz, mely záporok alkalmával előnti a pincét; de hát ez mindenesetre jó víz lesz, mert nem a fővárosi hatóság gondoskodásából jut hozzá az ember.

ÉJJEL A KÁVÉHÁZBAN.

Egyszer este valami privátügyben egy kisebb vidéki városba érkeztem. Beszálltam az egyetlen fogadóba, megvacsoráltam az étteremben s aztán beültem a kávéházba, hogy a lefekvésig valahogy agyonüsssem az időt. Abból, hogy a kaszírő csinos és a pincér gögös, azt következtettem, hogy huszárság állomásozik a városban. A szép kaszírő a kávéházba vonzza a tiszteket, a pincér aztán az ő nevelésük — rászoktatják, hogy lenézze a civilt.

Miközben nagy elszántsággal kavargattam azt a bizonytalan eredetű fekete levét, melyet egy csorba csészében élém tettek, nagy robajjal nyílt az ajtó s jöttek az urak — a huszártisztek.

Valami Galíciába tett kamerád tiszteletére ebédelték egész mostig. Az első mámor jelei mutatkoztak rajtuk. Két főhadnagyon kívül a többi mind hadnagy volt. A sarokba vágták a kardjukat, sapkájukat a szemükre húzták s egy nagy asztal körül letelepedtek. Erős fekete-kávén kezdték, utána vaníliába ütött nyerstojást ittak,

aztán pezsgőt rendeltek. Napsütötte arcú, merész tekintetű magyar fiúk voltak mindannyian s azt a különös *armee-deutsch-ot* beszéltek, mely az osztrák hadseregben évtizedeken át önállóan kifejlődött. Különös volt hallgatni ezeket a szittyákat, a kiket ezen a furcsa nyelven kívül a németiséghez testüknek és lelküknek egyetlen porcikája sem fűzött, s a kik a mellett azt affektálták, mintha soha életükben más nyelvet nem beszéltek volna.

Az egyik hadnagy, mikor a kávéházat figyelme-
sebb körültekintésre méltatta, meglátott s eszébe jutott,
hogy ismerjük egymást. Könnyű fejbólintással köszö-
nést váltottunk. A többiek oda néztek, de nem szóltak
semmit. Annál kevésbé, mert e percben földig hajló
alázatossággal megjelent Kесе primás és vagy hat füstös
fickó s minden kérdés nélkül az idősebbik főhadnagy
nótáját kezdte húzni, még pedig egyenesen a füle köze-
pébe.

A főhadnagy elővette a zsebkendőjét s néhány ere-
sebb mozdulattal megrázva a levegőben, beletemette a
fejét, s úgy hallgatta a nótát.

Mikor a nótának vége lett, a másik főhadnagy
odacsöngette a tulajdonost.

— Magunk vagyunk a kávéházban?

— Nem, kérem alássan, főhadnagy úr.

A tiszt kitette az óráját.

— Hát intézkedjék, hogy tíz perc múlva magunk
legyünk.

A kávé zavartan meghajtotta magát és távozott.
Egypár vendég fölháborodott gesztusokkal csöngetett,

fizetett és távozott. Az én hadnagy barátom valamit súgott a parancsot kibocsátó főhadnagynak, a ki helybenhagyólag biccentett, aztán odalépett hozzám és szóla:

— Legyen szerencsénk, a mi asztalunknál.

Ilyen meghívást visszautasítani Magyarországon a sértések közé tartozik. Azért minden teketória nélkül áttelepedtem.

A tisztek közül ketten történelmi nevet viseltek. Egyet kivéve, mind magyarok voltak, ez az egy is, egy osztrák báró, úgy beszélt magyarul, mint a parancsolat. Kern a *regimentssprachét* sajátította el a *putzmeisterétől*, hanem egész passzióval megtanult magyarul. Mikor pedig nótázásra került a sor, csak úgy dúlt belőle.

Természetesen kötelességemnek tartottam a hadsereg gyöngyére, a huszárságra üríteni poharamat. Talán nem fognak karakternek tartani, de én bevallom, hogy bakatisztek közt a gyalogságot, tüzértisztek közt a tüzérséget szoktam a hadsereg gyöngyének nevezni. A szekerészetről még nem volt alkalmam nyilatkozni.

A felköszöntő nagy tetszést keltett, a pezsgős palackok durrogtak, a cigány, mintha megveszekedett volna, úgy húzta, s az egyik hadnagy a kasszirnóval egy remek csárdást járt.

— Uraim! — kiáltott egy fiatal szőke hadnagy pipacsvörös ábrázattal, — ez az élet nem élet! Lovagolni, execirozni, vívni, mulatni . . . Elpuhulunk, tönkremegyünk, anyámasszony katonái leszünk mind ... A katonaélet háború, kalandok és veszedelmek nélkül nem ér egy pipa dohányt . . .

— Eh, hát lödd főbe magadat, ha meguntad! — kiáltott hetykén egy másik hadnagy.

— Azt hiszed, nem merném? — kérde a szőke föl-lángoló tekintettel.

— Hát tedd meg! — vágott vissza a másik.

— No hát, ezennel becsületszavamat adom, hogy pont éjfélkor főbelövöm magamat.

— Ne beszéljetez ostobaságokat, ígyunk, a ki áldója van, — rikoltott a báró, s fenéig ürített poharát a falhoz vágta.

— A mit mondtam, megmondtam, adjatok inni! — szólt a szőke tiszt, s aztán danolni kezdett.

Rohamléptekkel nyomultunk előre a mámor birodalmában, én persze óvatos voltam, mert a mi szabad a katonának, az nem szabad a civilnek, őket fedezi az uniformis, de engem nyakoncsíp a rendőrség, ha megfeledkezem magamról. Denikve éjfélkor is még józan voltam, s egészen jól láttam, mikor a szőke hadnagy elő-rántott zsebéből egy kis elefántcsontnyelű bulldog-revolvert s főbe akarta magát löni.

Éppen csak hogy ki tudtuk csavarni a kezéből. A lövés eldőrdült s szétzúzott egy függő lámpát.

— Tökrészeg, — szólt a főhadnagy, a. ki a fegyvert zsebetette, — nyaláboljátok össze s fektessük le egy szobába.

Megtörtént. A kis hadnagy nyomban mélyen elaludt. Mi pedig mulattunk tovább. Pokolian, veszettül. Két óraker a főhadnagy közhuszárokat állított az összes

kijárásokhoz, kivont karddal és azzal a parancscsal, hogy mindenkit vágjanak le, a ki meg akar szökni.

Négy óra. A szilaj jókedv tetőpontján áll. Az egyik hadnagy föláll az asztalra és rekedten így kiabál:

— Bajtársak, nekünk van egy tisztársunk, a ki becsületszavát adta, hogy éjfélkor meg fog halni és — hallatlan! — még életben van.

— Ki az? Nem lehet az! Olyan tiszt nincs a mi ezredünkben.

— De van. Odafönt alszik a fogadóban.

— Nem lehet!

— Hát gyerünk, nézzük meg.

Mindenki egy égő gyertyát fogott a kezébe s úgy rontottunk be a hadnagyhoz. A szegény fiú zilált, álmos arccal nézett szét.

— Mitakartok?

— Lódd föbe magadat!

— Én? — szólt bámulva.

— Te!

— Minek?

— Mert becsületszavadat adtad rá!

— Én?

— Te hát!

— Részegek vagytok!

— Mi?

— Ti!

— Ne bomolj . . . katona vagy ... itt a revolve-red ... a többit tudod. Mi a nótád? Utoljára még elhú-zatjuk.

— Tudom én, kérem, — szólt Kесе a folyosóról.

Azzal a banda elkezdte húzni: *Ha meghalok csilag lesz én belőlem.* A szegény fiú, kinek a pezsgő teljesen elpárolgott a fejéből, ásítózva ült az ágya szélén. Aztán jött a második nóta, a harmadik, a tizedik . . . mind énekelni kezdtek, friss pezsgőt hozattak, letelepedtek, a huzárokat pedig egy-egy dézsa vízzel a szobaajtók elé állították, hogy ha valaki az utasok közül békétlenkedve ki meri dugni a fejét, azt öntsék nyakon. A szóke hadnagy újra inni, dalolni kezdett, a mit mikor láttam, az asztalon heverő revolvvert zsebre dugtam s egy üres szobában lefeküdtem.

Hat óraker trombitaharsogás ébresztett föl. A svadron kirukkolt. Legelől a kapitány, aztán az én tisztjeim, köztük a halálra szánt szóke hadnagy. Vidáman valamennyien, mint a nyári hajnal, egyenesen, mint a jegenyefa . . . Milyen álmosan, gyűrődötten nézték őket a kapukból azok, a kik egész éjjel aludtak!

A HÁZIÚR.

Van nekem egy kis házam az Erzsébetvárosban, a nagy körút háta mögött. Kívülem lakik még benne egy csizmadia, egy népszínházi kórista, a ki délután te-
metkezéseknél szokott énekelni, s egy operaházi fagot-
tista, a ki, ha előadás után hazajön, csöngetés helyett
mindig fagottot fúj a házmaster ablaka alatt.

Nagyon meg voltam velük elégedve, bár a csizma-
diaműhely kissé zajos (a mesterséggel jár), a fagottista
kissé szomorú (a hangszere hozzá magával), a kórista
pedig kissé nem fizet (a művészettel jár). Én mindent
megbocsátottam nekik, sőt kedvükért a gázt is bevezet-
tem a házba.

A gáztársulat két kiküldött németje össze-vissza-
mérte a házamat, aztán fölbontották a kapu elejét, a
kapu alját, a falat, úgy, hogy az alapjában megingatott
házat gerendákkal kellett megtámogatni. Akkora árkot
áztak a kapu alatt, mint egy szuezi csatorna, csak vár-
tam, hogy honnan veszik a Niagarát, a mit ezen keresz-
tül fognak vezetni. Végre belefektettek egy olyan vé-
kony csövet, mint a kis ujjam, ráhányták a földet, ke-
zembe nyomtak egy adreszt és ott hagytak.

Az adresz a kövezőmester lakását árulta el. Írtam neki. Ez is küldött három németet. Ezek a jobb térdüket bepólyázták, minden kőből leütöttek egy darabot, s megfordítva tették a helyére. Hogy hát az a fele is lásson valamit a világból, a mely azelőtt lent volt a földben.

Ezeket is kifizettem. Aztán vettem egy pakli drága gyújtófát s ünnepiesen megkezdtem azzal, hogy meggyújtottam az újdontúj gázlámpát, az összes lakók jelenlétében.

Nem gyulladt meg s a lakók kinevettek. Azt hittem, hogy a gyufában van a hiba s más pakliból gyújtottam. Megint nem sikerült. A csizmadiák röhögtek, még a bús fagottista is mosolygott.

Azonnal írtam a gázgyárba. A németek eljöttek s újra föltúrtak mindent, de nem találtak semmit. Végre kijelentették, hogy a nagy hidegtől befagyott a gáz. Majd az enyhébb idővel fölenged. S ezért túrták föl másodszer is a házacskámat. Ezért a megfagyott gázért fizettem megint egy újabb számlát. Azaz, hogy két újabb számlát, mert a gázemberek után a kövezők következtek, megint leütöttek egy-egy darabot a kövekből s megint egy újabb oldalukat fordították kifelé.

A gaz lámpa, akarom mondani gázlámpa mellé szégyenszemre egy petróleumos mécesest kellett gyűjtanom. Mindazonáltal a gázosok minden hónapban beállítottak s kifizettették velem az elfogyasztott petróleum árát. Azonkívül a bevezetett cső hosszában hat követ fölszedtek, hosszú csövet dugtak bele s szagolták, hogy nem repedt-e meg a cső? Ugyan mitől? A petróleumtól?

De ekkor már kijátszottam a kövezőket: a hat lyukat csizmadiámmal foltoztattam be.

Végre kitavasodott s a gáz fölengedett. A fölavastást megtartottuk. A láng vígan lobogott. Harmadnap gázrobbanás történt, mely a kóristát úgy leütötte a lábáról, hogy — saját állítása szerint — sohase járt olyan közel a — temetéséhez.

Háromszorosan fizettem: 1. Vétkes vigyázatlanság címén a rendőrségnek. 2. A reparálás költségeit. 3. A kórista gyógyítását.

Az utóbbi három nap alatt meggyógyult. De egy veszedelmes és kínos utóbaja megmaradt: azóta tudniillik háromszor olyan étvágya van. Az orvosi tudományokban nem vagyok annyira jártas, hogy megmondhatnám, vajjon minden gázrobbanás ilyen következkkel jár-e, vagy speciálisan a kóristákra nézve ily vészes a dolog.

A szerencsétlent, a ki említett utóbaját egész életében nem fogja kiheverni, minden héten háromszor meg kellett hívnom ebédre. A kapu alatt pedig végképp petróleumlámpást installáltam. A gáz többé nem égett.

Egész nyáron azon törtem a fejemet, hogy micsoda új örvendetes meglepetésben részesítek kedves lakóimat.

Tavaszzal kezdtem, nyáron tőprengtem, őszszel kisütöttem. Bevezettem a vízvezetékét.

Fölballagtam a vízvezetéki igazgatóság épületébe.

A kapus az első emeletre utasított. Aranyáblába vésve ez a név ragyogott az ajtón: „Wein, igazgató”.

No, én nem ezt keresem. Megyek tovább. Egy másik ajtón ezt olvastam: „Borovszki, aligazgató”. Ez sem az én emberem. Egy harmadik ajtóra akadok, melyen Szőlősi úr neve olvasható. Ennek is csak bor a vége, — gondolám. Hol találom a víz embereit? A kapus esküdözött, hogy ezek az urak kezelik a főváros vízügyeit. Eurcsa. Bekopogtattam Wein úrhoz. Igen barátságosan fogadott. Mikor előadtam, hogy szeretném a házamba a vízvezetékét bevinni, így szólott:

— Uram! Hazánk oly gazdag savanyú vizekben. Minek akar ön dunavizet inni?

— De kérem . . .

— Luhi, parádi, borszéki . . . „ egyik jobb, mint a másik . . . s milyen olcsó . . .

— De uram, én dunavizet akarok a lakóimnak.

— Mondja meg őszintén, ki bujtogatta föl ellenem, — foly tata az igezgató, — miért tör ellenem? Én sohase vétettem ön ellen, miért akarja elvenni a kenyere-remet?

— Én? Nem értem.

— Uram! Én őszinte leszek. Minden újabb ház, mely bevezeti a dunavizet, csak veszedelem, nyűg és baj nekünk. Az eddigeket se tudjuk jó vízzel ellátni. Ön is segít aláásni az én nyugalمامat . . .

— Nekem dunavíz kell minden áron. Legyen szíves bevezettetni.

— Úgy? Kívánja? Hát meglesz, — felelt az igazgató rettentő hangon s én eltávoztam.

Újra megjelentek a németek s újra fölforgatták

szerény kis házacskámat, de ezúttal legalább vastagabb csöveket fektettek az árokba. Tél lett, mire elkészültek vele s én alig vártam, hogy az udvaron levő nagy, szép rézcsap megeredjen s folydogáljon belőle a szőke Duna vize.

Végre a németek jelentették, hogy a csap megkezdte hivatalos működését s én összegyűjtöttem lakóimat a látványosságra.

A víz nem jött. Kicsavartam, becsavartam a csapot, egy csöpp se szivárgott belőle. Iszonyú dühbe jöttem. Csak nem fogtam ebben is gázlámpát? Jelentést tettem, a németek mindent megvizsgáltak és semmit sem süttöttek ki. Akkor nekiálltam a csapnak magam s addig piszkáltam, míg végre kihúztam belőle egy akkora szüretlen pontyot, mint az öklöm. Ez dugta be a csövet. A víz aztán vígan csurdogált.

A pontyot gondosan eltettem spirituszba, hogy majd milyen nagy skandalumot csapok vele a legközelebbi fővárosi közgyűlésen. A vízben nagy öröme telt az én kedves lakóimnak. Csak azt vettem észre, hogy a csizmadialeányek alig állnak a lábukon, a fagottistának alig van már annyi ereje, hogy a fagottját fújja, s a mi a legmeglepőbb, kóristám is veszíteni kezdte az étvágyát.

A dolog szeget ütött a fejembe, de csak akkor jöttem a nyitjára, mikor a feleségem egy reggel borszéki vízbe fürdette a gyerekeket.

Hát már fürödni se lehet a Dunavízben?

A következő éjjel, mikor mindenki aludt s csak

a beteg fagottista nyöszörgése zavarta a csendet, halkan kivettem a pontyot a spiritusból, kilopóztam az udvarra s a halat gondosan — *visszagyömöszöltem a vízvezetéki csőbe*. Azon se folyik többet víz. Kútvizet iszunk mind.

És íme, lakóim egészsége bámulatos gyorsan visszatért. Leghamarább a kórista étvágya.

Azóta szakítottam a civilizációval. Többet be nem viszek semmi újítást a házamba. Elég egy gázlámpa, a mely nem ég, és egy vízvezeték, a mely nem vezet vizet.

NYARALÁS.

Mikor a lapokban azt olvasom, hogy a Népszínház új látványosságra készül s hogy Rákos-Palotán versenyknglizást rendeznek; mikor látom a főkapitány falragaszait, melyekben fölhívja a házmestereket, hogy a fagytól síkos kövezetet hamuval behintsék: akkor tudom, hogy közeledik a nyár. Mikor pedig azt olvasom, hogy a Nemzeti Színház elhunyt jeleseink remek műveiből történeti ciklust rendez: akkor tudom, hogy nyakig ülünk a nyárban. Sajátságos mozgalom indul meg ilyenkor a városban; elkezdik a nyarat behordani a vidékről. Óriási kocsikon egész erdők érkeznek, kocsmák és kávéházak udvari részeinek és épületek erkélyeinek diszítésére. A fővárosi tanács egy csomó kádba ültetett növényt kirakat a Múzeum-kertbe, az Erzsébet-térre s ettől aztán a szegény városban élő fák is kedvet kapnak s rettentő zöldülésnek indul minden. A lakosság nekivilágosodik, fehér ruhák és szalmakalapok hemzsegnek az utcákon, a mezítlábos gyermekek száma roppantul fölszaporodik s a nyugvó téglák eltűnnek, mert mindegyiket viszi egy építő tót. Ha ferencvárosi emberrel akarsz

beszélni, Török-Bálintra kell utaznod, a Józsefvárost föltalárod Pécelen, Mátyásföldön és Harasztiban, az Erzsébetvárost a zuglói havasok közt, a Lipótvárost a Svábhegyen. A többi városrészt mindenütt az országban, s Budakesztől Gödöllőig minden parasztházban szenved egy nyaralásra ítélt fővárosi ember.

Pest utcáit idegen emberek lepik el. Sokáig tartott, míg rájöttem, hogy ezek a budaiak, a kik nyaranta leszállnak hegyeikről s elárasztják Pestet, hol ilyenkor ők az urak. ők egész esztendőben a jó friss levegőt szívják, s mikor a pesti hemzsegség, tolongás elmúlik, akkor ők átjönnek hozzánk a fővárosba, megnézik a Múzeumot, gyermekeiknek megmutogatják híres embereink emléksobrát, célba lönek és csónakáznak a Városligetben. Mikor aztán ősszel a societás visszatér a fővárosba, a budaiak is visszavonulnak szeretett hegysegeik közé és lenéznek bennünket a jövő nyárig.

Én is azok közé a fővárosiak közé tartozom, a kiknek muszáj elmenni nyaralni, ha csak azt nem akarom, hogy az ősztől kezdve kinézzenek rendes társaskörök-ből. Isten látja lelkemet, én legjobban szeretnék Budapestben maradni s ki nem zökkenni a rendes kerékvágásból, de a feleségem már a nyár elején aggódva olvasgatja, hogy a szomszédházakon megint egypár ablak rolettáját nem húzták föl reggel: jele, hogy egy család nyaralni ment. Mikor aztán az asszonyka megfog s édes mosolylyal néz rám, tudom, hogy nem szerelmi vallo-más, hanem ez a rendelet következik:

— Kedvesem, hozzon egy kiló molyport.

A mint a gyerekek ezt hallják, már ugrálnak örömben:

— A papa molyport hoz. Megyünk nyaralni.

Én ugyan azt tapasztaltam, hogy mióta a molyport föltaaláltak, sokkal több moly van a világon, de azért az ukáznak eleget tettem. Nem kritizálok az asszonyok dolgait.

A nyaralást megelőzi a nagymosás, a hallatlan mérveket öltő takarítás, a gyermekek sápadtsága és étvágyhiánya.

Az én gyermekeim legalább mindig megteszik azt a szívességet az anyjuknak, hogy nyár elejétől kezdve nem akarnak enni s a lehető legféhérebb szint öltik magukra. A feleségem télen ezt mindig annak tulajdonítja, hogy titokban cukorral tömöm őket; de nyáron hiába emlegetem én magam a cukrot, az asszonyka közbevág:

— Az sohase árt a gyereknek. Hisz már hozzá is szoktak. Levegőváltoztatás kell nekik. Az orvos is azt mondja.

Az orvos! Ezzel bunkóznak le minket, férjeket. Persze az orvosnak érdekében áll, hogy összes pácienseit nyaralni küldje s akkor ő is vígan mehet fürdőre.

A feleségem szorgalmasan olvassa az újságban a közegészségügyi kimutatást, — de csak nyár elején. Mikor én a reggelihez ülök, akkor ő már pontosan referál nekem, hogy hány kanyaró- és difteritisz-eset volt a városban és hány végződött halállal. Közben aggódva simogatja a gyerekeket és fõlsóhajt:

— Csak már kiszabadulnánk ebből az egészség-telen városból.

Bizony, ha én a fővárosi statisztikai hivatalnak volnék, csak télen közölnék a betegségekről kimutatást.

Egyszer a kimutatásban valami új betegség merült föl. A feleségem rögtön megragadta:

— Borzasztó! Megint egy új nyavalya! A kik beleestek, mind meghaltak.

Fölvettem az újságot és belepillantottam. Egy ember kapta meg, a ki bele is halt. Ilyenek az asszonyok!

Másnap még sokkal borzasztóbb dolog történt: egy harmademeleti lakó elment nyaralni. És mi elsőemeletiek- még itthon voltunk. A feleségem sírt és a gyermekek még a rendesnél is sápadtabbak voltak.

Minden félreértés kikerülése végett megjegyzem, hogy én sohase mondtam azt a feleségemnek, hogy nem megyünk nyaralni, sőt bizonyos volt, hogy elmegyünk, mert el szoktunk menni. Az ő ártatlan manőverei nem is a nyaralás kicsikarására irányultak. Erre nem volt szükség. Ő csupán arra törekszik, hogy utazásunk oly színben tűnjék föl, mintha az a körülmények kényszerítő ereje és nem uri passziók következtében történnék.

Mikor már mindnyájan haldokoltunk és én se enni, se inni nem tudtam (t. i. az asszonyka szerint), akkor kitűztük az elutazás napját. A feleségemnek néhányszor én is megtettem azt a szívességet, hogy kocsmában előre megebédeltem s otthon egy falathoz se nyúltam. Ekkor a feleségem megadta magát s kijelentette, hogy halálos bűn volna nyaralni nem menni.

Következett a nagymosás és az óriási takarítás. Markos legények dühödten verték a szőnyeget két napig. A bútorokat ide-oda taszigálták, a könyveimet leporolták, a gyerekek hintegették a molyport s prűszköltek tőle. Befőttes üvegek százait minden cél nélkül kimosták. Azt hiszem, hogy a városrész összes befőttes (vagy mint a Józsefvárosban mondják: dunctos) üvegeit mi mostuk ki. Vagy negyven el is törött; szerencsére mind a mieink közül. Végre lakatot raktunk az ajtókra s elutaztunk.

Először elmentünk egy magyar világfürdőre. Ott négy duellumom volt; először egy olyan úrral, a ki fixírozta a feleségemet; másodszor egy olyan úrral, a kinek én fixíroztam a feleségét; harmadszor a fürdőorvossal, a ki úgy akart páciensekre szert tenni, hogy a fürdővendégeket megvagdalta; negyedszer a fürdőigazgatóval, a miért a kosztot rossznak találtam. Nálunk Magyarországon mindent párbajjal kell eligazítani.

A következő nyáron elmentünk egy másodrendű fürdőre, hol savanyúvízben fürödhettünk, de keserű túrón és édes tejen kívül egyéb megehető ennivalót nem kaptunk. Ezenkívül a fürdőtulajdonos-község haragban volt a fürdőbérlelővel s a falu csordáját ott legeltette a sétatéren.

Két hónapig tehénkergetéssel foglalkoztam s mai napig, ha meglátok egy tehenet, ütöm s ha egy tehen meglát engem, szalad.

Próbálkoztam Budakeszszel, de ott a nyaraló község a sváb kisdedek fölruházására minden este tom-

bolát rendezett, holott én láttam jól, hogy a germán faj budakeszi töredékei jobban szerettek nyakig mezítláb szaladgálni s a mi fölruházási kísérleteinket gyűlölettel fogadják.

Próbáltuk Nagy-Marost, de ott örökös rettegésben voltunk, hogy a gyerekek vagy a Dunába fulladnak, vagy a vasút gázolja el őket.

Őszszel aztán kifáradva, boldogan visszatérünk a mi kedves Budapestünkbe, s — annyira dicsérjük nyaralásunk örömeit, hogy két hét alatt magunk is elhiszszük, hogy pompásan mulattunk.

A harmadik héten már szidjuk a fővárost s a következő nyáron újra menekülünk belőle.

KIRÁNDULÁSOK.

A pestieknek az a része, mely nem mehet el nyaralni, egy másik betegségben szenved: a kirándulásban.

A nyavalya gyógyíthatatlannak látszik. A ki egyszer megkapta, egész életében arról koldul.

Szerényebb embereknek az is elég, ha egy városligeti, vagy budai kocsmában két fröcscsel többet isznak meg a rendesnél s hazajövet külön e célból az utcák sarkain álló emberek által beporoztatva, vagy besároztatva cipőiket, emelt fővel térnek vissza este a fővárosba, mint kirándulók.

Úgy illik, hogy hétfőn mindenki eldicsekedhessek azzal, hogy miképp töltötte a vasárnapját.

Sokan elmennek vadászni, a hozzávaló kosztümöket az Operától kérve kölcsön. A Tell Vilmos ruhatára a vadász-évad alatt mindig kint van a városban. Ilyenkor a vasúti állomások körül erősen föllendülnek azok a boltocskák, melyekben a nyulat véresen meglöve árulják. Jó hírnevű vadászember négyet-ötöt kénytelen megvenni, reputációjának fentartása érdekében.

A főváros körül terülő falvakat minden vasárnap elárasztja a kirándulók tömege. A cél csupán az, hogy hazulról kimozdultassék, mert vasárnap úgy illik a fővárosi emberhez. Ezért a szokásért minden kényelmetlenséget a nyakunkba vesszünk.

Elárasztjuk Budát s élvezzük a csöndet; föl-mászunk a Gellérthegyre s onnan megkeressük, hogy hol lakunk Pesten. Már csak ezért a mulatságért is érdemes Pesten lakni.

Sokan hiszik még a fővárosban, hogy a budai gőzsikló kötelének egyszer el kell szakadnia s akkor rémítő katasztrófa következik. Ezért minden vasárnap tele van kíváncsiakkal a budai hegyoldal. Ezeknek az a kirándulásuk, hogy lesik a katasztrófát.

A budai városmajorba kimenni szintén kellemes dolog és sokan meg is teszik. Ezek azt beszélnek, hogy ott kővé vált svábokat mutogatnak ingyen; mert ott a kapás inkább kővé válik, de magyarrá nem lesz. Semmi tehetsége sincs rá.

Budán át vezet az út távolabbi festői helyekre: Zugligetbe, Svábhegyre, Lipótmezőre, s a hegyek közt szétszórt falukba. Ezért Buda maga is kedvelt kiránduló hely, bár nyaratszaka az állapotokat színpompával súlyosbítják.

Hogy a Városligetben vasárnaponként hömpölygő néparadat csak sétál-e, vagy már kirándul, ezt még nem tudtam eldönteni. Azt hiszem, hogy a séta határait azok a kocsmák képezik, a melyek a Városliget szélein

húzódnak. A ki ezekben betéved, az már kiránduló. Joga van zöld galyakat szakítani s a kalapja mellé tűzni. Joga van torkaszakadtából dalolni s jogában áll késő éjjel az omnibuszhelyekért verekedni. Mert ez mind hozzá tartozik a kirándulás élvezeteihez, s száz ember közül kilencvenkilencnek kalapja, ruhája kiránduláson megy tönkre.

A városligeti tavon csónakázók csak közönséges sétálószámba mennek. Kivéve, ha vízbe fordulnak. Mert ez már speciális kiránduló élvezet s a sétálót kirándulóvá kvalifikálja.

Kedves helyek a rákospalotai erdő és az újpesti népsziget. Ide a nagy családok és a kis dalárdák szoktak kirándulni. Apa, anya és minimum nyolc gyerek. Vagy pedig elnök, karmester és maximum húsz dalár. Az ilyen kirándulás csak szerdán szokott véget érni: e napon gyógyul ki az utolsó gyerek a vasárnapi gyomorrontásból s e napon szállítják haza az utolsó dalárt. Mert Rákos-Palotán igen erős budai bor terem.

A rákospalotai erdőről az a babona van elterjedve, hogy ott minden vasárnap léggömböt eresztenek föl. Tényleg látni odakint egy csomó embert, a ki reggeltől estig a levegőbe néz. Ezek azt lesik, hogy mikor röppenik föl a léghajó. S ha nem látják is fölroppenni, azért nem gyógyulnak ki rögeszméjükből; azt mondják, hogy -az erdő másik részén bocsátották föl, s a következő vasárnapon egy másik erdőtisztásról szögezik tekintetüket az égnek.

Míg a palotai erdőben polgárcsaládok élveznek,

addig a népszigeten többnyire munkások mulatnak. Pokoli hőségű hely, hol csak éppen annyi árnyék van, hogy a vendég a fejét bele tarthatja, mint a cigány a kazalba a vihar alatt. Az esték azonban igen kellemesek. Ezt tudják a szúnyogok is, s a mint a nap lenyugszik, rendezetlen csapatokban megrohanják a kirándulókat. A kocsmáros füledt szalmát gyújtat ellenük, a mi igen okos gondolat, mert az ember megfullad a füsttől, mielőtt a szúnyogok agyoncsípnék.

De legalább ha innen hazakerül valaki, van mit elbeszélnie, de mit meséljen az, a ki a kőbányai kis sörcsarnok által hirdetett népünnepre vetemedik. A kis sörcsarnok magában véve igen érdekes ország. Határai: éjszakon négyezer disznó, délen ötezer disznó, nyugaton hatezer disznó. Keleten a lóvasút jár. E határok közt hemzseg vasárnaponkint 3—400 kiránduló, sört iszik és katonazenét hallgat. A szüneteket az imént felsorolt határok erőteljes rőfögése tölti ki.

Nem részletezzük tovább a kiránduló helyeket, csak azt akarjuk még megemlíteni, hogy a messze környék minden kocsmájában szörnyű kuglizás folyik, s a legtöbb helyen villát kugliznak ki. Ez valóságos sporttá lett. Erőteljes atléta-emberek vérhólyagokkal a tenyerükön és leszaggatott körmökkel térnek haza a fővárosba, abban a tudatban, hogy ők a kirándulást villanyerővel kapcsolták össze.

Legvégére hagytuk a vicinális vasutak ellen alakult nyilvános szövetkezetet: a budapesti turista kört, a fővárosi Kárpát-egyesületet. Ennek a körnek a célja

az, hogy ugyanoda gyalog elmenjen, a hová a vicinális vasutak tízszer hamarább elviszik az embert. Figyeljék meg a vicinális vasutak havi kimutatását: a bevétel rovatban ott szerepelnek az elgázolt turisták, mert ezekkel is apad a gyaloglásra buzdítók száma. Turista és vicinális vasút halálos ellenségek.

A turista-klubban tárt karokkal fogadnak, ha a magad lábán fölmegy a budai Jánoshegyre, még pedig Esztergom felé kerülve s ott megesküszöl éjjel tizenkét órakor, hogy a Gellérthegyet glecsernek tekinted, s azt fogod hirdetni, hogy a Svábhegyen tengerszemek vannak. A Jánoshegyen zergét kell látnod, s augusztusban a csúcán havat fölfedezned. Ha ezt megteszed, akkor jogod van a következőkhöz:

1. Fölkelni hajnali 4 órakor, mikor összes ember-társaid édesdeden szunnyadnak.

2. Gyalogolni déli 12 óráig s kilógatni a nyelvedet tetszés szerint.

3. Elragadónak találni a kilátást, mely a nyolc órai gyaloglás után a pilisi Maróth-hegyről eléd tárul.

4. Pompásnak találni a rögtönzött ebédet az árok szélén.

5. Megvetni az otthon maradt rántott csirkét ugorkasalátával.

6. Lenézni mindazokat, a kik ülnek, állnak, fe-
küsznek, vagy fel vannak akasztva: szóval mindazokat, a KIK nem gyalogolnak.

7. Gyűlölni a világforgalom mindazon eszközeit,

melyek hivatva vannak az emberiséget a gyaloglásról leszoktatni.

Ebből is láthatjuk, hogy a turistaság alapja a szenvedély. Ez a klub a fanatikus emberek szektája. A turistaság az ő hitvallásuk, s azért jó lesz nem mosolyogni, mikor a fővárosban egy ilyen hitújítót látunk szeges alpesi cipővel és hosszú svájci vagy tiroli póznával, derekán kötéllel: ez az ember a Zugliget égbeme-redő bércei ellen indul.

Ha mint turista jól viseled magadat, különböző kiténtésekben részesülsz. Még korábban kell fölkelned és még messzebbre szabad gyalognod. Később pedig te lehetsz az a szerencsés ember, a ki a társaság költségén titokban félévig Solymáron lakol, sub titulo: eltűnt turista. Mert ilyennek is kell lenni a budai hegyek alpesi jellegének megóvása érdekében.

Én részemről sohse leszek turista. Nem azért fektettem a pénzemet a szent-endrei vasút vicinális részvényeibe. Én előharcosa vagyok a vasúton való kirándulásnak, így kisebb a cipőkontó és nagyobb a dividenda.

MÚVELET EGY ISMERETLENNEL.

Kinéztem az ablakon. Keserves, rossz idő volt odakint.

Az égről felhők helyett szürke, rongyos katonaköpenyek lógtak le és a dühöngő szél ide-oda lóbálta őket, A sétatér fáit és az almáskofa gyermekeit irgalmatlanul rázta a vihar. A zápor szakadt és az ut néptelen volt.

Örömmel szívtam magamba a hangulatot, mert éppen egy erős, sötét drámai jelenetet készültem megírni. Boldog voltam, hogy a természet modellt áll az én hangulatomhoz.

Még, egy pillantás a viharra, aztán könyökig ütöttem a tollamat a tintatartóba s éreztem, hogy a drámairás műzsája zokogva borul barátnői nyakába.

Ekkor kopogtatnak az ajtón s belép egy úr, oly vizesen, mint Neptun.

— Nem ismer? — kérdé vidáman.

— Ez mellékes, — felelém mérgesen, — először is menjen ki és vesse le a vizes ruháit az előszobában.

— De nincs velem száraz, csak nem gondolja, hogy két öltözet ruhával megyek vizitbe.

— Egyáltalán nem értem, hogy miért megy ilyen időben vizitbe? . . . Különben mit fecsegek itt! Az alatt árvíz támad a szobámban.

Szelíd nyomással kitoltam s kétségbeesve magam maradtam. Éreztem, hogy a kedvező pillanatot az alkotásra elszalasztom s a drámairás műzsája megkönnyeb-
bülve lélegzik föl.

Öt perc múlva egy elegáns, frakkba öltözködött úr nyitott be a szobámba.

— Mi tetszik? — kérdem zordonan.

— Nem ismer? — felelt vidáman.

Most ismertem meg. A vizes ismeretlen volt. De miért jön ez fényes nappal, ilyen zivatarban, egy magános úrhoz frakkban?

— Kihez van szerencsém? — kérdem kurtán.

— Én vagyok a foncsoros ember, a ki egyszer már jártam önnél.

— Foncsoros ember? Mi az?

— Ön nem tudja, mi a foncsor?

— Halvány sejtelmem sincs róla.

— Pedig a középiskolában tanítják.

— Lehet, de én a történelemben mindig gyöngé voltam.

— Ön tehát azt hiszi, hogy a foncsor valami Történelmi alak?

— Persze. Nem is hangzanék rosszul: I. Foncsor, Szerbia királya.

Az ismeretlen ezalatt rágyújtott a szivaromra. Örömmel vettem észre, hogy a szivar nem szelel, még jobban örültem, mikor a szivart a tüzes végével vette be, de legjobban örültem, mikor láttam, hogy a hamutartóban égő gyufától a frakkja tüzet fogott és csöndesen égett. Természetesen nem szóltam. Ez sem jön ide többet látogatóba.

— Nos, hát én megmondom önnek, hogy mi az a foncsor. Ez egy olyan szer, a melylyel bekenik az üveg egyik oldalát és akkor a másik oldala tükör lesz.

— Hja igen, most már emlékszem. Írtam is ön-ről egy tárcát.

— Úgy van. Akkortáiban én egy újfajta foncsort találtam föl. De rosszabb volt, mint a régi és én a foncsorba belebuktam.

— Nyakig?

— Nyakig.

— Kár, mert ha csak az egyik felével esett volna bele, akkor most tükör volna . . .

Az idegen nem felelt. Szimatolt.

— Nem érez valami égett szagot? — kérdé.

— De igen, — mondám kárörvendőleg. (Fogszte ugrálni mindjárt.)

— Szent Isten! — kiáltott és a könyökéhez kapott.

— Mi az?

— Nézzen ide, — s a frakkja ujján egy akkora égett lyukat mutatott, mint három ezüstforintos.

— Bocsásson meg, mester, nem vettem észre, — hebegte.

— Kérem, kérem, semmi kifogásom sincs ellene. Kissé szokatlan ugyan, hogy valaki látogatás közben azaz szórakozzék, hogy a frakkját égeti, de elvégre, ha önnnek ez passziója, hát legyen boldog.

— Szerencsétlen, ön tehát nem sejtí? . . .

— Mit?

— Hegy ez az ön frakkja.

— Az én frakkom? Megőrült az úr?

— Kérem, ne tessék ílyet mondani . . . Mikor kiküldött az előszobába, ott találtam egy jó öreg aszszonyt, a kítől a ruhát kértem . . . Ideadta az ön teljes báli fölszerelését, azt mondván, hogy a többi a szabónál van vasalni.

Megsemmisülten rogytam a divánra. Ez a foncso-ros számár először egy akváriumot csinál a szobámból. Azután az én frakkomat húzza föl. Azután kiégeti az én frakkomat — és én még örülök neki!

Fölugrottam és nagy léptekkel jártam föl s alá.

— Vesse le a frakkomat! — mordultam rá.

Levetette.

— Uram! — kezdé, — én hajlandó vagyok bo-
csánatot kérni, hajlandó vagyok lovagias elégtételt adni ...

— Fizesse meg a frakkomat. Nyolcvan forint az ára, három forintba számítom a kiégetett lyukat, összesen nyolcvanhárom forint.

Az idegen erre büszkén fölegyenesedett.

— Ön tehát üzleti alapra helyezkedik? — kérdő ridegen.

— Az ördögbe is, be fogja látni . . .

— Tehát az írók nem olyan idealisták, mint mi messziről hisszük?

— Idealisták vagyunk, de mondhatom önnek, pedig az egész világirodalmat ismerem, elenyészőleg csekély azoknak az íróknak a száma, a kik ugrálnak örömben, ha a frakkjukat elégetik . . .

Az idegen gondolkozva járt föl s alá. Végre megállt előttem és szólt:

— Annál jobb. Önnek érdekében áll, hogy a frakkját megfizessem, tehát érdekében áll, hogy én olyan helyzetbe jöhessenek, hogy a frakkját megfizethessem . . .

— Természetesen.

— Ah, tehát érdektársak lettünk. Így most már megkönnyebbült lélekkel térhetek át látogatásom tulajdonképpeni céljára.

— Pardon, egy pillanatra. Ön tengerfenékké változtatta a szobámat, ön elszította a szivaromat, elégette a száját és a frakkomat, egy órája itt ül a nyakamon. . . talán ezek után megmondaná, hogy hívják és micsoda . . .

— Nem vagyok barátja a formalitásoknak, de kivételképp engedek. Én Balázs Miklós magánhivatalnok vagyok . . . és most áttérek látogatásom tulajdonképpeni céljára . . . Nézze, egy magánhivatalnoknak, bár részemről jó állásban vagyok, az élete meglehetősen egyhangú . . . Eleinte szórakoztatott a foncsor, melyet,

mint tetszik tudni, föltaláltam, de mikor fölsültem vele, nem maradt más szórakozás hátra, mint a szerelem . . . Ez a magánhivatalnokok specialitása . . . Tetszik tudni, ha egy magánhivatalnok szerelmes, az aztán irtóztatóan szerelmes.

— Bocsánat, hogy közbeszólok. Ugyanez áll a közhivatalnokokra nézve is.

— Nem egészen. Mert a közhivatalnokban él az az öntudat, hogy ő a *közt*, az államot, vagy a várost szolgálja . . . A magánhivatalnokban ez az öntudat nem él ... Ő benne tehát több hely jut a szerelem számára.

— Ebben van valami.

— No lássa . . . Először is az apróhirdetésekhöz fordultam. Levelezésbe bocsátkoztam kétszázötvenkilenc nővel. Közülök legalább százötven joghallgató volt, a kik tanulás helyett ezzel szórakoznak. Az egyik levelező különösen szellemesnek mutatkozott. Megírtam néki, hogy szeretnék vele megismerkedni. Erre ő a következő levelet írta:

Jőjön el pénteken délután négy órakor a Múzeumkertbe. Kazinczy szobránál fogom várni. Ismertető jelül tegyen a bal mellény zsebébe egy ezerforintos bankjegyet.

Elmentem. De természetesen a bal mellényzsebébe nem tettem ezer forintos bankót és így a nő nem ismert rám. Különben csúnya is volt.

Ezért leveleztem én kétszázötvenkilenc nővel!

Ekkor, mint társaim, a zsúrolásra vettem ma-

gamat. A zsúrolás egy pesti fiatalemberre nézve a legkellemebb dolog a világon. Nem is beszélve a fűtésről, világításról, igen jól kosztolhat mellette. A leggyöngébb zsúron is adnak ma már sonkásszeleteket, Bismarck-kenyeret, kaviáros zsemlet. S annyi teát, a mennyi csak kell. Sőt ha a fiatalság összetart s néha egy kis sztrájkjal ráijeszt a háziasszonyra, még többet is, vegyes fölvágotat, hideg sülteket is elérhet . . .

— Kérem, röviden! — szakítám félbe türelmetlenül,

— Rövid leszek. Bejutottam Jób Gerzson háztulajdonos zsúrára. Őt meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt . . .

— Jób Gerzson?

— Dehogy. A kisebbik leányát. Leírom, hogy milyen . . .

— Ugyan hagyja el. Minden ideál egyforma.

— Eh hát nem írom le. Annyit mondhatok, hogy a kis leány elfogadja udvarlásomat, de addig nem nyilatkoztatom és nem lesz semmi az egészből, míg a nagyobbiknak és csúnyábbiknak nem akad kérése, sejtí már?

— Nem sejték semmit.

— Ön fog udvarolni az idősebbiknek, én pedig elveszem a fiatalabbikat

— De annyit mondhatok, hogy én el nem veszem az ön ideáljának a nényjét.

— Majd vigyázni fogunk. Én annyira fogok

menni, hogy a család maga se engedhesse meg a visszalépést, ön pedig csak éppen annyira fog menni, hogy még tisztességesen visszaléphet.

— Jó. De nem hiszem, hogy kisdéd vállalatunkból a frakkomnak az ára kikerüljön.

— Micsoda? Százhatvan forintos frakkot fogok önnek csináltatni.

— Pardon, százhatvanhárom, ne felejtse el a lyukat.

— Tehát holnap lesz az első föllépésünk. Majd önért jövök.

Ezzel frakkomban távozott.

Másnap kifogástalan szmokingban, könnyű cipőben s a walesi herceg utasításai szerint önmagunk által megkötött fekete nyakkendőben megjelentünk Jób Gerzson házában.

Mikor Balázs a házigazdának mint legjobb barátját, bemutatott, ez mosolyogva így szólt:

— Már volt szerencsém.

— Csakugyan, a milléniumi kiállítás alatt, úgy-e?

— Igen.

Hirtelen eszembe jutott minden. Jób úr volt a tenyészmarha-kiállítás zsűrijének az elnöke, s én akkor azt irtam az újságba, hogy a nagy aranyérmet nem az állatok, hanem a zsűritagok közt kellett volna kisorsolni. Zavarba jöttem.

— Tudja, uram, nem gondoltam én azt olyan

rosszul . . . De hát egy újságíró mindig mást ír, mint a mit gondol ...

— Persze, persze, én az újságírókat szükséges rossznak tekintem.

(Kedves ember!)

— No, de jöjjön, bemutatom a feleségemnek.

Jób Gerzsonnéhoz e percben futott oda egy fiatal, de szeplős leány, a ki mamának szólította. Ránéztem, csúnya volt, tehát ez az idősebbik. Bizonyos meghatottság, fogott el. Tehát ő az, a ki segédkezet nyújt ahhoz, hogy elégett frakkom megtérüljön. Bemutattam magamat.

— Ah, maga az? Mondhatom, hogy pompásan ír. Igazán örülök, hogy nálunk látom.

(Jobban megnéztem. Nem is olyan csúnya ez a leány.)

Elkezdték verni a zongorát. Karomat ajánlottam a kicsikének és kivítem a szalonba.

— Azt mondják, — szólt, — hogy maga igen rendetlen életű ember.

— Ne higgye. Csak színvak vagyok és az éjjelt gyakran összetévesztem a nappallal.

— Mikor szokott lefeküdni?

— Esti tíz és reggel hét óra között.

— Nézze, ha magát az utókor megkérdezné, hogy Budapesten hová állítsák a szobrát, mit felelné?

— Azt felelném, hogy a Borjú térré.

— Ugyan menjen. Min dolgozik most?

- Egy történeti drámán.
- Írjon be valamit az emlékkönyvembe.
- Én minden emlékkönyvbe ugyanazt írom be.
- Mit?

— *Rövid az élet, örök a sír, Bolond, a ki emlékkönyvbe ír.*

Ekkor a szalonba érkeztünk és elkezdtünk kerिंगőzni. A kicsike jól táncolt és könnyű volt, mint a pelyhely. Huszonkét túrt csináltunk. A leány félig elájulva dőlt egy karosszékbe. Én félig elájulva menekültem a LurTetbe s csak a harminckettedik kaviáros szeletnél kezdtem egy kissé magamhoz térni. Ekkor merült föl előttem Balázs Miklós.

— Remélem, meg van velem elégedve! — kiáltani feléje.

— Nyomorult, mit tett velem!

— Mit? — kérdelem elámulva.

— Elcsavarta a menyasszonyom fejét.

— De az lehetetlen. Én egy csúnya kis szeplős leánynak udvaroltam. Az nem lehet az ön ideálja.

— De az. Csúnyának nevezi, mert a nénjét nem ismeri.

— Hát hol a nénje?

— Nincs jelen, beteg.

— Bocsánat, ez tévedés, én jóhiszeműleg jártam el.

— Hát most menjen és csavarja helyre a férjét

— De mondom, hogy nem csavartam el.

— Folyton önről beszél és már az emlékkönyvét is kikereste. Mikor én táncra kértem, azt felelte, hogy keringőt nem táncol mással, mint önnel, mert úgy nem tud senki táncolni, mint ön.

— Azt mondta? Nagyon derék kis leány. Hát tudja, annyit megteszek, hogy többet nem mutatom magamat előtte . . . Inkább Gerzson papa sonkás-szeleteit fogyasztom.

— Tegye meg. Már csak a frakkja érdekében is.

Igaz is. A frakk. Majdnem úgy jártam, mint az egyszerű holló. Mikor a róka hízelgett neki, örömeben kiejtette szájából a frakkot . . . akarom mondani a sajtot.

Csakhogy a kis leány utánam jött az emlékkönyvvel, a minék az lett a következménye, hogy megint elvittem táncolni.

Ekkor Balázs kétségbeesett lépésre határozta el magát. Megtette azt a lépést, a melyet előre jelzett: elment annyira, hogy a család maga se engedhesse meg a visszalépést.

Megcsókolta táncközben az ideálját.

Gerzson papa dúlt arccal rohant hozzám:

— Vezesse ki a barátját föltűnés nélkül. És más-
kor ne is hozza el.

(Már mint én? Hisz én nem hívtam.)

Karon ragadtam legjobb foncsoros barátomat, az előszobába vittem, felöltöztettem és a folyosóra tuszkol-
tam. Útravalóul még a következő jó tanácsot adtam neki:

— Jegyezze meg, hogy egy tisztességes, jól nevelt úriember nem a házikisasszonyt, hanem a szobaleányt szokta megcsókolni.

Talán kíváncsi valaki arra, hogy én velem mi történt? Semmi. Én táncolok, eszem a zsömlés szeleteket, iszom a teát s a háznak kedvelt barátja vagyok. Ez a kárpótlás azért, hogy pénzügyi műveletem az ismeretlennel nem sikerült.

A FAUST-FORDÍTÓ.

Az *Éjszak csillagá-hoz* címzett kávéház tulajdonosa akkor kezdett sokrabecsülni, mikor egy ingujjban billiárdozó mészároslegénynek meg mertem mondani, hogy vegye föl a kabátját. A mészáros ugyan nem vette föl a kabátját, de ez az én bátorságomból nem vont le semmit, s a fölszólalásnak mégis lett eredménye, mert a vérszemet kapott pincérek a legényt kidobták. Másnap a mészáros visszatért s a marhák letaglózása közben meggondolván a dolgot, oly illedelmessé lett, hogy még a téli kabátját sem merte levetni. A kávé hálásan megszorította a kezemet s úgy tekintett engem, mint a ki a jó modornak és úri viselkedésnek hatósági ellenőre, sőt. kiküldött kormánybiztosa vagyok. A pincérek nagyságoltak s az idegenebb vendégek kezéből egyszerűen kivették az újságot, ha nekem szükségem volt rá.

De mégis sokkal nagyobb volt a tisztelet egy másik úr iránt, a ki maga ült egy kis kerek asztalnál, a képes lapokat búvárolta s messzelátón át nézte a túlsó sarokban ülő sakkozók húzásait. Mikor belépett a kávéházba, minden pincér egyszerre köszönt neki, a kisasz-

szony is észrevette, a gazda is hajlongott előtte s a vendégek összesúgtak. Látszott, hogy mindenki szereti és becsüli őt. A pincér büszkén kiáltott be a konyhába: „Csésze fehér habbal.” Ez az Övé volt S magasan a levegőbe emelve a nagyon tisztelt úr porcióját, robogott végig köztünk. Külön fiu vitte a szalvétát, egy harmadik a kifliskosárral csörtetett oda, s mi megilletődéssel néztük, hogyan aprít, hogyan kanalaz, hogyan kavar, hogyan iszik. Mindent úgy cselekedett, mint mi és mégis egészen más volt minden mozdulata. A kávéházi levegőnek a sugártörése okozhatta ezt.

Egyszer megkérdeztem a gazdát:

— Már régen nyomja a szívemet. Mondja meg, kérem, ki ez az érdekes úr?

— Hogyan, ön nem tudja?

— Nem.

— De azt látja, úgy-e, hogy nem közönséges ember?

— Határozottan.

— Ez az ember, uram, a *Fauszt fordítója*.

— Lehetetlen.

— De bizucscse az.

Hogyan? Ez az úr volna a lánglelkű költő, a ki olyan jól megértette a német költő-óriást? Ez az úr, a ki velünk egy kávé iszik (habbal), velünk egy levegőt szí s egy sakktábla mellett kibicel (persze csak a távolból), ez az úr ajándékozta volna meg nyelvünket a német irodalom legnagyobb kincsével? Élénk izgatottság fogott el

se napon kávémon a föld és a szomszédom kabátja osztottak meg: annyira meg voltam zavarodva.

Este elolvastam a magyar Fausztot s ennek eleven Itatása alatt elhatároztam, hogy meg fogok öömerkedni kiváló írónkkal.

Másnap szebben öltözködve jelentem meg az *Éjszak csillagá-ban*. Fauszt fordítója már ott volt s főnségesen itta a kávéját. Ezután kezébe vette a *Kikeriki-i* és a *Floh-t*, s jóízűeket nevetett rajta. Láttam, hogy most köznap dolgokkal foglalkozik és semmiféle nagy eszmében nem fogom megháborgatni. Előre!

Kétféle megösmékedés van. Drámai és vígjátéki. A drámai az, mikor az ember rátámad egy ismeretlenre, s mint neje csábítóját inzultálja. A vígjátéki az, ha-vagy az ismeretlenek gombjai összeakadnak, vagy ha én levezem az ismeretlenek kalapját, fölveszem, megtisztítom s bocsánatot kérek. Ez egy művelet, egy ismeretlennel. Az egy ismeretlenből lesz két ismerős s a művelet meg van oldva.

Én a vígjátéki megismerkedést választottam. De annyira gyöngéd voltam, hogy nem az ő kalapját vertem le, de úgy tettem, mintha az ő kalapjának tekinteném.

— Bocsánat, uram, véletlenül történt, — s ezzel a könyökömmel kefélni kezdtem.

Ő némán, de nagyszabású mozdulattal intett, hogy nem tesz semmit. Én melléje ültem, a vendégek csodálattal tekintettek föl rám: egy úr, a ki a Fauszt fordí-

tójának asztalához merészkedik. Ez sohase történt. A kávé is izgatottan mozgott a háttérben.

Én rögtön irodalomról kezdtem beszélni. Ő fölvette újra a *Kikeriki-t*. Elmondtam nemzeteimet a Fauszt-mondákról, ő figyelmesen hallgatott, de egy szót se szólt. Végre kifejeltem abbéli szent meggyőződésemet, hogy egyetlen nyelven sincs meg oly szépen *Fauszt*, mint magyarul.

— Igazán szép? — monda ő végre.

— Nagyon.

— Nekem nem tetszik.

(Ahán! a szerzői szerénység!)

— Úgy-e, azt a Fausztot tetszik gondolni, a ki szigorló vagy gyakorló orvos volt s az ördög elvitte \ — kérdé egy kis idő múlva.

— Azt a Fausztot gondolom, — felelém ámulva. Micsoda együgyűség ez? Nem akarja elárulni inkognitóját?

— Sokkal szebb németben, — folytatá a nagy fordító, — olvastam Engelhorntól. Tatár Péter egészen elrontotta a magyart.

— Uram, ne üzzön csúfot belőlem. Én igen jól tudom, hogy ön a Fauszt magyar fordítója.

A nagy ember rám nézett, először bámulva, azután nyugtalanul.

— Kérem, ne bántson engem. Én szeretek olvasni, de nem írtam soha semmit. Én tisztességes, nyugodt állampolgár vagyok, nem ártok a hatóságnak, az adó-

mat megfizetem. Csak mióta az üzletemtől visszavonultam, azóta olvasok újságot is . . .

— Hát kicsoda ön?

— A belvárosi volt kéménysöprő-mester. Én nem akarok forradalmat. Mit ijesztget azzal a doktor Fauszttal? Az nem is igaz, hazugság, a papok találták ki.

Mérgeesen fizetett és zsebre tevén messzelátóját, ott hagyott.

Én zord tekintettel a kávéshoz léptem. Az remegett.

— Miért mondta ön nekem, hogy az az úr a Fauszt fordítója? — kérdem.

Bevonszolt a kártyaszobába és ott a fülembé súgta:

— Bocsásson meg, uram, kávéházam fényét akarom emelni vele. Pár év előtt a pápa jubileumán Rómában jártam s legelőször is egy kocsmába vezettek, melyben a Fauszt szerzője iddogálni szokott. Márványtábla jelezte a sarkot, melyben a hírneves költő mindig meghúzta magát. Ekkor elhatároztam, hogy az én kávéháznak is megszerzem ezt a nevezetességet. Itthon értesültem, hogy Fauszt szerzője nemcsak német, hanem már meg is halt. Egyúttal azonban azt is megtudtam, hogy a Fauszt le van fordítva magyarra: én tehát a fordítót szándékoztam kávéházam specialitásává tenni. De minthogy az eredeti fordítót nem sikerült megkapnom, mindig a legtekintélyesebb külsejű vendégemről terjesztettem el tudtán kívül ezt a hírt. A dolog igen ártatlan volt: nem ártott se az igazi Fauszt-fordítónak, se az álfordítónak, se nekem. Hát mér ne tettem volna?

— De bolonddá tette a vendégeket.

— Nekik se ártottam ezzel. No, úgy-e, nem haragszik?

Rösteltem a dolgot, de megbocsátottam neki. Mikor távozóban voltam, megfogta a kabátomat és így szólt:

— Megtehetne még egy szívességet.

— No, mit?

— Megmondhatná, hogy mi van abban a Fauszt-ban.

— Egy tudósnak a szerelmi kalandjai s poklokra való alászállása.

— Ez az egész?

— Ez.

— No, érdemes is volt belőle olyan nagy históriát csinálni.

E felsülésem után is megmaradtam az *Éjszak csillagá-nak*, törzsvendégül. Annyival is inkább, mert a nyugalmazott kéményseprő-mester elmaradt s én napról-napra emelkedtem tekintélyben és közkedveltségben. Senki se mert az asztalomhoz ülni. Szalvétát kaptam a kávéhoz s a kisasszony abból a mosolyából juttatott nekem, melyet a másodéves joghallgatók számára szokott tartogatni.

Egy napon megtörtént, hogy egy fiatal tanuló odaült kis márványasztalomhoz. Azután máskor is megtette. Jóképű fiú volt s mikor én gyújtót kértem a pincértől, azonnal odatartotta az égő szivarját. Még a kabátomat is fölsegítette, ha véletlenül pincér nem volt kéznél. Egyszer bevallotta, hogy ő is irodalommal foglalko-

zik. Leginkább műfordításokat végez albérletben, akadémiai tagok számára. Néhány költeményét be is mutatta. Oly rosszak voltak, hogy mindjárt láttam, hogy más, mint akadémikus, nem léphet velük a nyilvánosság elé. Ezt meg is mondtam neki.

— Pedig én a fordítás terén az ön iskolájához tartozom, — felelt az ifjú.

— Az én iskolámhoz?

— No, igen. Az ön Fauszt-fordítása a mi iskolánk ...

Az én Fauszt-fordításom! Világos! A kéményseprő elmaradván, mint legtekintélyesebb külsejű vendég, *én lettem a Fauszt fordítója!* Nagyot ütöttem az asztalra: a vendégek összenéztek. Bizonyosan azt hitték, hogy e pillanatban készültem el a második rész fordításával. Fizettem és otthagytam az akadémia ifjat.

Huzamos ideig képpel se fordultam az *Éjszak csillaga* felé. El is felejtettem az én egykori szereplésemet. Vagy egy esztendő múlva, éjnek idején, véletlenül bevetődtem. Hosszú márványasztalnál tíz-tizenkét vendég ült: az asztalfőn a gazda, óriási csibukkal, aranyos házisiapkában. Mindenki mély áhítattal hallgatott, csak ő beszélt, még pedig az irodalomról, Fausztról s a Fauszt-fordításról.

Azonnal láttam, hogy az operát megnézte és az operaszöveget elolvasta. Öt perc múlva pedig láttam, hogy az *Éjszak csillagá-ban* a Fauszt fordítója e pillanatban nem más — *mint maga a kávé.*

Kifogyott a fordító-külsejű vendégekből.

STEUER IMRE KALANDJAI.

A kis Steuer Imre egy egészen jó magaviseletű kis fiú, a ki legközelebb már az írás és olvasás tudománya felé meg fogja tenni az első lépéseket. Addig is a dajkájával játszik egy hatalmas négyemeletes ház első emeleti folyosóján, s bemutatja magát azoknak a bácsiknak, a kik arra járnak a lépcsőn.

Az élet szenvedéseivel és furcsaságaival még sokáig nem ismerkedett volna meg Imre öcsénk, ha a sors véletlenül meg nem veri őt egy jószívű nagybácsival, a ki abban a hitben élt, hogy ha már nem térhet vissza Amerikából, aranyrudakkal megterhelt hajóraj élén, legalább apró európai jótékonyságokkal kell leróni a nagybácsik hagyományos kötelességeit.

És elhatározta, hogy a postatakarékpénztár áldásos intézményét fogja segítségül hívni. Az angyalok sírtak és a pokol kacagott, mikor a nagybácsi fejében ez az eszme megfogamzott.

A nagybácsi azonban szerény ember is volt, s elhatározta, hogy ne tudja a balkéz, a mit a jobbkez cselekszik. Balkéznek pedig, ez esetben, tekintette Steuer Imrét és egész családját. Úgy tervezte, hogy egyelőre

Imre úrfi számára betesz a jobbkezevel húsz forintot, minden hónapban hozzá tesz ötöt, s majd, ha a gyerek az érettségét leteszi, szép kis summát fog neki átadni.

Egy napon tehát, ezzel a húsz forinttal, befordul a lipótvárosi postatakarékpénztárba.

— Kérem, pénzt akarok betenni.

— Mennyit?

— Húsz forintot.

— Neve?

— Gálos Kálmán. De nem az én nevemre akarom betenni.

— Hát kinek a nevére.

— Steuer Imre nevére.

— Milyen viszonyban van ön Steuer Imrével?

— fagyón barátságos viszonyban. A lehető legjobb viszonyban állunk.

— Nem azt kérdeztem. Milyen rokonsági viszonyban?

— Nagybátyja vagyok.

— Mi a foglalkozása Steuer Imrének?

— Gyermekek.

— Hát miért nem jött el az apja?

— Uram! Az apja nem tud róla semmit.

— Hát az anyja?

— Az előtt is titok.

— Elvégre a nagyanyja is eljöhett volna. Őt csak beavatta!

— De kérem, én ezt meglepetésül szántam. Nekik csak tizennégy év múlva szabad a dolgot megtudniuk.

— Higyje el, — monda jóakarátulag a hivatalnok, — tizennégy évig nem lehet egy dolgot titokban tartani. A nagymamát beavathatta volna. A nagymama jelenléte nagyon megkönnyítette volna az eljárást.

— Hajlandó-e uraságod tőlem betét gyanánt húsz forintot elfogadni, vagy nem?

— Mindenesetre elfogadom, de előbb köteles vagyok a szabályszerűséget, a mennyire lehet, megóvni.

A tisztviselőnek igaza volt. Ő mint egy oroszlán védelmezte a szabályrendeleteket, s csak mikor argumentumainak utolsó csöpp vére is kifolyt, akkor adta meg magát.

Előveszi a könyvet s kitölti a rovatokat. Egyszerre csak merőn ránéz a nagybácsira és suttogva mondja:

— Mi a jelszó?

A nagybácsi bámulva néz a hivatalnokra. Összesküvő ez az ember? Mit feleljen ő ilyen kérdésre? Hátha egy vigyázatlan felelet őt is cinkosává teszi egy konspirációnak? Hirtelen egy ötlete támadt.

— Uraságod román?

— Kérem, ne tréfáljon. Mi a jelszó?

A nagybácsi vállat vont; attól tartott, hogy ha nem mondja meg a jelszót, a hivatalnok lőni fog; s mivel legutóbb Kennan szibériai könyvét olvasta, odasúgta a nihilisták jelszavát:

— *Szabadság és halál.*

A hivatalnok letette a tollat s hosszan nézett a nagybácsira. Azután szóla:

— No ez még nem fordult elő hosszú praxisomban.

— Micsoda?

— Hogy valaki ilyen költői és regényes jelszót mondjon be.

— Hja kérem, én azt tartom, hogy ha jelszó, legyen jelszó.

— Tudja ön, mire való ez általában?

— Nem én.

— Erre fogja ön visszakapni a húsz forintot. Mert a könyvet ellophatják öntől, de a jelszót nem, pedig mi csak arra adjuk ki a pénzt.

— Akkor visszavonom a *Szabadság-ot*, a *Halál-lal* együtt, s tegyük ezt jelszónak: *Kávé*.

— Habbal, vagy hab nélkül? — kérde a hivatalnok, nagyot csettentve nyelvével. Nyilván megéheztet már.

— Hab nélkül.

— Jó!

A nagybácsi végre elhelyezte a pénzt s meglegetten távozott.

Imre öcsénk vígan lovagolt fa paripáján, mikor egyszerre csak *Tekintetes Steuer Imre úr* nevére egy idézés jön, mely a lipótvárosi postatakarékpénztárba hívja. A szülék összenéznek, elsápadnak. Mi történhetett? Hogy keveredett bele ez a gyerek takarékpénztári ügyekbe. Csak Imre úrfi volt boldog s egy félóra múlva már csúfolta a szomszéd gyerekeket:

— Nekem van *idézéseim*, neked nincs.

Az összes emeleti gyerekek bögték s a szüleiktől idézést kértek, a milyen az Imrének van. A megrémült szülék karácsonyra ígértek nekik eget-földet, de a fiuk csak idézést követeltek.

Az idézésre persze nem reflektáltak, mert tévedésnek hitték. Harmadnapra azonban egy postaszolga állított be, a ki *különbeni karhatalom terhe mellett* Steuer Imrét a lipótvárosi postatakarékpénztárhoz citálta.

Ki tudja, mi történt volna, ha éppen be nem toppan a jószívü nagybácsi, a ki belátta, hogy ilyen körülmények közt (igaza volt a postahivatalnoknak) a tizenégy éves titkot azonnal nyilvánosságra kell hozni. Bevallott mindent. Egyúttal nyakoncsípte az Imrét.

— Gyere a takarédba!

— Nem én!

— Kapsz cukrot, ostort.

— Nem megyek!

— Veszek neked egy új falovat!

Imre itt habozni kezdett.

— Jó. De bácsi vesz nekem még egy idézést is?

— Micsodát?

— Idézést. Azt szeretnék legjobban, mert az ér nekem legtöbbet. A másikért is kaptam a Jóskától egy döglött verebet.

— Veszek idézést, a mennyi csak kell, de most gyere.

És ezzel *Tekintetes Steuer Imre úr* a nagybátyjával elindult a takarékpénztárba. Megérkeztek, a bácsi beadja a könyvet.

— Ön az a Steuer Imre!

— Nem!

— Hát hol van?

— Itt.

És ezzel az úrfit fölemelte a levegőbe. A hivatalnok megnézte.

— Tud írni?

— Nem!

— Akkor kérem a kézjegyet.

— Micsoda jegyet?

— A kezének a jegyét.

Imre oda tartotta a kezét. A nagybácsi azonban letette őt a földre s így szólt a hivatalnokhoz:

— Uram, mondok önnek valamit. Mielőtt még egyszer vizsgálóbírói kihallgatáson mennék keresztül; hazámra, nemzetiségemre, vallásomra és foglalkozásomra vonatkozólag, inkább visszavonom a pénzt.

— Ne tegye! Itt vannak már a kék, rózsaszín, fehér, sárga ívek elkészítve, csak az eljárást kell folyamatba tenni s a betét hivatalosan is be van téve.

— Eddig tehát ez a betét tulajdonképp *be nem tét* volt?

— Igenis. Ne hátráljon meg az utolsó percben. Még egy kis erőfeszítés, s ön rendben van a postatakarékpénztárral.

— Köszönöm, de minden folyamatba tett eljárástól rettegnek. Önök különben is elrontották a meglepetést, azért én kiveszem a pénzt.

A hivatalnok összerakta a különböző színű íveket, s ridegen szólt:

— Széchenyi-utca 2-dik szám.

— Mi tetszik?

— Tessék oda menni. Ott veheti ki a pénzt.

A nagybácsi távozott Imre úrfival, a ki egyre hangosabban sürgette, hogy neki adjanak egy egészen új idézést. A Széchenyi-utca 2-dik szám alatt a tisztviselő-megnézte a könyvet, s aztán monda:

— Nem lehet kivenni.

— Miért?

— Mert még nincs tizenöt napja betéve. Tessék ezt az időt kivárni.

A nagybácsi azzal a szilárd meggyőződéssel vitte haza Imrét, hogy ezzel a fáradtsággal Amerikában vagyont gyűjthetett volna magának, s csakugyan aranyhozó hajórajjal térhetne onnan vissza.

Mikor letelt a határidő, a nagybácsi Imrével újra megjelent, s ki akarta venni a pénzt.

— Ön tehát fölmondja a betétet?

— Föl.

— Jó. bálunk a hivatalnokoknál három havi, a pénznél három napi fölmondás van. Tessék tehát három nap múlva visszajönni a pénzért.

— Helyes! — monda fogcsikorgatva a bácsi.

— Igaz! Az egészset ki akarja uraságod venni?

— Persze az egészset! A mit betettem, azt ki is veszem.

— Akkor tessék a főpostaigazgatósághoz folyamodni, mert különben ötven krajcárt bent tartunk.

— Ajánlom magamat.

És a nagybácsi haját tépve távozott.

Most már ez a pénz se betéve, se kivéve nincs. Ott lebeg valahol a Lipótvárosban, ég és föld, a posta és a takarékpénztár közt. S a nagybácsi kétségbe van esve: mert ha annyi kényelmetlensége volt, a míg a pénzt le tudta tenni, mennyit kell majd fáradoznia, hogy megkaphassa? Az Imre gyerekeknek pedig alaposan elment a kedve a takarékoságtól.

ISTEN HOZZÁD BUDAPEST.

Előszó.

Isten hozzád Budapest! Isten veletek fő- és alpin-cérek, Isten veled kioszk, Dunafürdő, Isten veletek éjjeli kocsikázások, végig az alvó városon, Isten veletek hölgyzenekaros kávéházak ... én messze elmegyek.

Isten veletek, bús kollégáim, kiknek vakációja már letelt, én most megyek csak szabadságra.

Ha önök a legközelebbi hetekben azt fogják olvasni, hogy egy amerikai vasútkirály leánya Helgolandban a tengerbe ölte magát, mert reménytelenül beleszeretett egy tehetséges magyar íróba, — gondoljanak rám.

Ha önök azt olvassák, hogy egy derék idegien a cápa torkából kimentett egy bájos angol kisasszonyt (ugyancsak Helgolandban), — gondoljanak rám.

Ha önök azt olvassák, hogy egy magát megnevezni nem akaró úr kifizette Brüsszelben Bocambole kisasszonynak, a nyugati orfeumok csillagának adósságait s aztán ő nagyságát rövid határidőre örökbe fogadta, — ismét gondoljanak rám.

De ha azt olvassák, hogy egy ismert fiatal írónk

ládába pakkolva érkezett haza Parisból, összes vagyona két darab mohácsi bankóból állván, — ne gondoljanak rám . . .

Szóval, a mi jót olvasnak meg nem nevezett úri-emberekről, azt mind én fogom cselekedni.

Előkészületek.

Mielőtt az ember útnak indul, szemlét tart a pénztára fölött.

Becsületességemnek kétségbevonhatatlan bizonyítéka, hogy bármily hirtelen rendeztem is önmagámnál pénztárvizsgálatot, soha sikkasztást nem konstatáltam.

Ezúttal is egészen nyugodtan és megelégedéssel, sőt örömmel és büszkeséggel vettem észre, hogy minden rendben van, vagyis nincs egy krajcárom se. A mi nem valami örült pazarlásnak, hanem öntudatos és jól beosztott, rendszeres költekezésemnek *az* eredménye.

E jeles rendszeremnek köszönhetem, hogy soha váratlanul pénzzavarba nem jövök. Mert már napokkal előbb tudom, hogy mikorra fogy ki a pénzem s jól megfontolt intézkedéseket tehetek egy bő pénzforrás nyitására.

Nem kell ahhoz sok szellem és túlságos leleményesség, hogy egy milliomos úri módra megéljen. Ez könnyű és köznapi dolog-, mely mellett az elme eltompul és lassúvá válik. Mutassanak nekem egyetlen zseniális milliomost! Kincs. A milliomosok mind éhen halnának, ha —

millióik nem volnának. Hagyjuk hát meg nekik a milliókat és tartsuk meg magunknak a zsenialitást. Így is elég előkelő helyet tudunk magunknak szerezni a társadalomban és a — lapok árverési rovatában.

Nézzünk tehát szét, hol lehetne egy kis olcsó pénzt szerezni. Olcsó pénznek nevezik képviselői körökben az olyan összeget, melyet *azonnal* megkap az ember. A kamat ötven percenttől fölfelé.

Pelikán elbeszélése.

Éppen jókor toppant be hozzám *Pelikán Mór*, egy kis bankháznak még kisebb hivatalnoka.

— Éppen jókor jön! — kiáltottam rá.

Pelikán bámulva nézett rám.

— Mit bámul? — kérdem.

— Mert én is azt akartam mondani, hogy *éppen jókor jövök*. Ez jelent valamit.

— Azt jelenti, hogy egyformán szükségünk van egymásra.

— Önnek szüksége van rám?

— Úgy van.

— Csudálatos. Nekem is szükségem van önre. Kölcsönösen szükségünk van egymásra.

— Hisz ezt mondtam én is!

— Igen. Valóban. Én is ezt mondtam.

Pelikán nem volt milliomos, de mint minden bankhivatalnok, borjújában hordozta a Haas és Deutsch kasz-

száját. Talán ez a szellemtelen párbeszéd a jövődő miliomosság előre vetett árnyéke volt?

— Hát halljuk, édes Pelikán? Mi a baj?

— Egy becsületbeli ügyem van.

— Előbb gyújtson rá.

— Köszönöm, zárt helyiségben sohase szivarozom.

— Nagyon udvarias ember.

— Ez az én legnagyobb bajom. A mostani ügyem is tisztán az udvariasságomból keletkezett.

— Halljuk.

— Ön talán nem tudja, — kérde Pelikán, — hogy ereimben francia vér csergedezik?

— Ezt valóban nem tudtam. Tisztelt ősei Franciaországban laktak?

— Ott, még pedig Parisban.

— Részt vettek a Szent-Bertalanéji vérengzésben?

— Nem. Csak a zenét csinálták hozzá.

— Ezt a viccet hallottam már.

— Én is, még pedig több ízben.

— Hát akkor miért mondja el?

— Új vicceket nem tudok csinálni, kénytelen vagyok a régieket használni. Ha azonban ez önnek nem tetszik, szívesen elállók tőle.

— Óh kérem, ne zavartassa magát.

Pelikán megköszörülte a torkát és folytatá:

— Őseim akkor hagyták el Parist, mikor a franciák az arisztokráciát kikergették.

— Ősei tehát arisztokraták voltak?— szakítám félbe.

— Nem, de Montbrisson gróf hitel- és kölcsönügyeit vezették. A gróf három évi terméssel (melyet előre eladott) tartozik még most is őseimnek. Hiába emigráltak utána.

— Legyen nyugodt, tisztelt ősei ezt a pénzt sohse fogják megkapni.

— Tudom; de térjünk a dologra. Az a műveltség, melyet őseim Franciaországban szívtak magukba, én bennem is megvan. A termés ott veszett, de a civilizáció apáról-fiúra, fiúról-unokára, unokáról . . .

— Elég! A többire nem vagyok kíváncsi.

— Csak azt akartam mondani még, hogy unokáról-dédunokára öröklődik. Én, mint francia, igen jól tudom, hogy az ember a szomszédainak köteles magát bemutatni . . .

— A szomszédainak? — kérdem bámulva.

— No igen, a kik mellette ülnek . . . Ma délután fölülök a lóvasutra, hogy a Városligetbe menjek. A koci üres volt, csak szembe velem ült egy marciális alak, valami nyugalmazott ezredes. Egyszer csak fölszáll egy úr és mellém ül. A mint mellém ült, azonnal átváltozott *mellettem ülővé* s azonnal fölülkerekedett bennem a francia. Fölkeltem, meghajtottam magamat s szólék:

— Én Pelikán Mór vagyok.

Ezzel újra visszaültem a helyemre, de ismét egy úr ült mellém, a túlsó oldalamra. Azonnal, igen barátságos modorban, mint főntebb, megmondtam neki:

— Én Pelikán Mór vagyok.

Azután megint leültem és többet egy szót se szóltam. Csak azt láttam, hogy a szemben ülő ezredes összevont szemöldöke alól haragosan rám néz, s fogai közt morogja: *Pelikán, Pelikán!* De nem törődtem vele, jól tudva, hogy a szembenülőkről a franciák nem emlékeznek meg.

Egyszerre csak a mellettem ülő urak eltávoznak, s két új utas ül mellém. Egy percig se habozva odafordultam a jobboldalihoz és nyájasan szólék:

— Én Pelikán Mór vagyok.

— Pelikán! — hörgé fogcsikorgatva az ezredes.

Én bámulva néztem rá, s elhatároztam, hogy föl fogom őt világosítani, mert nem tudja, hogy az udvarias francia a szemközt ülőről nem emlékszik meg, s így ő engem kétségtelenül egy nevetlen magyarnak tart. De még baloldalamon kellett előbb egy szomszédomat elintézni, a kihez tehát azonnal oda isi fordultam és szólék:

— Én Pelikán Mór vagyok.

— Elég! — mennydörgött bele hátam mögött az ezredes, — ki ne jöjjön még egy Pelikán, mert úgy vágom pofon, hogy leesik a kocsiról.

Mielőtt magamhoz tértem volna, a gomba katona leszállt és eltűnt.

Pelikán elhallgatott és rám nézett.

— Vége van? — kérdem.

— Vége.

— Nem ütötte pofon az ezredes?

— Nem.

— Ön se az ezredest?

— Nem?

— Ki az az ember?

— Nem tudom.

— Hol lakik?

— Nem tudom.

— De hisz akkor nem provokálhatjuk!

— Éppen azért jöttem, hogy hát mit is csináljunk vele tulajdonképp? Fogjak egy botot és lessem őt a város különböző részeiben?

— Nem lehet. A becsületbeli ügyeket huszonnégy óra alatt el kell intézni. S ha ön csak két hónap múlva botozza meg: az már nem gilt.

— Akkor nyilatkozni kell.

— Ez, már jobb.

Pelikán erre elővett egy darab papirost és a következőket olvasta le róla:

Azon urat, a ki engem ma a lóvasúton pofonnal fenyegetett és utána gyáván megfutott, ezennel aljas rágalmazónak és közönséges bankóhamisítónak jelentem ki.

Tisztelettel

Pelikán Mór.

— A nyilatkozat nagyon jó. *Aljas rágalmazó* föltétlenül szükséges, e nélkül jóra való nyilatkozat nem képzelhető. De mit keres ott a *bankóhamisító*? Azt hiszi ön, hogy a bankóhamisításnak az a lényege, hogy a lóvasúton pofonokat ígérjen?

— Nem. De tetszik tudni, ismét felülkerekedett bennem a divat embere, a francia: a bankóhamisítás most divatos és így hatásos.

Végszó.

— És most, kedves Pelikán úr, térjünk át az én ügyemre. Az ön ügye rendben van, a nyilatkozatát a tárcámban fogóim közölni.

. . . Pelikán egy óra múlva hatszáz forintot hozott. A törlesztési föltételekről az árverési rovat fogja a nagyérdemű közönséget értesíteni. Isten hozzád Budapest! . . .

TARTALOM.

	Oldal
Az én falum.....	1
Zónás atyafiak.....	87
Marci bácsi jön.....	99
Miska bácsi Velencében.....	105
Miska bácsi Krakóban.....	111
A nagykáta reformátor.....	116
Napfogyatkozás Kormoson.....	121
A cinkotai nyaraló.....	128
A kis-bürgözdi oroszlán.....	133
Mi történt Balsam-Újfaluban.....	144
A társaság Kerekiben.....	150
Az utolsó Bikity.....	160
Taneszközök Vakapáti számára.....	166
Még egy zónás atyafi.....	172
Jó tanácsok vidéki rokonaimnak.....	180
Színészek a falunkban.....	186
Kigyó nyelvek.....	191
A puzdrai Józsviv-ünnep.....	197
A szövetség.....	203
Előre.....	210
Külvárosi hang.....	216
Kamper és Kohn szódavizgyára.....	219
Szinköri hangulatok.....	225
Mi történik az én utcámban?.....	230
Gyilkosság a tintagyárban.....	235
A cirkusz körül.....	244
A csepelszigeti vérfürdő.....	251

Egy fővárosi ember viszontagságai.....	259
Éjjel a kávéházban.....	266
A háziúr.....	272
Nyáralás	278
Kirándulások.....	284
Művelet egy ismeretlennel.....	290
A Faust-fordító.....	302
Steuer Imre kalandjai.....	309
Isten hozzád Budapest.....	317